EUROPA-
KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 23.9.2020
COM(2020) 610 final

2020/0279 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om asylforvaltning og migrationsstyring og om ændring af Rådets direktiv 2003/109/EF og forslaget til forordning (EU) XXX/XXX [Asyl- og Migrationsfonden]

(EØS-relevant tekst)

{SWD(2020) 207 final}

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

1.1. Forslagets begrundelse og formål

I Kommissionens politiske retningslinjer bebudede formand Ursula von der Leyen en ny pagt om migration og asyl, der omfatter en samlet tilgang til de ydre grænser, asyl- og tilbagesendelsessystemerne, Schengenområdet med fri bevægelighed og den eksterne dimension af migration.

Den nye pagt om migration og asyl, som fremlægges sammen med dette forslag til en ny forordning om asylforvaltning og migrationsstyring[1], markerer en ny start på migrationsområdet baseret på en samlet tilgang til migrationsstyring. Forslaget fastlægger en fælles ramme for asylforvaltning og migrationsstyring på EU-niveau. Den udgør et vigtigt bidrag til den samlede tilgang og har til formål at fremme den gensidige tillid mellem medlemsstaterne. Med udgangspunkt i de overordnede principper om solidaritet og en rimelig ansvarsfordeling advokeres der i den nye pagt for en integreret politikudformning, der samler forskellige politikker på områderne asyl, migration, tilbagesendelse, beskyttelse af de ydre grænser, bekæmpelse af smugling af migranter og forbindelser med vigtige tredjelande, og som afspejler en tilgang på tværs af ministerier og myndigheder. Med pagten anerkendes det, at en samlet tilgang også kræver et stærkere, mere stabilt og konkret udtryk for princippet om solidaritet og en rimelig ansvarsfordeling, hvor der opnås balance i en bredere kontekst, således at der ikke kun fokuseres på, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse. Disse principper bør derfor anvendes på alle aspekter af migrationsstyringen, fra sikring af adgang til international beskyttelse til håndtering af irregulær migration og ulovlige bevægelser.

De udfordringer, der følger af migrationsstyring, herunder at sikre en ligelig fordeling af ansvaret for behandling af asylansøgninger og at sørge for en hurtig identifikation af personer med behov for international beskyttelse eller en effektiv tilbagesendelse af dem, der ikke har behov for beskyttelse, bør ikke være de enkelte medlemsstaters ansvar alene, men bør håndteres af EU som helhed. Desuden lægger presset på medlemsstaternes asylsystemer fortsat en tung byrde på de medlemsstater, hvortil migranterne først ankommer, og som følge af ulovlige bevægelser også på asylsystemerne i andre medlemsstater. Det nuværende migrationssystem kan ikke i tilstrækkelig grad afhjælpe disse problemer. Navnlig findes der i øjeblikket ikke nogen effektiv solidaritetsmekanisme og ingen effektive regler om ansvar. Der er derfor behov for en europæisk ramme til håndtering af den indbyrdes afhængighed mellem medlemsstaternes politikker og beslutninger. I denne ramme skal der tages hensyn til de konstant foranderlige forhold i forbindelse med migration, som har betydet øget kompleksitet og et større behov for koordinering.

Dette forslag til en ny forordning om asylforvaltning og migrationsstyring sigter mod at erstatte den nuværende Dublinforordning og genoptage reformen af det fælles europæiske asylsystem gennem etableringen af en fælles ramme, der både i sine interne og eksterne komponenter bidrager til den samlede tilgang til migrationsstyring ved hjælp af integreret politikudformning på området asylforvaltning og migrationsstyring . Den nye tilgang forankrer det eksisterende system i en bredere ramme, der kan afspejle tilgangen på tværs af

[1] EUT L […] af […], s. […].

ministerier og myndigheder og sikre sammenhæng og effektivitet i de foranstaltninger, Unionen og medlemsstaterne træffer. Tilgangen omfatter også en ny og mere omfattende mekanisme for solidaritet med henblik på at sikre, at migrationssystemet fungerer under normale forhold, samt strømlinede kriterier for og mere effektive mekanismer til at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse.

Forslaget indeholder bestemmelser om en ny solidaritetsmekanisme, der er fleksibel og udformet til at kunne tilpasses de forskellige migrationsudfordringer, medlemsstaterne står over for, ved at fastsætte solidaritetsforanstaltninger, som medlemsstaterne kan vælge at bidrage med. Denne nye tilgang til solidaritet giver mulighed for vedvarende og varieret støtte til medlemsstater, der er eller risikerer at blive udsat for pres, og omfatter en særlig procedure til håndtering af de særlige forhold, der gør sig gældende for ilandsætninger efter eftersøgnings- og redningsaktioner (SAR-aktioner). Medlemsstaterne vil desuden til enhver tid kunne yde frivillige bidrag. Kommissionen vil sikre, at sådanne foranstaltninger altid er koordinerede.

Forslaget indeholder også bestemmelser til styrkelse af tilbagesendelsen af irregulære migranter. Forslaget indfører således en mekanisme, der skal lette samarbejdet med tredjelande om tilbagesendelse og tilbagetagelse, og som supplerer den mekanisme, der er indført ved artikel 25a i visumkodeksen (forordning (EU) nr. 810/2019)[2]. Denne nye mekanisme tillægger Kommissionen beføjelse til at forelægge Rådet en rapport, hvori der udpeges effektive foranstaltninger til tilskyndelse og forbedring af samarbejdet med tredjelande og mellem medlemsstaterne med henblik på at lette tilbagesendelse og tilbagetagelse, samtidig med at der tages behørigt hensyn til EU's relationer til de berørte tredjelande samt disses overordnede interesser. Kommissionen vil basere rapporten på input fra Tjenesten for EU's Optræden Udadtil og EU-delegationerne. Kommissionen og Rådet vil herefter overveje, om der skal træffes yderligere foranstaltninger på området inden for rammerne af deres respektive kompetencer. Denne mekanismen og den nye EU-koordinator for tilbagesendelser, som understøttes af et netværk af højtstående repræsentanter som bebudet i den nye pagt om migration og asyl, vil bidrage til en fælles strategisk og koordineret tilgang til tilbagesendelse og tilbagetagelse mellem medlemsstaterne, Kommissionen og EU's agenturer.

Solidaritetsforanstaltningerne vil desuden også omfatte nye muligheder for, at medlemsstaterne kan yde hinanden bistand i form af overtagelse af tilbagesendelser. Med denne nye form for solidaritetsforanstaltning vil medlemsstaterne forpligte sig til at tilbagesende irregulære migranter på vegne af en anden medlemsstat og således gennemføre alle de aktiviteter, der er nødvendige, direkte fra den solidaritetsmodtagende medlemsstats område (f.eks. rådgivning om tilbagesendelsen, politisk dialog med tredjelande, støtte til frivillig tilbagevenden og reintegration). Disse aktiviteter supplerer dem, der udføres af Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning (Frontex) i kraft af dets mandat, og omfatter navnlig foranstaltninger, som agenturet ikke kan gennemføre (f.eks. diplomatisk bistand til den ansvarsoverdragende medlemsstat i relationerne med tredjelande). Hvis en tilbagesendelse ikke gennemføres inden for otte måneder, overføres den irregulære migrant til den medlemsstat, der har overtaget tilbagesendelsen, med henblik på at fortsætte arbejdet med tilbagesendelsen derfra.

[2] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1155 af 20. juni 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 810/2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) (EUT L 188 af 12.7.2019, s. 25).

Den nye tilgang til migrationsstyring omfatter også en forbedring af reglerne om ansvar for behandling af en ansøgning om international beskyttelse med det formål at begrænse ulovlige bevægelser på en forholdsmæssig og rimelig måde.

I forslaget fastlægges også en forvaltningsramme, der bygger på medlemsstaternes nationale strategier, og som vil bidrage til en europæisk strategi for asylforvaltning og migrationsstyring, der fastlægger den strategiske tilgang til asylforvaltning og migrationsstyring på EU-plan og gennemførelsen af asyl-, migrations- og tilbagesendelsespolitikken i overensstemmelse med den samlede tilgang.

Reform af det fælles europæiske asylsystem

Pagten bygger på Kommissionens forslag fra 2016 og 2018 om at reformere det fælles europæiske asylsystem og indfører nye elementer for at sikre den balance, der er nødvendig for en fælles ramme, der samler alle aspekter af asyl- og migrationspolitikken. Den foreslåede reform af asylsystemet i 2016 bestod af syv lovgivningsforslag: den omarbejdede Dublinforordning[3], den omarbejdede Eurodacforordning[4], forordningen om Den Europæiske Unions Asylagentur[5], forordningen om asylprocedurer[6], kvalifikationsforordningen[7], det omarbejdede direktiv om modtagelsesforhold[8] og forordningen om EU-genbosætningsrammen[9]. I september 2018 fremsatte Kommissionen også et ændret forslag til forordningen om Den Europæiske Unions Asylagentur[10].

Der blev gjort betydelige fremskridt med en række af disse forslag, og der blev indgået foreløbige politiske aftaler mellem medlovgiverne om forslagene til kvalifikationsforordningen, direktivet om modtagelsesforhold, forordningen om EU-genbosætningsrammen, Eurodacforordningen og det første forslag om oprettelse af EU's Asylagentur, mens der blev gjort mindre fremskridt med forslagene til Dublinforordningen og forordningen om asylprocedurer, hovedsagelig på grund af divergerende holdninger i Rådet. Der var heller ikke tilstrækkelig støtte til at opnå enighed om kun nogle af forslagene om reform af asylsystemet forud for en aftale om den fulde reform.

Sammen med dette forslag fremlægger Kommissionen et forslag til ændring af forslaget fra 2016 til en forordning om asylprocedurer[11] og forslaget til en forordning om indførelse af screening[12] af tredjelandsstatsborgere og statsløse ved de ydre grænser, som skaber en sømløs forbindelse mellem alle faser af migrationsproceduren, herunder en ny fase forud for indrejse samt en hurtigere tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere, der ikke har ret til at forblive sig i Unionen.

Derudover fremlægger Kommissionen et forslag om ændring af forslaget fra 2016 om omarbejdning af Eurodacforordningen[13] med henblik på at skabe en klar og

---

3 COM(2016) 270 final.
4 COM(2016) 194 final.
5 COM(2016) 271 final.
6 COM(2016) 467 final.
7 COM(2016) 466 final.
8 COM(2016) 465 final.
9 COM(2016) 468 final.
10 COM(2018) 633 final.
11 EUT L […] af […], s. […].
12 EUT L […] af […], s. […].
13 EUT L […] af […], s. […].

sammenhængende forbindelse mellem specifikke personer og de procedurer, de underlægges, med henblik på bedre at kunne bidrage til kontrollen med irregulær migration og afsløringen af ulovlige bevægelser samt støtte gennemførelsen af den nye solidaritetsmekanisme.

Endelig fremlægger Kommissionen også et forslag til en forordning om håndtering af krisesituationer med henblik på at fastlægge de nødvendige redskaber til håndtering af krisesituationer og tilfælde af force majeure. Dette instrument har til formål at imødegå ekstraordinære situationer med massetilstrømning af tredjelandsstatsborgere eller statsløse personer, der indrejser på irregulær vis i en medlemsstat, eller umiddelbar risiko for, at der opstår en sådan situation, som er af en sådan størrelsesorden og karakter, at den sætter medlemsstatens asyl-, modtagelses- og tilbagesendelsessystemer ud af funktion og kan have alvorlige konsekvenser for eller gøre det umuligt at anvende det fælles europæiske asylsystem og Unionens migrationsstyringssystem, samt at fastsætte undtagelsesbestemmelser i tilfælde af force majeure.

1.2. Formål med forslaget

Der er behov for en samlet tilgang til migrationsstyring for at opbygge gensidig tillid mellem medlemsstaterne og sikre sammenhæng i EU's tilgang til asyl, migrationsstyring, beskyttelse af de ydre grænser og gode forbindelser med relevante tredjelande, samtidig med at det anerkendes, at effektiviteten af den overordnede tilgang afhænger af, at alle komponenterne håndteres samlet og på en integreret måde. Der tages også hensyn til EU-Domstolens seneste afgørelser i de forenede sager C-715/17, C-718/17 og C-719/17, hvori Domstolen fastslog, at "byrderne [...] i princippet skal fordeles blandt alle de øvrige medlemsstater i overensstemmelse med princippet om solidaritet og rimelig ansvarsfordeling mellem medlemsstaterne, idet dette princip i henhold til artikel 80 i TEUF regulerer Unionens asylpolitik".

Kommissionen foreslog i 2016 et system, hvorved en medlemsstat, der efter afgørelse i henhold til ansvarskriterierne var ansvarlig for at behandle en ansøgning om international beskyttelse, var permanent ansvarlig for at behandle eventuelle yderligere ansøgninger eller andragender fra samme ansøger. Systemet blev suppleret med en obligatorisk og automatisk korrigerende fordelingsmekanisme, som på grundlag af en referencenøgle blev iværksat, når en medlemsstat stod over for et uforholdsmæssigt stort pres, således at man derved sikrede et klart og bindende system for ansvarsfordeling mellem medlemsstaterne. Europa-Parlamentet vedtog sit forhandlingsmandat den 16. november 2017, og dette omfattede et forslag om at erstatte kriteriet om første indrejse og standardkriteriet om første ansøgning med et fordelingssystem, hvor ansøgeren kunne vælge at blive fordelt til en af de fire medlemsstater med færrest ansøgninger. Medlemsstaterne kunne imidlertid ikke nå til enighed om en fælles tilgang i Rådet, og forhandlingerne gik i stå.

For at bryde det nuværende dødvande og skabe en bred og solid ramme for migrations- og asylpolitikken agter Kommissionen at trække forslaget fra 2016 tilbage. Dette forslag ophæver og erstatter Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne ("Dublin III-forordningen").

Forslaget sigter først og fremmest mod at:

- etablere en fælles ramme, der bidrager til den samlede tilgang til asylforvaltning og migrationsstyring på grundlag af principperne om integreret politisk beslutningstagning og om solidaritet og en rimelig ansvarsfordeling
- sørge for ansvarsfordeling gennem en ny solidaritetsmekanisme ved at indføre et system, der skal sikre fortsat solidaritet i normale tider og bistå medlemsstaterne med effektive foranstaltninger (omfordeling eller overtagelse af tilbagesendelse og andre bidrag for at styrke medlemsstaternes kapacitet hvad angår asyl, modtagelse og tilbagesendelse samt den eksterne dimension) til migrationsstyring i praksis, når de er under migrationspres. Denne tilgang omfatter også en særlig solidaritetsprocedure for ankomster efter eftersøgnings- og redningsaktioner
- øge systemets kapacitet til effektivt at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for at behandle en ansøgning om international beskyttelse. Dette vil navnlig begrænse bestemmelserne om ansvarets ophør og mulighederne for at overdrage ansvaret mellem medlemsstaterne som følge af ansøgerens handlinger samt betydeligt forkorte fristerne for indsendelse af anmodninger og modtagelse af svar med henblik på at sikre, at ansøgerne hurtigere vil få en afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, og dermed hurtigere opnå adgang til procedurerne for tildeling af international beskyttelse
- modvirke misbrug og forhindre, at ansøgerne bevæger sig ulovligt inden for EU, navnlig ved at medtage klare forpligtelser for ansøgerne om at ansøge i den første medlemsstat, de indrejser i, eller den medlemsstat, de opholder sig lovligt i, og forblive i den medlemsstat, der anses for ansvarlig for behandlingen af ansøgningen. Dette kræver, at det har forholdsmæssige, væsentlige konsekvenser ikke at opfylde disse forpligtelser.

1.3. Sammenhæng med de gældende regler på samme område

Systemet til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, er hjørnestenen i det fælles europæiske asylsystem. Det er direkte knyttet til de retlige og politiske instrumenter på asylområdet, navnlig asylprocedurer, standarder for afgørelse af, om personer har ret til international beskyttelse, modtagelsesforhold og genbosætning.

Forslaget er også i overensstemmelse med reglerne om grænsekontrol ved de ydre grænser som fastsat i Schengengrænsekodeksen og bidrager til målet om effektiv forvaltning af de ydre grænser som en nødvendig følge af den frie bevægelighed for personer inden for Unionen. Ved at udvide anvendelsesområdet for foranstaltningerne til at imødegå migrationsudfordringer reducerer forslaget yderligere behovet for at genindføre grænsekontrol ved de indre grænser.

Der sikres desuden sammenhæng med en effektiv integreret europæisk grænseforvaltning på EU-plan og nationalt plan som omhandlet i forordningen om den europæiske grænse- og kystvagt. En integreret europæisk grænseforvaltning er en nødvendig følge af den frie bevægelighed for personer inden for Unionen og et grundlæggende element for et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Den er også en central del af dette forslag og bidrager til gennemførelsen af princippet om en integreret politik med henblik på at forbedre den samlede tilgang til migrationsstyring, som er omhandlet i forslaget.

Forslaget er i fuld overensstemmelse med meddelelsen om den nye pagt om migration og asyl og køreplanen for initiativer, der ledsager pagten, herunder forslaget om en målrettet ændring af forordningen om asylprocedurer og forordningen om indførelse af screening, som sikrer, at migranter underkastes en screening af deres identitet, helbred og sikkerhed og bliver omfattet af enten en tilbagesendelses- eller en asylprocedure og herunder, hvis det er relevant,

grænseproceduren for asyl eller grænseproceduren for tilbagesendelse som fastsat i ændringsforslaget til forordningen om asylprocedurer. Forslaget er også i overensstemmelse med forslaget om ændring af forslaget fra 2016 om omarbejdning af Eurodacforordningen[14].

Forslaget er desuden i fuld overensstemmelse med planen for beredskab og krisestyring på migrationsområdet, som udstikker en operationel ramme for overvågning og foregribelse af migrationsstrømme og migrationssituationer, opbygning af modstandsdygtighed og tilrettelæggelse af en koordineret reaktion på en migrationskrise. Navnlig gøres der fuld brug af de rapporter, som udarbejdes af det netværk, der er oprettet i henhold til planen, og de aktiviteter, netværket udfører.

Forslaget styrker EU's retlige ramme og politik for tilbagesendelse yderligere ved at underbygge Unionens kapacitet til at handle i samarbejde med tredjelande ved hjælp af en mekanisme, der giver Kommissionen beføjelse til at overveje og foreslå foranstaltninger til forbedring af et sådant samarbejde, og går således ud over de foranstaltninger, der allerede er omhandlet i visumkodeksen.

Der sikres også sammenhæng med de foreløbige politiske aftaler, der allerede er opnået enighed om, vedrørende kvalifikationsdirektivet, det omarbejdede direktiv om modtagelsesforhold, forordningen om EU-genbosætningsrammen og forordningen om EU's asylagentur, som Kommissionen støtter fuldt ud. Da de målsætninger, der ligger til grund for disse forslag, stadig er relevante i dag, bør der indgås en aftale om dem snarest muligt.

Da der ikke kunne nås til enighed om forslaget til en Dublinforordning, som blev fremlagt den 4. maj 2016, og da nærværende forslag omfatter en ny struktureret solidaritetsmekanisme og tager hensyn til øvrige ændringer, der blev foreslået i 2016, og som primært tager sigte på at effektivisere de procedurer, der fører til en Dublinoverførsel, såsom meddelelser om tilbagetagelse og begrænsning af overdragelse af ansvar, bør nævnte forslag trækkes tilbage.

[14] EUT L […] af […], s. […].

Kommissionen foreslog også en flytningsordning i krisesituationer i september 2015[15] med henblik på at udarbejde en strukturel løsning til håndtering af krisesituationer som i Grækenland og Italien, der førte til de to flytningsafgørelser, som Rådet vedtog i september 2015[16]. Kommissionen agter at trække forslaget om en flytningsordning i krisesituationer fra september 2015 tilbage og ophæve direktivet om midlertidig beskyttelse[17], da forslaget til en forordning om asylforvaltning og migrationsstyring indeholder bestemmelser til håndtering af de aktuelle forhold hvad angår migrationsstrømme ved hjælp af omfordeling og overtagelse af tilbagesendelser i perioder med migrationspres, og forslaget til en forordning om håndtering af krisesituationer og tilfælde af force majeure på asyl- og migrationsområdet også omhandler særlige regler for omfordeling og tilbagesendelsestøtte med henblik på en strukturel håndtering af krisesituationer.

1.4. Sammenhæng med Unionens politik på andre områder

Forslaget er i overensstemmelse med den samlede, langsigtede tilgang til migrationsstyring, der udstikkes i den nye pagt om migration og asyl, og som indebærer, at migrationspolitikken står i centrum for forbindelserne med partnere i tredjelande, at forvaltningen af de ydre grænser indarbejdes i EU's bredere migrationsstyringspolitik, at der udarbejdes gnidningsløse, retfærdige og effektive procedurer for asyl og tilbagesendelse, og at Schengenområdet med fri bevægelighed baseret på tillid mellem medlemsstaterne styrkes. En vigtig del af tilgangen går ud på at fremme lovlige adgangsveje til EU med henblik på at tiltrække talenter til EU's arbejdsmarked, og yde beskyttelse til dem, der har behov for det, ved hjælp af genbosætning og andre supplerende adgangsveje til beskyttelse samt udvikle målrettede politikker for at hjælpe tredjelandsstatsborgere med at integrere sig i de europæiske samfund.

Forordningen bidrager til at nå EU's mål om en ambitiøs og vidtrækkende ekstern politik, der er baseret på partnerskaber med tredjelande, ved at indføre en ramme, der tager højde for en tilgang til migrationsstyring, hvor ruten ses som en helhed, gennem opbygning af partnerskaber med tredjelande. Dette sikrer også sammenhæng med Unionens humanitære mål udtrykt i form af bistand til flygtninge i tredjelande.

Forslaget er i overensstemmelse med forslaget om screening og bidrager gennem den overvågningsmekanisme, som det omfatter, navnlig til de stærke foranstaltninger til beskyttelse af de grundlæggende rettigheder. I forslaget til forordning om krav om screening ved de ydre grænser af tredjelandsstatsborgere, som i princippet ikke opfylder indrejsebetingelserne, foreslås en ny overvågningsmekanisme for at sikre, at de grundlæggende rettigheder overholdes under hele screeningen, og at eventuelle påstande om tilsidesættelse af de grundlæggende rettigheder undersøges grundigt. Denne overvågning er en del af forvaltningsbestemmelserne i den foreslåede forordning, som fastsætter, at medlemsstaterne bør indarbejde resultaterne af deres nationale overvågningsmekanisme i henhold til forordningen om screening i de nationale strategier, der er fastsat i den foreslåede forordning. Derudover vil resultaterne af overvågningsrapporteringen blive medtaget i den årlige rapport om migrationsstyring, hvori der også vil foreslås forbedringer, hvis det er relevant.

---

15 COM(2015) 450 final.

16 Rådets afgørelse (EU) 2015/1523 af 14. september 2015 og Rådets afgørelse (EU) 2015/1601 af 22. september 2015.

17 Rådets direktiv 2001/55/EF af 20. juli 2001 om minimumsstandarder for midlertidig beskyttelse i tilfælde af massetilstrømning af fordrevne personer og om foranstaltninger, der skal fremme en ligelig fordeling mellem medlemsstaterne af indsatsen med hensyn til modtagelsen af disse personer og følgerne heraf (EFT L 212 af 7.8.2001, s.12).

For at støtte solidaritetsforanstaltninger, der fokuserer på omfordeling og efterfølgende overførsler, omhandler forslaget ud over overførsler omfattet af procedurerne for afgørelse af medlemsstaternes ansvar faste beløb, der skal betales til medlemsstaterne, og det er i fuld overensstemmelse med EU-budgettet, for at sådanne foranstaltninger og en effektiv anvendelse af forordningen kan tilskyndes.

Forslaget styrker politikken på sikkerhedsområdet yderligere. Ved hjælp af særlige regler i forordningen vil ansvaret for at behandle en ansøgning om international beskyttelse blive afgjort hurtigt, hvis personen udgør en trussel mod den nationale sikkerhed eller den offentlige orden, og yderligere overførsler af sådanne personer til andre medlemsstater vil blive undgået. Forslaget styrker derfor også det sikkerhedsmål, der er omhandlet i forslaget til en forordning om screening, i henhold til hvilken en sådan sikkerhedskontrol skal være obligatorisk.

2. RETSGRUNDLAG, NÆRHEDSPRINCIPPET OG PROPORTIONALITETSPRINCIPPET

2.1. Retsgrundlag

Forslaget ophæver og erstatter forordning (EU) nr. 604/2013 og udvider anvendelsesområdet til at omfatte en fælles ramme, der bidrager til den samlede tilgang til migrationsstyring, og indfører herudover en bredere tilgang til solidaritet, hvorfor det bør vedtages med den rette hjemmel, nemlig artikel 78, stk. 2, litra e), og artikel 79, stk. 2, litra c), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), efter den almindelige lovgivningsprocedure.

2.2. Variabel geometri

Irland er bundet af forordning (EU) nr. 604/2013, efter at landet har givet meddelelse om, at det ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af forordningen på grundlag af protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, som er knyttet som bilag til traktaten om den Europæiske Union (TEU) og til TEUF[18].

I overensstemmelse med denne protokol kan Irland beslutte at deltage i vedtagelsen af dette forslag. Den mulighed har Irland også efter vedtagelsen af forslaget.

Ifølge protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og TEUF, deltager Danmark ikke i Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til afsnit V i TEUF (bortset fra "foranstaltninger, der udpeger de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af medlemsstaternes ydre grænser, eller foranstaltninger vedrørende en ensartet udformning af visa"). Da Danmark imidlertid anvender den nuværende Dublinforordning på grundlag af en international aftale, som Danmark indgik med EF i 2006[19], skal Danmark i overensstemmelse med aftalens artikel 3 meddele Kommissionen, hvorvidt landet ønsker at gennemføre del III, V og VII af den ændrede forordning.

[18] Det samme gælder for Det Forenede Kongerige i overgangsperioden i henhold til udtrædelsesaftalen.

[19] Aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Danmark om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet i Danmark eller en anden EU-medlemsstat, og om "Eurodac" til sammenligning af

2.3. Forslagets konsekvenser for stater, der ikke er medlem af EU, men er associeret med Dublinsystemet

Parallelt med en række tredjelandes associering med Schengenreglerne har Unionen indgået en række aftaler, som også tilslutter disse lande til Dublin-/Eurodacreglerne:

— aftalen om Islands og Norges associering indgået i 2001
— aftalen om Schweiz' associering indgået den 28. februar 2008
— protokollen om Liechtensteins associering indgået den 7. marts 2011.

For at skabe rettigheder og forpligtelser mellem Danmark — der som forklaret ovenfor er associeret med Dublin-/Eurodacreglerne ved en international aftale — og ovennævnte associerede lande er der indgået to yderligere instrumenter mellem Unionen og de associerede lande[20].

I henhold til de tre ovennævnte aftaler skal de associerede lande acceptere Dublin-/Eurodacreglerne og udviklingen heraf uden undtagelser. De deltager ikke i vedtagelsen af retsakter, der ændrer eller udbygger Dublinreglerne (dvs. heller ikke nærværende forslag), men de skal inden for en given frist meddele Kommissionen, hvorvidt de accepterer indholdet af sådanne retsakter, når de er vedtaget af Europa-Parlamentet og Rådet. Hvis Norge, Island, Schweiz eller Liechtenstein ikke accepterer en retsakt, der ændrer eller udbygger Dublin-/Eurodacreglerne, opsiges de respektive aftaler, medmindre det fælles/blandede udvalg, som er nedsat ved aftalerne, med enstemmighed træffer anden afgørelse.

Den foreslåede forordning har et anvendelsesområde, der går ud over de ovennævnte aftaler, og fastlægger en samlet tilgang baseret på en fælles ramme for migrationsstyring, samtidig med at de centrale bestemmelser vedrørende afgørelse af ansvaret for at behandle en ansøgning om international beskyttelse bibeholdes, idet de fortsat er en vigtig del af forordningen. For at sikre at aftalerne med Danmark og de associerede lande om regulering af deres deltagelse i Dublinsystemet bevares, vil Danmark, Norge, Island, Schweiz og Liechtenstein kun være bundet af del III, V og VII af denne forordning, hvis den accepteres.

2.4. Nærhedsprincippet

Ifølge afsnit V i TEUF om et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed har Den Europæiske Union visse beføjelser på dette område. Disse beføjelser skal udøves i henhold til artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union, dvs. hvis og i det omfang målene for den påtænkte foranstaltning ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne, men på grund af den påtænkte foranstaltnings omfang eller virkninger bedre kan nås på EU-plan.

Dette forslag strømliner de nuværende regler i forordning (EU) nr. 604/2013 og har til formål at sikre en korrekt anvendelse af disse regler, hvilket vil begrænse tredjelandsstatsborgeres ulovlige bevægelser mellem medlemsstaterne, som i sagens natur er grænseoverskridende.

---

fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen (EUT L 66 af 8.3.2006, s. 38).

[20] Protokol mellem Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein til aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om kriterier og mekanismer for fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning indgivet i en medlemsstat eller i Schweiz, indgået den 24. oktober 2008 (EUT L 161 af 24.6.2009, s. 8), og protokollen til aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Island og Kongeriget Norge om kriterier og mekanismer for fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning indgivet i en medlemsstat eller i Island eller Norge (EFT L 93 af 3.4.2001).

Reglerne suppleres med en ny solidaritetsmekanisme med henblik på at indføre et system til håndtering af situationer, hvor medlemsstaterne står over for et migrationspres. Denne tilgang omfatter også solidaritetsforanstaltninger i forbindelse med personer, der ankommer efter eftersøgnings- og redningsoperationer, med henblik på at yde støtte til de medlemsstater, der er konfronteret med de udfordringer, der er forbundet med sådanne ankomster.

Det kræver en indsats på EU-plan at nå disse mål, da de i sagens natur er grænseoverskridende. Det er klart, at den enkelte medlemsstats indsats ikke i tilfredsstillende grad kan opfylde behovet for en fælles EU-tilgang til et fælles problem.

2.5. Proportionalitetsprincippet

I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet som fastsat i artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå sine mål.

Med hensyn til den samlede tilgang baseret på en fælles ramme fastlægger denne forordning de centrale principper for en sådan tilgang understøttet af en overvågnings- og forvaltningsstruktur, som er nødvendig for at sikre dens gennemførelse. Gennem principperne om integreret politisk beslutningstagning og principperne om solidaritet og en rimelig ansvarsfordeling har medlemsstaterne en fælles interesse i at sikre en sammenhængende gennemførelse af migrationsstyringen på EU-plan. Bestemmelserne går ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå målet om på effektiv vis at afhjælpe situationen.

Med hensyn til strømlining af reglerne for afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for at behandle en ansøgning om international beskyttelse, er de foreslåede ændringer begrænset til det, der er nødvendigt for at sikre, at systemet kan fungere effektivt, både hvad angår hurtig adgang for ansøgere til proceduren for tildeling af international beskyttelse og medlemsstaternes administrationers kapacitet til at anvende systemet.

Hvad angår indførelsen af en ny solidaritetsmekanisme giver forordning (EU) nr. 604/2013 ikke i sin nuværende form redskaber til håndtering af situationer, hvor medlemsstaterne står over for et migrationspres. Desuden tager forordningen i sin nuværende form ikke højde for den særlige situation, der opstår som følge af ankomster efter eftersøgnings- og redningsoperationer. De bestemmelser om solidaritet, der indføres med forslaget, har til formål at afhjælpe denne mangel. Bestemmelserne går ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå målet om på effektiv vis at afhjælpe situationen.

2.6. Valg af retsakt

I betragtning af at den eksisterende Dublinmekanisme blev indført ved en forordning, anvendes samme retlige instrument til at indføre en samlet tilgang baseret på en fælles ramme for effektiv migrationsstyring, som strømliner Dublinmekanismen og supplerer den med en solidaritetsmekanisme.

3. RESULTATER AF EFTERFØLGENDE EVALUERINGER, HØRINGER AF INTERESSEREDE PARTER OG KONSEKVENSANALYSER

Indsamling af viden om gennemførelse og anvendelse af gældende lovgivning

3.1. Evidensbaseret politikudformning

Kommissionen har foretaget en analyse af situationen, og de detaljerede resultater heraf er indeholdt i det arbejdsdokument, der ledsager den nye pagt om migration og asyl og dens lovgivningsmæssige og ikkelovgivningsmæssige forslag. I analysen fremhæves den seneste udvikling inden for migrationsstyring, og det understreges, at en genoptagning af reformen af systemet til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for at behandle en ansøgning om international beskyttelse, og en ny måde at fordele byrderne på er centrale elementer i en ny start.

I analysen fremhæves det, at selv om antallet af irregulære migranter, der ankommer til Unionen, er faldet drastisk med 92 % siden krisens højdepunkt i 2015, er der stadig en række strukturelle udfordringer, som sætter medlemsstaternes asyl-, modtagelses- og tilbagesendelsessystemer under pres. Eksempelvis har en stigende andel af ansøgere om international beskyttelse ikke et reelt krav herpå og vil sandsynligvis ikke få beskyttelse i EU, hvilket skaber en større administrativ byrder og forsinkelser med hensyn til at yde beskyttelse af de personer, der har et reelt behov herfor, samt et vedvarende fænomen med migranter, der bevæger sig videre inden for EU. Derudover skal udfordringerne for medlemsstaternes myndigheder med hensyn til at garantere sikkerheden for ansøgerne og medarbejderne under covid-19-krisen, også tages i betragtning.

Mens antallet af personer, der ankommer på irregulær vis, er faldet med tiden, er andelen af migranter, der ankommer fra lande med en anerkendelsesprocent på under 20 %, steget fra 13 % i 2015 til 55 % i 2018. Samtidig har er andelen af komplekse sager også steget. Disse er mere ressourcekrævende at behandle, idet ankomsten af tredjelandsstatsborgere med klare internationale beskyttelsesbehov i 2015-2016 er blevet delvist erstattet af blandede indrejser af personer af nationaliteter med mere varierende anerkendelsesprocenter. Til trods for et fald i antallet af personer, der ankommer til EU på irregulær vis, er antallet af ansøgninger om international beskyttelse fortsat med at stige og er nu fire gange så stort som antallet af ankomster. Denne tendens tyder på, at der ikke ansøges i den første indrejsemedlemsstat, at den samme person indgiver flere ansøgninger om international beskyttelse inden for EU, og at der er behov for en reform af det nuværende Dublinsystem. Endelig er der fortsat udfordringer i forbindelse med ilandsætninger efter eftersøgnings- og redningsaktioner. I 2019 var halvdelen af alle personer, der ankom på irregulær vis ad søvejen, blevet sat i land efter eftersøgnings- og redningsaktioner, hvilket særligt belastede visse medlemsstater udelukkende på grund af deres geografiske beliggenhed.

I analysen redegøres der yderligere for, at tredjelandsstatsborgere, hvis ansøgning om international beskyttelse afvises, årligt udgør ca. 370 000 personer i EU[21], og at disse skal ledes over i tilbagesendelsesproceduren. Ifølge de statistikker, som Kommissionen råder over, svarer dette til ca. 80 % af det samlede antal afgørelser om tilbagesendelse, der træffes om året[22]. Den stigende andel af ansøgere om international beskyttelse, der sandsynligvis ikke vil få en sådan beskyttelse i EU, medfører en øget byrde med hensyn til ikke blot at behandle ansøgningerne, men også at tilbagesende irregulære migranter, der aldrig har ansøgt om international beskyttelse, eller hvis ansøgninger er blevet afvist, herunder som åbenbart

[21] De besluttende myndigheders gennemsnitlige antal afslag på asylansøgninger i perioden 2015-2019 i EU-27.

[22] Forskellen mellem det gennemsnitlige antal afslag på asylansøgninger og det gennemsnitlige antal afgørelser om tilbagesendelse i perioden 2015-2019 (456 625), svarer til 81,6 % af det samlede antal afgørelser om tilbagesendelse.

grundløse eller uantagelige. Det har naturligvis også indflydelse på, hvor hurtigt dem, der har et reelt behov for international beskyttelse, tildeles denne status.

I analysen fremhæves det, at der er væsentlige strukturelle svagheder og mangler i udformningen og gennemførelsen af den europæiske asyl- og migrationspolitik. Medlemsstaternes asyl- og tilbagesendelsessystemer er i det store hele stadig ikke harmoniserede, hvilket skaber forskelle i beskyttelsesstandarderne, ineffektivitet i procedurerne og tilskynder til, at migranter bevæger sig ulovligt i EU for at opnå bedre modtagelsesforhold og fremtidsudsigter for deres ophold med uønskede virkninger for Schengenområdet. Migrationsstyring kan betragtes ud fra forskellige politikområder, der hver har sit fokus og sine aktører. Inden for hvert politikområde søger man at håndtere individuelle udfordringer uden at tage i betragtning, hvordan det påvirker den overordnede ramme for migrationsstyring, og hvordan det passer ind i den omfattende ramme, der er nødvendig for at kunne drage fordel af et velforvaltet system. Samlet set anerkendes det, at der mangler en integreret politisk beslutningstagning, der samler de forskellige politikker i en sammenhængende helhed.

I analysen fremhæves det endvidere, at manglen på et holdbart system, der fungerer for alle medlemsstater, har konsekvenser for muligheden for umiddelbart og reelt at kunne reagere på eksterne faktorer. Navnlig findes der ikke en struktureret solidaritetsmekanisme i det nuværende Dublinsystem eller i det fælles europæiske asylsystem generelt, selv om presset på de enkelte medlemsstater kan variere meget og skifte pludseligt og på en uforudsigelig måde.

Endvidere forringes effektiviteten af hele migrationsstyringssystemet af manglen på en sammenhængende EU-tilgang til forbindelsen mellem et ophør af lovligt ophold som følge af afslag på asyl og indledningen af tilbagesendelsesprocedurer, herunder tilbagetagelse i tredjelande. Desuden rådes der ikke over tilstrækkelige data, eller de er for upålidelige, eller datakilderne udnyttes ikke nok, til at der kan dannes et fuldstændigt billede. De kvantitative data, som medlemsstaterne forelagde i januar 2020 vedrørende intensiteten af ulovlige bevægelser konstateret i deres respektive lande var begrænsede og pegede for nitten medlemsstaters vedkommende i stedet på antallet af modtagne ansøgninger om international beskyttelse samt i nogle tilfælde på antallet af indkommende/udgående anmodninger om overførsel inden for rammerne af Dublinforordningen.

Disse udfordringer kan kun løses ved at gøre EU's asyl- og migrationssystem mere effektivt, omfattende og stabilt ved at betragte EU's migrationsstyring som en række sammenflettede politikker baseret på integreret politisk beslutningstagning og regler, hvor effektiviteten og manglerne i hver enkelt del påvirker systemet som helhed.

Analysen indikerer desuden, at der er behov for et bredere solidaritetskoncept. Dette solidaritetskoncept bør være bindende, for at der kan reageres forudsigeligt og effektivt på de foranderlige forhold med en stigende andel af blandede migrationsstrømme til Unionen, og for at der kan sikres en rimelig ansvarsfordeling i overensstemmelse med traktaten. Støtte fra en medlemsstat til en anden er nødvendig ikke blot i form af omfordeling af ansøgere, der ikke er underlagt grænseproceduren, men også i visse tilfælde andre grupper, som for eksempel ansøgere, der er underlagt grænseproceduren og samtidig nyder international beskyttelse. Medlemsstaterne bør også have mulighed for at drage fordel af solidariteten på tilbagesendelsesområdet for bedre at kunne håndtere den stigende andel af blandede migrationsstrømme. Dokumentationen tyder endvidere på, at solidaritet mellem medlemsstaterne i form af bidrag til kapacitetsopbygning og andre støtteområder har vist sig

at være effektiv med hensyn til at bistå en medlemsstat, der er udsat for migrationspres. Erfaringerne fra tidligere og igangværende solidaritetsordninger viser, at der også konstant bør være solidaritet i forbindelse med ilandsætninger efter eftersøgnings- og redningsaktioner. Det understreges også, at migrationspres skyldes forskellige faktorer og bør evalueres ud fra en række kriterier, som rækker ud over asylområdet til migrationssituationen i medlemsstaterne og i EU som helhed (en holistisk kvalitativ vurdering).

Det har også vist sig effektivt i visse tilfælde at yde støtte med henblik på sikre bedre fungerende asyl-, modtagelses- og tilbagesendelsessystemer samt grænseforvaltning. Medlemsstaternes gensidige støtte og støtte på EU-plan til forbedring og styrkelse af forbindelserne med visse tredjelande, navnlig med hensyn til tilbagetagelse, kan også i visse tilfælde være en hjælp for visse medlemsstater.

Endelig fremhæves det i analysen, at der er behov for forenklede og mere effektive regler for proceduren for afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse. De udfordringer, der er forbundet med det nuværende Dublinsystems regler om ansvar, imødegås ved hjælp af en række foranstaltninger i det nye forslag. Nogle af foranstaltningerne blev allerede foreslået i 2016, mens andre er baseret på de nuværende Dublinregler.

Medlemsstaternes ansvar med hensyn til migration bør også tilpasses for at tage hensyn til den nye situation og fordeles ligeligt i lyset af den bredere ramme for migrationsstyring. Det er nødvendigt med fælles regler for håndteringen af blandede migrationsstrømme enten ved ankomsten, eller når tredjelandsstatsborgere, der har undgået kontrollen ved de ydre grænser, pågribes inde i landet, for at fastslå migranternes identitet samt for at foretage helbredstjek og sikkerhedskontrol på grundlag af den praksis, der allerede er udviklet i forbindelse med hotspottilgangen. Der bør ydes yderligere og omfattende støtte fra EU's agenturer og ved hjælp af EU-midler både for at hjælpe medlemsstaterne med at yde de nødvendige solidaritetsbidrag og for at forvalte deres forskellige ansvar med hensyn til migrationsstrømme.

3.2. Efterfølgende evalueringer/kvalitetskontrol af gældende lovgivning

I overensstemmelse med sit tilsagn i den europæiske dagsorden for migration bebudede Kommissionen en ekstern undersøgelse af evalueringen af Dublinsystemet i 2016[23]. Ved evalueringen blev Dublin III-forordningens virkningsfuldhed, effektivitet, relevans, konsistens og merværdi på EU-plan vurderet. Det blev undersøgt, i hvilket omfang man ved hjælp af forordningen nåede målene heri, og der blev set nærmere på EU's bredere politiske behov og målgruppens behov[24]. Evalueringen omfattede en grundig undersøgelse af den praktiske gennemførelse af Dublin III-forordningen i medlemsstaterne[25]. De vigtigste

[23] Evaluerings- og gennemførelsesrapporterne kan findes på: http://ec.europa.eu/dgs/home-affairs/what-wedo/policies/asylum/examination-of-applicants/index_en.htm.

[24] Evalueringen var baseret på en dokumentationsundersøgelser, kvantitativ analyse og konsultation af retlige/politiske rådgivere i i alt 19 medlemsstater (BE, BG, CH, CY, EL, FR, HR, HU, IT, LT, LV, MT, NL, NO, PL, RO, SE, SI, SK). Oplysningerne fra de øvrige 12 medlemsstater, der deltager i Dublin III-forordningen, blev ikke modtaget i tide til at blive medtaget i rapporten.

[25] En bred vifte af interessenter blev hørt, bl.a.: Dublinenheder hos de nationale asylmyndigheder, retlige/politiske rådgivere, NGO'er, advokater/retlige repræsentanter, appel- og klagemyndigheder, de retshåndhævende myndigheder, fængselsmyndigheder, ansøgere om international beskyttelse eller personer, der har fået international beskyttelse. Der blev gennemført i alt 142 høringer. Der blev

resultater er sammenfattet nedenfor og beskrives nærmere i det arbejdsdokument, der ledsager den nye pagt og dens forslag. Derudover anmodede Europa-Parlamentet i februar 2020 Det Europæiske Råd for Flygtninge og Personer i Eksil (ECRE) om at foretage en undersøgelse af anvendelsen af Dublinforordningen om international beskyttelse[26].

Dublin III-forordningens relevans

Systemet til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, er en hjørnesten i EU's asylregler, og dets mål er stadig relevante. Det er vigtigt med et EU-instrument for at fastsætte kriterier og en mekanisme for at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for at behandle en ansøgning, så længe der findes særskilte nationale asylsystemer inden for EU. Uden dette ville medlemsstaterne være afhængige af ad hoc-aftaler, som det var tilfældet, før Dublinsystemet blev indført, hvilket ville gøre det meget svært at afgøre, hvilken medlemsstat der har ansvaret for at behandle en asylansøgning. I evalueringen blev det konkluderet, at ingen nationale eller bilaterale instrumenter samlet set kunne give samme virkning, men ville kunne medføre, at ansøgninger om international beskyttelse ikke ville blive behandlet, fordi de faldt ned mellem de nationale jurisdiktioner. Holdningerne var blandede hvad angår de faktiske virkninger af forordningen, som skulle sikre hurtig adgang til asylprocedurerne for ansøgerne og føre til en langsigtet strategi for at modvirke, at ansøgerne indgiver flere ansøgninger. Det ville gøre asylsystemet mere effektivt, idet misbrug forhindres, og mindske de samlede omkostninger.

Europa-Parlamentets seneste undersøgelse bekræfter også behovet for et system, hvor en medlemsstat er ansvarlig for at behandle en ansøgning om international beskyttelse på grundlag af fælles kriterier og hertil relaterede beviskrav på trods af de nuværende svagheder.

Gennemførelse af forordningen

Det største problem, der blev fremhævet i den af Kommissionen bebudede eksterne undersøgelse, og som også er blevet bekræftet af medlemsstaterne og interessenterne i forbindelse med de høringer, der er gennemført, siden Kommissionen vedtog sit forslag i 2016, er manglen på en konsekvent og korrekt gennemførelse på tværs af medlemsstaterne. Det blev desuden konkluderet, at Dublin III-forordningen havde en række mangler, som gjorde det sværere at nå hovedmålene. I kriteriernes rækkefølge i Dublin III-forordningen tages der ikke hensyn til de faktiske forhold, som medlemsstaternes migrationssystemer står over for, og der sigtes ikke mod at afbalancere indsatsen. Metoden til at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, forsinker adgangen til asylproceduren. I det nuværende system kan ansøgere vente i op til 10 måneder (ved anmodninger om tilbagetagelse) eller 11 måneder (ved anmodninger om overtagelse), inden proceduren for behandling af en ansøgning om international beskyttelse indledes. Det hindrer opnåelsen af systemets mål om at sikre ansøgere hurtig adgang til asylproceduren. Desuden er det fortsat et almindeligt problem i EU, at ansøgere indgiver flere ansøgninger om international beskyttelse. I 2019 havde 32 % af ansøgerne allerede indgivet ansøgninger i andre medlemsstater. Det tyder på, at forordningen

---

foretaget besøg på stedet i 15 medlemsstater (AT, BE, DE, EL, FR, HU, LU, IT, MT, NL, NO, PL, SE, UK, CH), mens der i 16 (BG, CY, CZ, DK, EE, ES, FI, HR, IE, LT, LV, PT, RO, SI, SK, LI) blev gennemført høringer over telefon.

[26] Evalueringsrapporten kan findes på: https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2020/642813/EPRS_STU(2020)642813_EN.pdf.

kun har haft begrænset eller ingen virkning med hensyn til at nå målet om at forhindre, at ansøgere indgiver flere ansøgninger, og derved reducere ulovlige bevægelser.

Det står også klart, at Dublin III-forordningen ikke er udformet til at håndtere situationer med migrationspres eller sikre en rimelig ansvarsfordeling mellem medlemsstaterne. Forordningen tager heller ikke hensyn til situationen med styring af blandede migrationsstrømme og det deraf følgende pres på medlemsstaternes migrationssystemer.

3.3. Høringer af interesserede parter

Den store politiske opmærksomhed, som migration har været genstand for i de seneste år, og forhandlingerne om 2016-forslagene har betydet, at der allerede har været en omfattende og nuanceret debat om de spørgsmål, der omhandles i denne forordning. Desuden har Kommissionen ved en række lejligheder hørt Europa-Parlamentet, medlemsstaterne og interessenter med henblik på at indhente synspunkter om den nye pagt om migration og asyl.

Der er blevet lagt særlig vægt på samarbejdet med Europa-Parlamentet, som gentagne gange har givet udtryk for, at det er vigtigt med en helhedsorienteret tilgang til en stabil asyl- og migrationspolitik. Behovet for en helhedsorienteret tilgang til migration er også blevet fremhævet i de holdningsdokumenter, som flere politiske grupper i Europa-Parlamentet har fremlagt, og der er blevet opfordret til en hurtig afslutning af behandlingen af forslagene vedrørende migration og asyl. Europa-Parlamentet har givet udtryk for, at en helhedsorienteret tilgang til migration bør tage hensyn til EU's eksterne dimension, evnen til at håndtere de grundlæggende årsager til migration og udvikle nye partnerskaber med tredjelande og en stabil eftersøgnings- og redningsmekanisme samt støtte genbosættelser, lovlige adgangsveje og integrationsforanstaltninger.

Europa-Parlamentet har også opfordret til et system med solidaritetspligt, der omfatter omfordeling og behovet for langsigtede løsninger og en stærk solidaritet hvad angår asylforanstaltninger. Dette er også blevet bragt på banen i forbindelse med coronapandemien med henblik på at undgå humanitære kriser.

Under forberedelsen af den nye pagt om migration og asyl og forud for dens offentliggørelse har Kommissionen løbende haft drøftelser med alle medlemsstaterne. Medlemsstaterne er klar over behovet for at gøre fremskridt med hensyn til at afhjælpe svaghederne i det nuværende system, behovet for et nyt system med en retfærdig ansvarsfordeling, hvor alle medlemsstaterne er forpligtede til at bidrage, behovet for en stærk grænsebeskyttelse samt betydningen af den eksterne dimension af migration og forbedrede tilbagesendelser. Kommissionens hensigt om at finde nye solidaritetsformer, f.eks. ved hjælp af overtagelser af tilbagesendelser, blev generelt hilst velkommen i høringsfasen.

Sideløbende har det rumænske, det finske, det kroatiske og det tyske formandskab afholdt både strategiske og tekniske udvekslinger om fremtiden for forskellige aspekter af migrationspolitikken, hvor disse punkter er blevet fremhævet yderligere.

Inden for rammerne af flere rådsfora afholdt under det finske formandskab, blandt andre Tammerfors 2.0-konferencen, som blev afholdt den 24.-25. oktober 2019 i Helsinki, og Salzburgforummet, som blev afholdt i Wien den 6.-7. november 2019, har medlemsstaterne hilst Kommissionens hensigt om at genoptage Dublinreformen for at finde nye solidaritetsformer, som alle medlemsstater kan yde relevante bidrag til, velkommen. Medlemsstaterne har understreget, at solidaritetsforanstaltninger bør gå hånd i hånd med foranstaltninger vedrørende ansvar. Medlemsstaterne har også fremhævet, at der er et

presserende behov for at bekæmpe ulovlige bevægelser inden for EU samt for at håndhæve tilbagesendelser af personer, der ikke har behov for international beskyttelse.

Kommissionen har også taget hensyn til mange anbefalinger fra de nationale og lokale myndigheder[27], ikkestatslige og internationale organisationer såsom De Forenede Nationers Højkommissariat for Flygtninge (UNHCR)[28] og Den Internationale Organisation for Migration (IOM)[29], tænketanke og forskerverdenen om, hvordan man kan forestille sig en ny start og en håndtering af de aktuelle migrationsudfordringer i overensstemmelse med menneskerettighedsstandarderne. Ifølge anbefalingerne bør man ved at puste nyt liv i reformen revidere visse regler for afgørelse af ansvar og indføre en mekanisme for solidaritetspligt, herunder for personer der sættes i land efter en eftersøgnings- og redningsaktion. De ikkestatslige organisationer er også fortalere for en fælles ansvarsforståelse mellem medlemsstaterne og har opfordret til, at de reviderede Dublinregler skal omfatte en mere permanent omfordelingsmekanisme[30].

Kommissionen har også taget interessenternes synspunkter vedrørende behovet for en samlet tilgang til migrationsstyring gennem en helhedsorienteret tilgang til migration og asyl i betragtning. De hørte interessenter har givet udtryk for, hvordan de mener, man kan udarbejde et nyt princip om solidaritet og en rimelig ansvarsfordeling, og har generelt udtrykt tilfredshed med, at Kommissionen har til hensigt at genoptage reformen af Dublinforordningen med henblik på at finde nye solidaritetsformer.

Kommissær Ylva Johansson har også ved flere lejligheder gennemført målrettede høringer af civilsamfundsorganisationer, relevante lokale ikkestatslige organisationer i medlemsstaterne samt arbejdsmarkedets parter og økonomiske interesseorganisationer. I disse høringer fokuserede anbefalingerne særligt på en fælles tilgang til børnespecifikke standarder efter meddelelsen fra 2017 om migrantbørn[31] og behovet for at udvikle et retfærdigt system, der sikrer, at de grundlæggende rettigheder overholdes.

Kommissionen har også taget hensyn til Det Europæiske Migrationsnetværks[32] bidrag og de undersøgelser, netværket har iværksat, og som i de seneste år har resulteret i flere specialiserede undersøgelser og ad hoc-forespørgsler.

3.4. Grundlæggende rettigheder

Forslaget er fuldt foreneligt med EU's grundlæggende rettigheder og generelle principper samt folkeretten.

Navnlig vil en bedre informering af asylansøgerne om anvendelsen af denne forordning og deres rettigheder og forpligtelser i medfør af den på den ene side sætte dem i stand til at

---

27 F.eks. "Berlin Action Plan on a new European Asylum Policy" af 25. november 2019, underskrevet af 33 organisationer og kommuner.

28 UNHCR's anbefalinger til Europa-Kommissionens foreslåede pagt om migration og asyl, januar 2020.

29 IMO's anbefalinger til EU's nye pagt om migration og asyl, februar 2020.

30 Centre for European Policy Studies' projektrapport *"Search and rescue, disembarkation and relocation arrangements in the Mediterranean. Sailing Away from Responsibility?"*, juni 2019.

31 I initiativet vedrørende migrantbørn opfordredes til en fælles tilgang til spørgsmålet om forsvundne børn (uledsagede børn og børn, der er blevet adskilt fra deres familie), indførelse af effektive mekanismer til håndtering af risikoen for menneskehandel og vedtagelse af børnespecifikke standarder for asylprocedurer.

32 Alle Det Europæiske Migrationsnetværks undersøgelser og rapporter kan findes på: https://ec.europa.eu/home-affairs/what-we-do/networks/european_migration_network_en.

forsvare deres rettigheder og på den anden side være med til at mindske omfanget af ulovlige bevægelser, da asylansøgerne i højere grad vil være tilbøjelige til at overholde systemet. Effektiviteten af retten til domstolsprøvelse vil blive øget, idet klageomfanget præciseres, og der fastsættes et mål om, at domstolene eller domstolslignende organer træffer afgørelse inden for en harmoniseret frist. Der skal træffes afgørelse om en anmodning om opsættende virkning inden for en harmoniseret frist.

Retten til frihed og fri bevægelighed vil blive styrket ved at afkorte fristerne for, hvor lang tid en person kan frihedsberøves i det ekstraordinære tilfælde, der er fastsat i forordningen, og kun hvis dette er i overensstemmelse med nødvendighedsprincippet og proportionalitetsprincippet.

Respekten for privatliv og familieliv vil blive styrket, navnlig ved at udvide forordningens anvendelsesområde, så det omfatter både søskende og familie, der er dannet i transitlande.

Uledsagede mindreåriges rettigheder vil også blive styrket ved bedre anvendelse af princippet om, at det er barnets tarv, der kommer i første række, og ved at fastsætte en mekanisme til at afgøre, hvad der er i barnets tarv i alle situationer, der indebærer overførsel af en mindreårig. Fristen for fremsendelse af en anmodning om overtagelse tilpasses også for at tage hensyn til kompleksiteten af sager, der vedrører opsporing af familiemedlemmer og familiesammenføring. Reglerne om dokumentation strømlines for at sikre en hurtig afgørelse af ansvaret og styrke retten til familiens enhed yderligere. På samme måde vil det altid være nødvendigt at prioritere omfordelingen af uledsagede mindreårige, og medlemsstaterne vil få et større økonomisk incitament i denne henseende i form af et bidrag.

For at forhindre ulovlige bevægelser begrænser forslaget retten til materielle modtagelsesforhold i den medlemsstat, hvor ansøgeren skal være til stede, med undtagelse af alle medlemsstaters forpligtelse til at sikre en levestandard i overensstemmelse med EU-retten, herunder EU's charter, og internationale forpligtelser.

4. VIRKNINGER FOR BUDGETTET

De samlede finansielle ressourcer, der er nødvendige for at understøtte gennemførelsen af forslaget, beløber sig til 1 113,5 mio. EUR i perioden 2021-2027. Dette vil dække driftsomkostningerne, herunder overførselsomkostningerne i form af faste beløb for overførsler i henhold til den foreslåede forordning og overførsler i forbindelse med omfordeling inden for rammerne af solidaritetsbestemmelserne vedrørende omfordeling af ansøgere om international beskyttelse, personer med international beskyttelse og tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold. Der er planlagt større finansielle incitamenter til omfordeling af uledsagede mindreårige.

De finansielle behov er forenelige med den nuværende flerårige finansielle ramme og omfatter anvendelse af særlige instrumenter som anført i Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 1311/2013[33].

[33] Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 1311/2013 af 2. december 2013 om fastlæggelse af den flerårige finansielle ramme for årene 2014-2020 (EUT L 347 af 20.12.2013, s. 884).

5. NÆRMERE REDEGØRELSE FOR DE ENKELTE BESTEMMELSER I FORSLAGET

I forordningen fastsættes en fælles ramme, der tager sigte på at anerkende, at det ikke er de enkelte medlemsstater alene, men Unionen som helhed, der skal klare udfordringen med, at migranter indrejser ulovligt i Unionen. Forordningen bidrager til den samlede tilgang ved at fremme en integreret politisk beslutningstagning inden for sit anvendelsesområde.

I forslaget bevares forbindelsen mellem medlemsstaternes ansvar på asylområdet og opfyldelsen af deres forpligtelser til at beskytte den ydre grænse under hensyntagen til internationale forpligtelser om at udføre eftersøgnings- og redningsoperationer, dog med visse undtagelser med henblik på at beskytte familielivet og børns tarv. De nuværende kriterier for afgørelse af ansvar opretholdes i det væsentlige, men der foreslås målrettede ændringer, navnlig for at styrke familiens enhed ved at udvide definitionen af familiemedlem, præcisere medlemsstatens ansvar efter eftersøgnings- og redningsaktioner og indføre et nyt kriterium vedrørende besiddelse af uddannelsesbeviser.

De væsentligste ændringer har til formål på den ene side at forbedre systemets effektivitet, navnlig ved at styrke en given medlemsstats ansvar for at behandle en ansøgning om international beskyttelse, når det først er afgjort, at det er den pågældende medlemsstat, der har ansvaret herfor. På den anden side har ændringerne til formål at begrænse ulovlige bevægelser, navnlig ved at fjerne visse regler om, at ansvaret kan ophøre eller overdrages fra en medlemsstat til en anden.

Systemet suppleres med en ny tilgang til solidaritet baseret på en ramme, der giver mulighed for en tidstro vurdering af situationen i medlemsstaterne og i EU. Derudover fastsættes der proceduremæssige regler for at lette omfordelingen og overtagelsen af tilbagesendelser som et middel til at yde solidaritet.

5.1. Fastlæggelse af en fælles ramme baseret på en samlet tilgang til migrationsstyring

Med henblik på gennemførelsen af den fælles ramme fastsættes der i forslaget en række principper, der skal fungere som retningslinjer for gennemførelsen af migrationsstyringen, herunder behovet for integreret politisk beslutningstagning og for at sikre princippet om solidaritet og rimelig ansvarsfordeling. Der fastsættes en forvaltningsstruktur, hvor medlemsstaterne indfører nationale strategier for gennemførelsen af rammen, herunder beredskabsplanlægning for at forhindre, at der opstår et migrationspres, og overvågning af de grundlæggende rettigheder.

Disse strategier vil bidrage til en ny europæisk strategi for gennemførelsen af de forskellige elementer, der indgår i den samlede tilgang, og udstikke den strategiske tilgang til migrationsstyring på EU-plan og derved muliggøre et fremadrettet perspektiv på de risici og muligheder, der er forbundet med migrationsstyring, og hvordan de bedst håndteres. Kommissionen vil hvert år offentliggøre en rapport om migrationsstyring, som vil omfatte en kortsigtet prognose for udviklingen i migrationssituationen og give mulighed for at reagere rettidigt på migrationstendenser og overvågningsrammens resultater. Rammen vil blive suppleret med et system med regelmæssig overvågning af migrationssituationen ved hjælp af situationsrapporter fra Kommissionen. Dette arbejde vil blive støttet af aktiviteterne under planen for beredskab og krisestyring på migrationsområdet, navnlig af de overvågnings- og rapporteringsaktiviteter, planen omfatter.

5.2. Solidaritetsmekanisme

- **Solidaritetsforanstaltninger, som medlemsstaterne vil være forpligtede til at yde i forbindelse med migrationspres**

Der indføres en ny mekanisme, der skal sikre solidaritet med henblik på at håndtere migrationspresset. Solidaritetsmekanismen er fleksibel i sin udformning, således at den kan anvendes i situationer med forskellige forhold og migrationsstrømme. De solidaritetsbidrag, som medlemsstaterne vil være forpligtet til at yde, består af enten omfordeling eller overtagelse af tilbagesendelser, og der er også mulighed for at bidrage til foranstaltninger, der har til formål at styrke medlemsstaternes kapacitet hvad angår asyl, modtagelse og tilbagesendelse og den eksterne dimension. Medlemsstaterne vil være forpligtet til at bidrage gennem en andel, der beregnes på grundlag af en fordelingsnøgle baseret på 50 % af BNP og 50 % af befolkningen. Den solidaritetsmodtagende medlemsstats andel skal medtages i fordelingsnøglen for at sikre, at alle medlemsstaterne gennemfører princippet om rimelig ansvarsfordeling.

Omfordeling

Det foreslåede anvendelsesområde for omfordeling omfatter ansøgere om international beskyttelse, der ikke er omfattet af grænseproceduren, jf. forordning (EU) XXX/XXX [*forordningen om asylprocedurer*]. Enhver meningsfuld forbindelse mellem den person, der skal omfordeles, og den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, er medtaget som et proceduremæssigt element. I tilfælde af migrationspres vil omfordelingen også omfatte personer, der nyder international beskyttelse, i op til tre år fra det tidspunkt, hvor de blev tildelt international beskyttelse.

Overtagelse af tilbagesendelser

Den foreslåede forordning giver medlemsstaterne mulighed for at vælge at yde solidaritetsbidrag i form af overtagelse af tilbagesendelser. Ved overtagelse af en tilbagesendelse forpligter en medlemsstat sig til at støtte en anden medlemsstat, der er udsat for migrationspres, ved i tæt samarbejde at gennemføre de aktiviteter, der skal til for at tilbagesende individuelt identificerede tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold fra området for en medlemsstat, der får gavn af en obligatorisk solidaritetsforanstaltning. Med henblik herpå vil den medlemsstat, der overtager tilbagesendelsen, f.eks. yde rådgivning om tilbagesendelse og reintegration af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold, bistå i forbindelse med frivillig tilbagevenden og reintegration af irregulære migranter under anvendelse af sine egne programmer og ressourcer samt lede eller støtte den politiske dialog med tredjelande med henblik på at lette tilbagetagelsen af irregulære migranter, der befinder sig på den solidaritetsmodtagende medlemsstats område, og sørge for udstedelse af et gyldigt rejsedokument. Hvis disse bestræbelser efter otte måneder viser sig at være forgæves, overfører den medlemsstat, der har overtaget tilbagesendelsen, den pågældende person og fortsætter bestræbelserne på at tilbagesende vedkommende i overensstemmelse med direktiv 2008/115/EF om tilbagesendelse[34].

[34] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (EUT L 348 af 24.12.2008, s. 98).

De aktiviteter, der er omfattet af overtagelse af tilbagesendelser, supplerer de aktiviteter, som udføres af Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning, og omfatter navnlig aktiviteter, som agenturet ikke kan gennemføre i kraft af sit mandat (f.eks. at tilbyde den ansvarsoverdragende medlemsstat diplomatisk støtte i forbindelserne med tredjelande). Hvis en medlemsstat oplyser, at den er villig til at overtage tilbagesendelser, skal den også oplyse nationaliteten på de tredjelandsstatsborgere, den er villig til at overtage tilbagesendelser af; dette skal sikre, at overtagelser af tilbagesendelser anvendes til at tilbagesende tredjelandsstatsborgere, som den pågældende medlemsstater kan tilføre merværdi til.

- **Solidaritetsforanstaltninger efter ilandsætninger fra eftersøgnings- og redningsaktioner**

Den årlige rapport om migrationsstyring vil indeholde de kortsigtede prognoser, der forventes for alle ruter efter ilandsætninger efter eftersøgnings- og redningsaktioner, og omhandle den solidaritetsrespons, der vil være nødvendig for at afhjælpe behovet i de medlemsstater, hvori der foretages ilandsætninger, i forbindelse med både omfordeling af ansøgere, der ikke er omfattet af grænseproceduren, og medlemsstaternes kapacitetsbehov. Rapporten vil også angive de enkelte medlemsstaters andel af de påkrævede solidaritetsforanstaltninger og det samlede antal tredjelandsstatsborgere, der er omfattet af foranstaltningerne. Andre medlemsstater oplyser derefter, hvilken type solidaritetsforanstaltning de agter at træffe, enten ved omfordeling af ansøgere eller foranstaltninger med hensyn til kapacitetsstyrkelse eller den eksterne dimension.

Hvis medlemsstaternes bidrag er tilstrækkelige, vedtager Kommissionen en gennemførelsesretsakt, hvorved der oprettes en solidaritetspulje med det formål at yde støtte til at imødegå de udfordringer, som de medlemsstater, hvori der foretages ilandsætninger, står over for.

Hvis medlemsstaternes angivelser ikke er tilstrækkelige til at afhjælpe de behov, der er påpeget i rapporten om migrationsstyring, vedtager Kommissionen en gennemførelsesretsakt, hvori de enkelte medlemsstaters andel fastsættes i overensstemmelse med fordelingsnøglen for omfordeling. Hvis medlemsstaterne har oplyst, at de agter at træffe foranstaltninger med hensyn til kapacitet eller den eksterne dimension, fastsætter Kommissionen disse foranstaltninger i gennemførelsesretsakten. Hvis medlemsstaternes oplysninger om at træffe foranstaltninger med hensyn til kapacitet eller den eksterne dimension udgør mere end 30 % af det antal personer, der skal omfordeles, sørger Kommissionen imidlertid for, at medlemsstaterne bidrager til omfordelingen med halvdelen af deres andel. I disse tilfælde kan medlemsstaterne også vælge at bidrage ved hjælp af overtagelse af tilbagesendelser.

Kommissionen vil i løbet af det året, hvor ilandsætningerne finder sted, benytte puljen og udarbejde lister med henblik på fordeling af de personer, der skal omfordeles til de bidragende medlemsstater, for hver ilandsætning eller gruppe af ilandsætninger. Hvis der er risiko for, at solidaritetspuljerne ikke er tilstrækkelige på grund af et stigende antal ilandsætninger, vil Kommissionen ændre gennemførelsesretsakten og således øge mængden af planlagte foranstaltninger til omfordeling for den eller de pågældende solidaritetsmodtagende medlemsstater, som bør begrænses til 50 % af det antal, der er fastsat i gennemførelsesretsakterne. Hvis en medlemsstat, hvori der foretages ilandsætninger, risikerer at blive udsat for migrationspres, kan dens solidaritetspulje desuden anvendes til hurtigt at omfordele personer, indtil gennemførelsesretsakterne til håndtering af sådanne situationer med migrationspres vedtages. Puljer for andre medlemsstater hvori der foretages ilandsætninger, kan også anvendes til dette formål, så længe dette ikke risikerer at hæmme anvendelsen af deres puljers.

Hvis det i rapporten om migrationsstyring konstateres, at en medlemsstat har særlige udfordringer som følge af tilstedeværelsen på sit område af tredjelandsstatsborgere, der er ansøgere om international beskyttelse og er sårbare, kan solidaritetspuljen også anvendes til hurtigt at omfordele disse personer, uanset hvordan de har passeret de ydre grænser.

Solidaritetspligt i forbindelse med migrationspres

Vurdering af migrationspres og solidaritetsrespons

Hvis en medlemsstat har meddelt Kommissionen, at den er eller risikerer at blive udsat for migrationspres som følge af et stort antal indkommende antal personer, også hvis disse personer ankommer som følge af eftersøgnings- og redningsaktioner, vil Kommissionen foretage en vurdering under hensyntagen til den særlige situation i medlemsstaten på grundlag af en række kriterier og de foreliggende oplysninger, herunder oplysninger der er indsamlet i forbindelse med planen for beredskab og krisestyring på migrationsområdet. Hvis det i vurderingen fastslås, at en medlemsstat er udsat for migrationspres, vil medlemsstatens overordnede behov, og hvilke foranstaltninger der er nødvendige for at rette op på situationen, også blive afdækket, og alle de andre medlemsstater vil skulle bidrage ved hjælp af foranstaltninger til omfordeling eller overtagelse af tilbagesendelser eller en kombination af sådanne foranstaltninger. Hvis en medlemsstat selv er en solidaritetsmodtagende medlemsstat, er den ikke forpligtet til at bidrage til solidaritet. Medlemsstaterne skal oplyse, hvilken type bidrag de vil yde i deres solidaritetsresponsplaner, som sendes til Kommissionen.

Hvis rapporten om migrationspres viser, at der er behov for andre solidaritetsforanstaltninger med henblik på at styrke kapaciteten på området for asyl, modtagelse eller tilbagesendelse eller for foranstaltninger i forbindelse med den eksterne dimension med henblik på at imødegå migrationsstrømme, kan de bidragende medlemsstater desuden anføre sådanne foranstaltninger i deres solidaritetsresponsplaner i stedet for omfordeling eller overtagelse af tilbagesendelser. Disse foranstaltninger kan være udformet forskelligt, fra hjælp til oprettelse af forbedret modtagelseskapacitet, herunder infrastruktur eller andre systemer, til forbedring af modtagelsesforholdene for asylansøgere. De kan også omfatte finansiering til håndtering af asyl- og migrationssituationen i et specifikt tredjeland, der særligt genererer migrationsstrømme til en medlemsstat. På tilbagesendelsesområdet kan foranstaltningerne f.eks. omfatte finansiel eller anden bistand med fokus på infrastruktur og faciliteter, der kan være nødvendige for at forbedre håndhævelsen af tilbagesendelser, eller levering af materiel eller transportmidler til gennemførelse af operationer. Hvis Kommissionen vurderer, at foranstaltningerne står i et rimeligt forhold til en medlemsstats andel og er i overensstemmelse med de mål, der er fastsat i Asyl- og Migrationsfonden, vil disse bidrag blive specificeret i gennemførelsesretsakten.

Hvis medlemsstaternes oplysninger om foranstaltninger med hensyn til kapacitet eller den eksterne dimension udgør mere end 30 % af det antal personer, der skal omfordeles, eller som er omfattet af overtagelser af tilbagesendelser, sørger Kommissionen imidlertid for, at medlemsstaterne bidrager til disse foranstaltninger med halvdelen af deres andel.

En medlemsstat kan også anmode om en reduktion af sin andel, hvis den kan påvise, at den i løbet af de sidste fem år har været ansvarlig for dobbelt så mange ansøgninger om international beskyttelse som gennemsnittet for Unionen pr. indbygger, og kan således anmode om en reduktion på 10 % af sin andel. Reduktionen fordeles herefter forholdsmæssigt mellem de øvrige medlemsstater.

Kommissionens gennemførelsesretsakter om solidaritetsforanstaltninger

Senest to uger efter indgivelsen af solidaritetsresponsplanerne vedtager Kommissionen en gennemførelsesretsakt om de solidaritetsforanstaltninger, der skal træffes af medlemsstaterne til fordel for den medlemsstat, der er udsat for migrationspres.

I gennemførelsesretsakten fastsættes det samlede antal personer, der skal omfordeles og/eller være genstand for overtagelser af tilbagesendelser, idet der tages hensyn til den solidaritetsmodtagende medlemsstats kapacitet og behov på området asyl og tilbagesendelse, som er konstateret i vurderingen, og den enkelte medlemsstats andel specificeres på grundlag af en fordelingsnøgle, der er tilpasset i overensstemmelse med anmodningerne fra de medlemsstater, der har påvist, at de er berettiget til en reduktion. I gennemførelsesretsakten fastsættes også foranstaltninger med hensyn til kapacitetsopbygning, operationel støtte eller foranstaltninger vedrørende den eksterne dimension, som skal træffes af en bidragende medlemsstat i stedet for omfordeling eller overtagelse af tilbagesendelser.

Gennemførelsesretsakten vedtages i henhold til artikel 8 i forordning (EU) nr. 182/2011, hvorved Kommissionen i behørigt begrundede særligt hastende tilfælde som følge af et migrationspres i en bidragydende medlemsstat har beføjelse til at vedtage gennemførelsesretsakter, der straks finder anvendelse, og som er gældende i en periode på højst et år.

- **Almindelige bestemmelser om solidaritet**

Solidaritetsforum

I tilfælde af migrationspres, hvor de solidaritetsbidrag, som medlemsstaterne har anført i deres solidaritetsresponsplaner, ikke svarer til de behov, der er konstateret i planen af vurderingen af migrationspresset, indkalder Kommissionen solidaritetsforummet, hvor medlemsstaterne for mulighed for at justere kategorien af bidrag i deres solidaritetsresponsplaner.

Hvis de planlagte solidaritetsbidrag ikke er tilstrækkelige til at sikre, at solidaritetsstøtten i forbindelse med ilandsætning efter eftersøgnings- og redningsaktioner fungerer effektivt, indkalder Kommissionen solidaritetsforummet, inden den vedtager den yderligere gennemførelsesretsakt, der er omhandlet i den artikel.

Andre former for solidaritet

En medlemsstat kan til enhver tid anmode om frivillig solidaritetsstøtte fra andre medlemsstater. Enhver medlemsstat kan yde frivillige bidrag til fordel for denne medlemsstat, blandt andet i form af omfordeling af ansøgere om international beskyttelse, der er omfattet af grænseproceduren, jf. forordning (EU) XXX/XXX [*forordningen om asylprocedurer*], eller tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold. Medlemsstaterne kan også på frivillig basis yde bidrag med henblik på at styrke medlemsstaternes kapacitet på området asyl, modtagelse og tilbagesendelse og vedrørende den eksterne dimension. De medlemsstater, der har bidraget eller har planer om at bidrage med solidaritetsforanstaltninger, giver Kommissionen meddelelse herom ved at indsende en solidaritetsstøtteplan, som er knyttet som bilag til dette forslag. Hvis de frivillige bidrag svarer til de foranstaltninger, der er fastsat i en gennemførelsesretsakt om migrationspres, trækkes medlemsstatens bidragsniveau fra den andel, der er anført i gennemførelsesretsakten.

Omfordelingsprocedure

I den foreslåede forordning fastsættes de procedurer, der skal følges før og efter en omfordeling, og forpligtelserne for både den solidaritetsmodtagende medlemsstat og den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling. De forpligtelser, der påhviler den solidaritetsmodtagende medlemsstat, omfatter bestemmelser om identifikation og registrering af personer med henblik på omfordeling og en forpligtelse til at sikre, at den pågældende person ikke udgør en trussel mod den nationale sikkerhed eller den offentlige orden. Hvis den ansvarsoverdragende medlemsstat konkluderer, at den pågældende person udgør en sådan trussel, må vedkommende ikke omfordeles. Hvis den person, der skal omfordeles, er ansøger, skal den solidaritetsmodtagende medlemsstat, inden omfordelingsproceduren indledes, også først fastslå, at den ikke selv er ansvarlig i henhold til de kriterier, der er knyttet til familiesammenføring eller ophold/visum, da den pågældende person vil have en stærk tilknytning til den solidaritetsmodtagende medlemsstat og ikke bør omfordeles. De forpligtelser, der påhviler den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, omfatter forpligtelsen til at omfordele en person, som ikke udgør en trussel mod den nationale sikkerhed eller den offentlige orden, og, hvis personen er ansøger, at gennemføre proceduren for afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, hvis dette ikke er gjort i den solidaritetsmodtagende medlemsstat. Hvis den pågældende person nyder international beskyttelse, skal den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, automatisk tildele den status, som den solidaritetsmodtagende medlemsstat har tildelt, for at sikre, at vedkommende bevarer sin status og tilsvarende rettigheder, selv om vedkommende overføres til en anden medlemsstat.

Procedure for overtagelse af tilbagesendelser

En medlemsstat, der forpligter sig til at overtage tilbagesendelser, skal samarbejde og koordinere tæt med den solidaritetsmodtagende medlemsstat med henblik på at fastlægge de specifikke støtteforanstaltninger, der er nødvendige for at tilbagesende individuelt identificerede tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold fra den solidaritetsmodtagende medlemsstats område. På grundlag af koordineringen mellem de berørte medlemsstater træffer den medlemsstat, der har overtaget tilbagesendelsen, de nødvendige foranstaltninger med henblik på at lette og sikre en vellykket gennemførelse af tilbagesendelsesproceduren, f.eks. ved at yde støtte til frivillig tilbagevenden og reintegration, lede eller støtte den politiske dialog med specifikke tredjelande, sørge for gyldige rejsedokumenter eller tilrettelægge det praktiske i forbindelse med tilbagesendelsen, som f.eks. charter- eller ruteflyvninger. På dette stadie er det stadig den solidaritetsmodtagende medlemsstat, der er ansvarlig for at gennemføre tilbagesendelsesprocedurerne (f.eks. udstedelse af afgørelsen om tilbagesendelse og klager) for de berørte personer, og denne skal anvende tilbagesendelsesdirektivet.

De medlemsstater, der overtager tilbagesendelser, skal gennemføre støtteforanstaltningerne i en på forhånd fastsat periode på otte måneder. Perioden løber fra den dag, hvor Kommissionen vedtager en gennemførelsesretsakt om solidaritet i forbindelse med migrationspres. Hvis de tredjelandsstatsborgere, hvis tilbagesendelse er blevet overtaget, endnu ikke er omfattet af en afgørelse om tilbagesendelse, når gennemførelsesretsakten vedtages, vil perioden blive regnet fra det tidspunkt, hvor afgørelserne om tilbagesendelse udstedes, eller, hvis de pågældende tredjelandsstatsborgere uden held har ansøgt om asyl og derfor har modtaget afgørelser om tilbagesendelse, fra det tidspunkt, hvor de ikke længere har opholdsret.

Hvis en tilbagesendelse ikke er gennemført ved udløbet af perioden på otte måneder på trods af de berørte medlemsstaters fælles indsats, overføres tredjelandsstatsborgeren blive til området for den medlemsstat, der har overtaget ansvaret for tilbagesendelsen. Med henblik herpå vil den procedure, der er beskrevet i det foregående afsnit, finde tilsvarende anvendelse.

- **Finansiel støtte**

Forslaget indeholder finansielle incitamenter til omfordeling. Der ydes et finansielt bidrag på 10 000 EUR pr. omfordelt person (også efter overtagelser af tilbagesendelser, hvis tilbagesendelsen ikke er gennemført). Det finansielle bidrag udgør 12 000 EUR, hvis den person, der omfordeles, er en uledsaget mindreårig. Derudover ydes der et finansielt bidrag på 500 EUR til at dække overførselsomkostningerne for personer i forbindelse med en omfordeling og de procedurer, der er fastsat i denne forordning.

- **Ændring af andre retsakter**

Forslaget omfatter en ændring af forordning (EU) XXX/XXX [*Asyl- og Migrationsfonden*] med henblik på at indføre de finansielle bestemmelser, der ligger til grund for den foreslåede forordning.

Forslaget omfatter også en ændring af direktiv 2003/109/EF (direktivet om fastboende udlændinge). For personer, der har behov for beskyttelse, vil udsigten til at opnå status som fastboende udlænding i en kortere periode være et vigtigt bidrag til at gøre det lettere for personer med international beskyttelse fuldt ud og hurtigt at integrere sig i bopælsmedlemsstaten. Personer med international beskyttelse, bør kunne opnå status som fastboende udlænding i den medlemsstat, der har tildelt dem international beskyttelse, efter tre års lovligt og uafbrudt ophold i den pågældende medlemsstat, samtidig med at det sikres, at personer med international beskyttelse for så vidt angår andre betingelser for at opnå denne status underlægges de samme betingelser som andre tredjelandsstatsborgere.

5.3. Strømlining af proceduren til afgørelse af ansvar og forbedring af dens effektivitet

Med henblik på at sikre, at proceduren for afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for at behandle en ansøgning om international beskyttelse, fungerer gnidningsfrit, og på en stabil måde at sikre, at den opfylder sit formål om at give asylansøgere hurtig adgang til at få behandlet deres ansøgning og om at beskytte dem, der har brug herfor, samt at modvirke ulovlige bevægelser, foreslås en række ændringer af systemet, bl.a. at:

- Asylansøgere er forpligtet til at ansøge i enten den medlemsstat, hvori vedkommende først indrejste på irregulær vis, eller, i tilfælde af lovligt ophold, i den pågældende medlemsstat, som foreslået i 2016. Ansøgeren pålægges at være til stede i medlemsstaten under afgørelsesproceduren og i den ansvarlige medlemsstat efter afgørelsen. Formålet er at sikre en velordnet styring af migrantstrømme, gøre det lettere at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, og derved give hurtigere adgang til proceduren for tildeling af international beskyttelse samt forhindre ulovlige bevægelser. Med denne ændring tydeliggøres det, at en ansøger hverken har ret til at vælge, hvilken medlemsstat ansøgningen skal indgives i, eller hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen. Hvis ansøgeren ikke opfylder denne forpligtelse, har vedkommende kun ret til materielle modtagelsesforhold det sted, hvor han eller hun er pålagt at opholde sig
- Personer, der indrømmes øjeblikkelig beskyttelse i henhold til forordning (EU) XXX/XXX [*forordning om krisesituationer og force majeure på asyl- og migrationsområdet*], er omfattet af definitionen af ansøger for at sikre, at den medlemsstat, der har tildelt denne beskyttelsesstatus, fortsat er forpligtet til at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen, selv om ansøgningen er under behandling (suspenderet), og overholde de kriterier og mekanismer, der er fastsat i denne forordning. Hvis det afgøres, at en anden medlemsstat er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen, bør den øjeblikkelige

beskyttelse ophøre, når overførslen er gennemført. Hvis den pågældende person flytter til en anden medlemsstat og ansøger om international beskyttelse dér, vil den ansvarlige medlemsstat også være forpligtet til at tilbagetage vedkommende i henhold til de procedurer, der er fastsat i denne forordning

- Som foreslået i 2016 indføres der ved forordningen en pligt for medlemsstaterne til inden anvendelse af kriterierne for afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for at behandle ansøgningen, at sikre sig, at den pågældende person ikke udgør en trussel mod den nationale sikkerhed eller den offentlige orden i en medlemsstat, inden der foretages en overførsel. Forpligtelsen gælder for alle personer, der er omfattet af de procedurer, der er fastsat i forordningen, selv om den pågældende person ikke er blevet underkastet en screening eller af andre årsager ikke har været igennem en sikkerhedskontrol. Det påhviler den første medlemsstat, hvori ansøgningen blev registreret, at vurdere, om der er rimelig grund til at antage, at ansøgeren udgør en trussel mod den nationale sikkerhed eller den offentlige orden i en medlemsstat, før ansvarskriterierne anvendes. Hvis vurderingen viser, at ansøgeren udgør en sikkerhedstrussel, bliver denne medlemsstat ansvarlig for at behandle ansøgningen. Hvis det fastslås, at den pågældende person udgør en sikkerhedstrussel, efter at ansvaret allerede er fastslået, kan overførslen finde sted, forudsat at den specifikke bestemmelse vedrørende udveksling af sikringsrelevante oplysninger overholdes
- Kravet om ansøgernes samarbejde styrkes for at sikre, at myndighederne har alle de oplysninger, der er nødvendige for at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, og om ansøgeren er berettiget til international beskyttelse, samt for at forhindre omgåelse af reglerne, navnlig forsvinden. I forordningen fastsættes forholdsmæssige forpligtelser for ansøgeren, hvad angår rettidig fremlæggelse af alle de elementer og oplysninger, der er relevante for at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, og også for så vidt angår samarbejdet med medlemsstaternes kompetente myndigheder. Det anføres også udtrykkeligt, at ansøgeren har pligt til at opholde sig og stå til rådighed for myndighederne i den pågældende medlemsstat og respektere afgørelsen om overførsel. Manglende opfyldelse af de retlige forpligtelser, der er fastsat i forordningen, vil have forholdsmæssige proceduremæssige konsekvenser, såsom at der ikke tages hensyn til oplysninger, der uden grund er indgivet for sent
- Omfanget af de oplysninger, som ansøgeren skal fremlægge, udvides med forordningen. Den personlige samtale har til formål at lette processen med at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, ved at bidrage til indsamlingen af alle nødvendige oplysninger. Den bør dog ikke føre til en forsinkelse af proceduren, hvis ansøgeren er forsvundet, eller hvis der allerede er fremlagt tilstrækkelige oplysninger
- Reglen om, at kriterierne fastsættes på grundlag af situationen på det tidspunkt, hvor ansøgningen først blev registreret i en medlemsstat, gælder for alle kriterier, også kriterierne vedrørende familiemedlemmer og mindreårige. Fastsættelsen af en præcis frist for fremlæggelse af de relevante oplysninger vil gøre det muligt hurtigt at foretage en vurdering og træffe afgørelse
- I forordningen bevares den udvidede definition af familiemedlemmer, der blev foreslået i 2016, på to måder: 1) ved at medtage ansøgerens søskende og 2) ved at medtage familierelationer, der blev dannet, efter at ansøgeren forlod sit oprindelsesland, men inden indrejse i medlemsstatens område. Søskende udgør en snæver, men vigtig, kategori hvor det er muligt og temmelig let at bevise og kontrollere familierelationen, og derved er et potentielt misbrug begrænset. Udvidelsen af forordningen til at omfatte familierelationer, der er dannet under transit, afspejler de seneste fænomener i forbindelse med migration, som f.eks. at mange opholder sig længe uden for deres oprindelsesland, inden de ankommer til EU, f.eks. i

flygtningelejre. Formålet med disse målrettede udvidelser af definitionen af familie er at afdække en betydningsfuld forbindelse mellem den pågældende person og den ansvarlige medlemsstat, idet der også tages hensyn til de videre følger for de berørte familier. Der forventes derfor også en mindsket risiko for, at de personer, der er omfattet af de udvidede regler, indgår i ulovlige bevægelser eller forsvinder

- Reglerne om, hvilken dokumentation der er nødvendig for at fastlægge et ansvar, gøres mere fleksible, navnlig for at fremme en effektiv familiesammenføring. Reglerne præciserer, at det ikke er nødvendigt med et formelt bevis såsom originale dokumenter og DNA-test i de tilfælde, hvor indicierne er sammenhængende, kan efterprøves og er tilstrækkeligt detaljerede til, at der kan fastlægges et ansvar
- Der foreslås en række ændringer for at strømline og styrke ansvarskriterierne i artikel 19, 21 og 22. Med henblik på at øge stabiliteten af systemet er ansvarskriterierne for visa og opholdstilladelser i artikel 19 præciseret, og deres anvendelse udvidet til tre år. Ligeledes er bestemmelsen om ansvarsophør efter tolv måneder efter ulovlig indrejse i artikel 21 udvidet til tre år, og bestemmelsen om ulovligt ophold er fjernet, da den viste sig at være kompliceret at anvende i praksis på grund af vanskeligheder ved at skulle fremlægge de nødvendige beviser. Hvad angår kriteriet om visumfri indrejse fjernes også undtagelsen vedrørende efterfølgende indrejse i en medlemsstat, hvori ansøgeren er fritaget for visumpligt, hvilket er i overensstemmelse med den tilgang, at det principielt er den medlemsstat, som ansøgeren først indrejste i, der er ansvarlig, og gøres med henblik på at forhindre ulovlige bevægelser efter indrejse
- Der tilføjes et nyt kriterie om besiddelse af et eksamensbevis eller et kvalifikationsbevis udstedt af en uddannelsesinstitution, der er oprettet af en medlemsstat, med henblik på at sikre, at en ansøger kan få sin ansøgning behandlet af en medlemsstat, til hvilken vedkommende har en betydningsfuld forbindelse. Et sådant eksamens- eller kvalifikationsbevis skal som minimum dokumentere en uddannelse på sekundærtrinnet, der svarer til niveau 2 i den internationale standardklassifikation for skolevæsenet, og som administreres af en uddannelsesinstitution eller videregående uddannelsesinstitution som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/801[35] i overensstemmelse med national ret eller administrativ praksis i medlemsstaterne
- Der fastsættes kortere frister for forskellige faser af proceduren for at fremskynde proceduren for afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, og derved give ansøgerne hurtigere adgang til asylproceduren. Dette vedrører fristerne for at fremsende og besvare anmodninger om overtagelse, med undtagelse af uledsagede mindreårige, for at fremlægge en meddelelse om tilbagetagelse og for at træffe afgørelse om overførsel
- Fristernes udløb vil kun i visse tilfælde medføre, at ansvaret overdrages fra en medlemsstat til en anden. Overdragelse af ansvar synes at have været med til at fremme omgåelse af reglerne og obstruktion af proceduren. De regler, der kan føre til ansvarsoverdragelse, når fristen for fremsendelse af en meddelelse om tilbagetagelse er udløbet, er derfor fjernet, ligesom de regler, der kan føre til ansvarsophører eller -overdragelse som følge af ansøgerens adfærd, også er fjernet. Hvis ansøgeren forsvinder fra en medlemsstat for at unddrage sig overførsel til den ansvarlige medlemsstat, vil den overførende medlemsstat kunne anvende den resterende tid inden

[35] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/801 af 11. maj 2016 om betingelserne for tredjelandsstatsborgeres indrejse og ophold med henblik på forskning, studier, praktik, volontørtjeneste, elevudvekslingsprogrammer eller uddannelsesprojekter, og au pair-ansættelse (EUT L 132 af 21.5.2016, s. 21).

for fristen på seks måneder til at gennemføre overførslen fra det tidspunkt, hvor ansøgeren igen er tilgængelig for myndighederne

- Anmodninger om tilbagetagelse omdannes til simple meddelelser om tilbagetagelse som foreslået i 2016, da den ansvarlige medlemsstat vil fremgå af resultatet i Eurodac. Den meddelte medlemsstat har da mulighed for hurtigt at gøre indsigelse mod meddelelsen med den begrundelse, at de begrænsede regler for overdragelse og ophør af ansvaret finder anvendelse, dvs. at en anden medlemsstat ikke har overført den pågældende person til den ansvarlige medlemsstat i tide eller har anvendt den diskretionære klausul, eller at den pågældende person har forladt medlemsstaternes område i overensstemmelse med en afgørelse om tilbagesendelse. Dette vil udgøre et vigtigt redskab til at forhindre ulovlige bevægelser i lyset af det forhold, at der i øjeblikket er langt flere anmodninger om tilbagetagelse end om overtagelse
- Den ansvarlige medlemsstat forpligtes til at tilbagetage en person med international beskyttelse eller en person, som er genbosat, og som har indgivet en ansøgning eller opholder sig på irregulær vis i en anden medlemsstat. Denne forpligtelse vil give medlemsstaterne de nødvendige retlige redskaber til at gennemføre overførsler, hvilket er vigtigt for at begrænse ulovlige bevægelser
- Reglerne om retsmidler tilpasses for i væsentlig grad at fremskynde og harmonisere proceduren for prøvelse af afgørelser. Ud over at præcisere ansøgerens ret til at anmode om opsættende virkning af en afgørelse om overførsel under en klage eller en prøvelse fastsætter forslaget en særlig kort frist for domstolene til at træffe sådanne afgørelser.
- Forligsproceduren som en mekanisme til bilæggelse af tvister, som formelt ikke er blevet anvendt, siden der blev fastsat bestemmelser herom i Dublinkonventionen fra 1990 (selv om det var i en lidt anderledes form), ændres for at gøre den mere effektiv og let at anvende.
- Formålene med den nuværende procedure for tidlig varsling og beredskab overtages af Den Europæiske Unions nye asylagentur, jf. kapitel 5 om overvågning og vurdering og kapitel 6 om operationel og teknisk bistand i forslaget om Den Europæiske Unions Asylagentur. Fjernelsen af mekanismen som foreslået i 2016 bibeholdes således i forordningen.
- Der oprettes et netværk af ansvarlige enheder, der støttes af Den Europæiske Unions Asylagentur, med henblik på at øge det praktiske samarbejde og udvekslingen af oplysninger om alle forhold vedrørende anvendelsen af forordningen, herunder udarbejdelse af praktiske redskaber og vejledning
- Det præciseres, at det for så vidt angår uledsagede mindreårige er den medlemsstat, hvori den mindreårige først indgiver sin ansøgning om international beskyttelse, der er den ansvarlig, medmindre det påvises, at dette ikke er i den mindreåriges tarv. Denne regel gør det muligt hurtigt at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, og således sikre hurtig adgang til proceduren for denne sårbare gruppe af ansøgere, også i lyset af de kortere frister, der foreslås.
- Bestemmelsen om garantier for uledsagede mindreårige tilpasses for at gøre vurderingen af, hvad der er i den mindreåriges tarv, mere effektiv. Inden overførsel af en uledsaget mindreårig til en anden medlemsstat skal den overførende medlemsstat således sikre, at den anden medlemsstat straks træffer de nødvendige foranstaltninger inden for rammerne af forordningen om asylprocedurer og direktivet om modtagelsesforhold. Det fastsættes også, at kvalificeret personale forud for alle afgørelser om overførsel af en uledsaget mindreårig hurtigt skal foretage en vurdering af, hvad der er i den pågældendes tarv.

2020/0279 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om asylforvaltning og migrationsstyring og om ændring af Rådets direktiv 2003/109/EF og forslaget til forordning (EU) XXX/XXX [Asyl- og Migrationsfonden]

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 78, stk. 2, litra e), og artikel 79, stk. 2, litra a), b) og c),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg[36],

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget[37],

efter den almindelige lovgivningsprocedure, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Unionen udgør et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed og bør sikre, at der ikke foretages personkontrol ved de indre grænser, og udstikke rammerne for en fælles politik for asyl, indvandring og forvaltning af Unionens ydre grænser, som er baseret på solidaritet mellem medlemsstaterne, og som er retfærdig over for tredjelandsstatsborgere.

(2) Med henblik herpå er det nødvendigt med en samlet tilgang, som bør forene politikken på områderne asylforvaltning og migrationsstyring samt forbindelserne med tredjelande, med det formål at skabe større gensidig tillid mellem medlemsstaterne, idet det erkendes, at anvendeligheden af en sådan tilgang afhænger af alle de elementer, der i fællesskab og på integreret vis tages fat på.

(3) Denne forordning bør bidrage til en sådan samlet tilgang, ved, at der heri fastlægges en fælles ramme for Unionens og medlemsstaternes indsats på området asylforvaltnings- og migrationsstyringspolitikker, idet der arbejdes videre på princippet om solidaritet og en rimelig ansvarsfordeling, jf. artikel 80 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). Medlemsstaterne bør derfor som deres bidrag til den samlede tilgang træffe alle nødvendige foranstaltninger for bl.a. at sikre adgang til international beskyttelse og passende modtagelsesforhold for personer med behov for beskyttelse, at muliggøre en effektiv anvendelse af reglerne for at afgøre, hvilken medlemsstat der er

[36] EUT C , , s. .
[37] EUT C , , s. .

ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, at tilbagesende tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold, at forhindre irregulær migration og ulovlige bevægelser mellem medlemsstaterne og at yde støtte til andre medlemsstater i form af solidaritetsbidrag.

(4) Den fælles ramme bør samle forvaltningen af det fælles europæiske asylsystem og forvaltningen af migrationspolitikken. Migrationspolitikken bør have til formål at sikre en effektiv forvaltning af migrationsstrømmene, en retfærdig behandling af tredjelandsstatsborgere med lovligt ophold i medlemsstaterne og forebyggelse af og øgede foranstaltninger for at bekæmpe ulovlig migration og smugling af migranter.

(5) Der er brug for en fælles ramme for effektivt at tage fat på det stigende fænomen med, at der ankommer blandede grupper af personer med behov for international beskyttelse og personer, som ikke har behov herfor, og i erkendelse af, at udfordringen med migranter, der ankommer på irregulær vis til Unionen, ikke bør løftes af de enkelte medlemsstater alene, men af Unionen som helhed. For at sikre at medlemsstaterne har de nødvendige redskaber til effektivt at håndtere denne udfordring foruden ansøgere om international beskyttelse, bør irregulære migranter også være omfattet af denne forordning. Anvendelsesområdet for denne forordning bør også omfatte personer med international beskyttelse, genbosatte personer eller personer, der har fået indrejse, samt personer, der indrømmes øjeblikkelig beskyttelse.

(6) For at tage hensyn til hele tilgangen på tværs af ministerier og myndigheder og sikre sammenhæng og effektivitet i forbindelse med de aktioner og foranstaltninger, Unionen og dens medlemsstater, som handler inden for deres respektive beføjelser, træffer, er der behov for at udforme en integreret politik på området asylforvaltning og migrationsstyring, som omfatter både de interne og eksterne elementer heraf, og som er en del af den samlede tilgang.

(7) Medlemsstaterne bør have tilstrækkelige menneskelige og finansielle ressourcer og tilstrækkelig infrastruktur til effektivt at gennemføre asylforvaltnings- og migrationsstyringspolitikker og bør sikre en passende koordinering mellem de relevante nationale myndigheder såvel som med de øvrige medlemsstaters nationale myndigheder.

(8) Kommissionen bør i sin strategiske tilgang vedtage en europæisk strategi for asylforvaltning og migrationsstyring med henblik på at gennemføre asylforvaltnings- og migrationsstyringspolitikken. Strategien bør baseres på relevante rapporter og analyser, der udarbejdes af EU-agenturerne, og på medlemsstaternes nationale strategier.

(9) Medlemsstaternes nationale strategier bør omfatte oplysninger om beredskabsplanlægning og om gennemførelse af principperne om integreret politikudformning og om solidaritet og en rimelig ansvarsfordeling i denne forordning og de retlige forpligtelser, der følger heraf på nationalt plan.

(10) For at sikre at der indføres et effektivt overvågningssystem til at sikre anvendelsen af gældende EU-ret på asylområdet, bør der i disse strategier tages hensyn til resultaterne af den overvågning, der foretages af Den Europæiske Unions Asylagentur og Frontex, og af den evaluering, der foretages i henhold til Rådets forordning (EU) nr. 1053/2013, samt de evalueringer, der foretages i henhold til artikel 7 i forordning (EU) XXX/XXX [*forordningen om screening*].

(11) I betragtning af betydningen af at sikre at Unionen er forberedt og i stand til at tilpasse sig til udviklingen og en ny situation med hensyn til asylforvaltning og

migrationsstyring, bør Kommissionen hvert år fremlægge en rapport om migrationsstyring, hvori den beskriver, hvordan situationen på migrationsområdet forventes at ville udvikle sig, og hvor forberedte Unionen og medlemsstaterne er til at reagere herpå og tilpasse sig hertil. Rapporten bør også indeholde resultaterne af den overvågning, der er planlagt i de nationale strategier, og bør indeholde forslag til forbedringer, når der er åbenbare svagheder.

(12) For at sikre at de nødvendige redskaber er på plads til at bistå medlemsstaterne med at håndtere de udfordringer, der kan opstå som følge af tilstedeværelsen på deres område af tredjelandsstatsborgere, der er sårbare ansøgere om international beskyttelse, uanset hvordan de har passeret de ydre grænser, bør det i rapporten også anføres, hvorvidt de nævnte medlemsstater står over for sådanne udfordringer. Disse medlemsstater bør også kunne forlade sig på, at "solidaritetspuljen" vil blive anvendt med henblik på at omfordele sårbare personer.

(13) Med henblik på en effektiv gennemførelse af den fælles ramme og for at afdække mangler, imødegå udfordringer og forhindre, at der opbygges et migrationspres, bør Kommissionen overvåge og regelmæssigt aflægge rapport om migrationssituationen.

(14) En effektiv tilbagesendelsespolitik er et væsentligt element i et velfungerende system for Unionens asylforvaltning og migrationsstyring, hvor de personer, som ikke har ret til at opholde sig på Unionens område, tilbagesendes. Da en betydelig del af ansøgningerne om international beskyttelse kan betragtes som grundløse, er det nødvendigt at gøre tilbagesendelsespolitikken mere effektiv. Ved at gøre tilbagesendelserne mere effektive og mindske hullerne mellem asyl- og tilbagesendelsesprocedurerne vil presset på asylsystemet falde, hvilket gør det lettere at anvende reglerne om afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for at behandle disse ansøgninger, samt bidrage til at sikre en effektiv adgang til international beskyttelse for personer med behov herfor.

(15) For at styrke samarbejdet med tredjelande om tilbagesendelse og tilbagetagelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold er det nødvendigt at udvikle en ny mekanisme, som omfatter alle relevante EU-politikker og -redskaber, for derved at forbedre koordineringen af de forskellige foranstaltninger inden for andre politikområder end migration, som Unionen og medlemsstaterne kan træffe med henblik herpå. Denne mekanisme bør bygge på den analyse, der foretages i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 810/2019[38] eller på grundlag af alle andre tilgængelige oplysninger, og tage hensyn til Unionens overordnede forbindelser med tredjelandet. Mekanismen bør desuden tjene til støtte for gennemførelsen af overtagelse af tilbagesendelser.

(16) For at sikre en rimelig ansvarsfordeling og en ligelig fordeling af indsatsen mellem medlemsstaterne bør der oprettes en solidaritetsmekanisme, der er effektiv, og som sikrer, at ansøgerne har hurtig adgang til procedurerne for meddelelse af international beskyttelse. En sådan mekanisme bør omfatte forskellige typer solidaritetsforanstaltninger, være fleksibel og kunne tilpasses udviklingen i de migrationsmæssige udfordringer, en medlemsstat står over for.

[38] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) (EUT L 243 af 15.9.2009, s. 1).

(17) I lyset af behovet for at sikre at den solidaritetsmekanisme, der oprettes ved denne forordning, fungerer gnidningsløst, bør der oprettes et solidaritetsforum bestående af repræsentanter for alle medlemsstater, som Kommissionen indkalder til møde i.

(18) I lyset af de særlige forhold, der gør sig gældende ved ilandsætninger efter eftersøgnings- og redningsaktioner, der udføres af medlemsstaterne eller private organisationer, uanset om det sker efter instruks fra medlemsstaterne eller uafhængigt i forbindelse med migration, bør denne forordning indeholde bestemmelser om en særlig procedure, der finder anvendelse på personer, der ilandsættes efter sådanne aktioner, uanset om der er et migrationspres eller ej.

(19) Da ilandsætninger efter eftersøgnings- og redningsaktioner på de forskellige migrationsruter er en tilbagevendende realitet, bør den årlige rapport om migrationsstyring indeholder kortsigtede prognoser for de ilandsætninger, der forventes efter sådanne aktioner, og den solidaritetsrespons, der kræves for at bidrage til at dække behovene i de medlemsstater, hvor der sker ilandsætninger. Kommissionen bør vedtage en gennemførelsesretsakt om oprettelse af en pulje af solidaritetsforanstaltninger ("solidaritetspulje") med henblik på at bistå den medlemsstat, hvori der sker ilandsætninger, med at imødegå udfordringerne i forbindelse hermed. Sådanne foranstaltninger bør omfatte ansøgere om international beskyttelse, som ikke er omfattet af grænseproceduren, eller foranstaltninger vedrørende styrkelse af kapaciteten på asyl-, modtagelse- og tilbagesendelsesområdet eller operationel støtte eller foranstaltninger i forbindelse med den eksterne dimension.

(20) For at kunne reagere rettidigt på den særlige situation i kølvandet på ilandsætninger efter eftersøgnings- og redningsaktioner bør Kommissionen med bistand fra EU-agenturerne gøre det lettere hurtigt at omfordele ansøgere, der kan komme i betragtning til international beskyttelse, og som ikke er omfattet af grænseproceduren. Under koordinering af Kommissionen bør Den Europæiske Unions Asylagentur og Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning udarbejde en liste over, hvem der kan komme i betragtning til at blive omfordelt med angivelse af fordelingen af disse personer mellem de bidragende medlemsstater.

(21) Ilandsatte personer bør fordeles forholdsmæssigt mellem medlemsstaterne.

(22) Hver medlemsstats samlede bidrag til solidaritetspuljen bør fastsættes på grundlag af medlemsstaternes angivelser af de foranstaltninger, hvormed de ønsker at bidrage. Hvis medlemsstaternes bidrag ikke er tilstrækkelige til at sikre en bæredygtig solidaritetsrespons, bør Kommissionen have beføjelse til at vedtage en gennemførelsesretsakt, hvori det samlede antal tredjelandsstatsborgere, der skal omfattes af omfordeling, fastsættes, og hvori andelen af dette antal for hver medlemsstat beregnes i henhold til en fordelingsnøgle baseret på befolkningens størrelse i hver medlemsstat og medlemsstatens BNP. Hvis medlemsstaternes angivelser med hensyn til at træffe foranstaltninger vedrørende kapacitet eller den eksterne dimension vil medføre en diskrepans på mere end 30 % i forhold til det samlede antal omfordelinger, der er angivet i rapporten om migrationsstyring, bør Kommissionen have mulighed for at tilpasse disse medlemsstaters bidrag, idet de så bør bidrage med halvdelen af den for dem beregnede andel ifølge fordelingsnøglen enten ved omfordeling eller via overtagelse af tilbagesendelser, hvis det er det, de har meddelt.

(23) For at sikre at der altid er støtteforanstaltninger til rådighed med henblik på at håndtere den særlige situation med ilandsætninger efter eftersøgnings- og redningsaktioner, bør Kommissionen, når antallet af ilandsætninger efter eftersøgnings- og redningsaktioner

har nået 80 % af solidaritetspuljerne for en eller flere af de solidaritetsmodtagende medlemsstater, vedtage ændrede gennemførelsesretsakter med henblik på at forhøje antallet af bidrag med 50 %.

(24) Solidaritetsmekanismen bør også anvendes i situationer med migrationspres på navnlig de medlemsstater, som på grund af deres geografiske beliggenhed er udsat for eller sandsynligvis vil blive udsat for migrationspres. Med henblik herpå bør Kommissionen vedtage en rapport, hvori det afklares, om en medlemsstat er udsat for migrationspres, og hvori der fastsættes foranstaltninger til støtte for den pågældende medlemsstat med henblik på at håndtere migrationspresset.

(25) Ved vurderingen af, hvorvidt en medlemsstat er udsat for migrationspres eller ej, bør Kommissionen på grundlag af en bred kvalitativ vurdering tage hensyn til en bred vifte af faktorer, herunder antallet af asylansøgere, irregulære grænsepassager og afgørelser om tilbagesendelse, der er truffet og fuldbyrdet, samt forbindelser med relevante tredjelande. Solidaritetsresponsen bør tilrettelægges individuelt fra sag til sag for at være skræddersyet til den pågældende medlemsstats behov.

(26) Kun personer, der har større sandsynlighed for at få ret til ophold i Unionen, bør omfordeles. Anvendelsesområdet for omfordeling af ansøgere om international beskyttelse bør derfor begrænses til dem, der ikke er omfattet af den grænseprocedure, der er fastsat i forordning (EU) XXX/XXX [*asylprocedureforordningen*].

(27) Solidaritetsmekanismen bør omfatte foranstaltninger til fremme af en rimelig ansvarsfordeling og en ligelig fordeling af indsatsen mellem medlemsstaterne også på tilbagesendelsesområdet. Via overtagelse af tilbagesendelser bør en medlemsstat forpligte sig til at støtte en medlemsstat, der er udsat for migrationspres, med at gennemføre de nødvendige aktiviteter for at tilbagesende tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold, idet den solidaritetsmodtagende medlemsstat fortsat er ansvarlig for at gennemføre tilbagesendelsen, mens de pågældende personer opholder sig på dens område. Hvis disse aktiviteter ikke har givet resultat efter 8 måneder, bør de medlemsstater, der har overtaget tilbagesendelserne, overføre disse personer i overensstemmelse med de procedurer, der er fastsat i denne forordning, og anvende direktiv 2008/115/EF; hvis det er relevant, kan medlemsstaterne anerkende den afgørelse om tilbagesendelse, som den solidaritetsmodtagende medlemsstat har truffet i medfør af Rådets direktiv 2001/40/EF[39]. Overtagelse af tilbagesendelser bør indgå som en del af det fælles EU-system for tilbagesendelser, der også omfatter operationel støtte, der ydes via Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning, og anvendelse af koordineringsmekanismen for at fremme et effektivt samarbejde med tredjelande om tilbagesendelse og tilbagetagelse.

(28) Medlemsstaterne bør via udarbejdelsen af en solidaritetsresponsplan give meddelelse om, hvilken type solidaritetsbidrag de vil yde. Hvis medlemsstaterne selv er solidaritetsmodtagende medlemsstater, bør de ikke være forpligtet til at yde solidaritetsbidrag til andre medlemsstater. Hvis en medlemsstat de foregående år har haft en tung migrationsbyrde som følge af et stort antal ansøgninger om international beskyttelse, bør det samtidig være muligt for den pågældende medlemsstat at anmode om en reduktion af sin andel af solidaritetsbidraget til medlemsstater, der er udsat for migrationspres, hvis dette bidrag består i omfordeling eller overtagelse af

[39] Rådets direktiv 2001/40/EF af 28. maj 2001 om gensidig anerkendelse af afgørelser om udsendelse af tredjelandsstatsborgere (EFT L 149 af 2.6.2001, s. 34).

tilbagesendelser. Denne reduktion bør deles forholdsmæssigt mellem de øvrige medlemsstater, der træffer sådanne foranstaltninger.

(29) Hvis der i rapporten om migrationsstyring konstateres et behov i en medlemsstat, der er udsat for migrationspres, med hensyn til kapacitetsforanstaltninger vedrørende asyl, modtagelse og tilbagesendelse eller i forbindelse med den eksterne dimension, bør de bidragydende medlemsstater have mulighed for at bidrage til at dække dette behov i stedet for at bidrage med omfordeling eller overtagelse af tilbagesendelser. For at sikre at sådanne bidrag står i rimeligt forhold til den bidragydende medlemsstats andel, bør Kommissionen have mulighed for at øge eller mindske disse bidrag i gennemførelsesretsakten. Hvis medlemsstaternes angivelser med hensyn til at træffe foranstaltninger vedrørende kapacitet eller den eksterne dimension vil medføre en diskrepans på mere end 30 % i forhold til det krævede antal personer, der skal omfordeles eller være omfattet af overtagelse af tilbagesendelse, bør Kommissionen have mulighed for at tilpasse disse medlemsstaters bidrag, således at det sikres, at de bidrager med halvdelen af deres andel til omfordeling eller overtagelse af tilbagetagelse.

(30) For at sikre en omfattende og effektiv solidaritetsrespons og skabe klarhed for de medlemsstater, der modtager støtte, bør Kommissionen vedtage en gennemførelsesretsakt, hvori de bidrag, hver enkelt medlemsstat skal yde, specificeres. Disse bidrag bør altid baseres på den type bidrag, den berørte medlemsstat har anført i solidaritetsresponsplanen, undtagen hvis medlemsstaten ikke har fremlagt en sådan. I sådanne tilfælde bør Kommissionen beslutte, hvilke foranstaltninger der skal fastsættes for den pågældende medlemsstat i gennemførelsesretsakten.

(31) Der bør som referencepunkt for anvendelsen af solidaritetsmekanismen anvendes en fordelingsnøgle baseret på størrelsen af medlemsstaternes befolkning og økonomi, som gør det muligt at fastsætte hver medlemsstats samlede bidrag.

(32) En medlemsstat bør på eget initiativ eller på anmodning af en anden medlemsstat kunne træffe andre solidaritetsforanstaltninger på frivilligt grundlag for at bistå medlemsstaten med at håndtere migrationssituationen eller forhindre migrationspres. Disse bidrag bør omfatte foranstaltninger, der har til formål at styrke kapaciteten i den medlemsstat, der er under pres, eller reagere på migrationstendenser, gennem samarbejde med tredjelande. Derudover bør sådanne solidaritetsforanstaltninger omfatte omfordeling af tredjelandsstatsborgere, der er omfattet af grænseproceduren, og tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold. Hvis medlemsstaterne yder frivillige bidrag i form af omfordeling eller overtagelse af tilbagesendelser, bør der for at tilskynde til frivilligt at udvise solidaritet tages hensyn til disse bidrag i den gennemførelsesretsakt, der vedtages i situationer med migrationspres.

(33) Det fælles europæiske asylsystem er gradvist blevet opbygget som et fælles område for beskyttelse, der bygger på en fuldstændig og inklusiv anvendelse af Genèvekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling som suppleret ved New York-protokollen af 31. januar 1967 ("Genèvekonventionen"), hvorved det i overensstemmelse med princippet om non-refoulement sikres, at ingen sendes tilbage til forfølgelse. I denne henseende, og uden at dette berører kriterierne i denne forordning til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, betragtes medlemsstaterne, som alle efterlever princippet om non-refoulement, som sikre lande for tredjelandsstatsborgere.

(34) Det er hensigtsmæssigt at medtage en klar og brugbar metode til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international

beskyttelse, i det fælles europæiske asylsystem[40]. En sådan metode bør baseres på kriterier, der er objektive og retfærdige for både medlemsstaterne og de pågældende personer. Den bør især gøre det muligt hurtigt at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, for at sikre en effektiv adgang til procedurerne for meddelelse af international beskyttelse og for ikke at bringe målet om en hurtig behandling af ansøgninger om international beskyttelse i fare.

(35) Denne forordning bør bygge på de principper, der ligger til grund for Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013[41], samtidig med at den videreudvikler princippet om solidaritet og en rimelig ansvarsfordeling som en del af den fælles ramme. Med henblik herpå bør en ny solidaritetsmekanisme gøre det muligt at styrke medlemsstaternes beredskab med henblik på at håndtere migration, klare situationer, hvor medlemsstaterne står over for migrationspres, og gøre det lettere for medlemsstaterne indbyrdes regelmæssigt at yde solidaritetsstøtte.

(36) Denne forordning bør finde anvendelse på ansøgere om subsidiær beskyttelse og personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, for derved at sikre ligebehandling af alle ansøgere og personer med international beskyttelse samt sammenhæng med gældende EU-ret på asylområdet, navnlig forordning (EU) XXX/XXX [*kvalifikationsforordningen*].

(37) Personer, der indrømmes øjeblikkelig beskyttelse i henhold til forordning (EU) XXX/XXX [*forordningen om håndtering af krisesituationer og force majeure på asyl- og migrationsområdet*] bør fortsat betragtes som ansøgere om international beskyttelse i lyset af deres ikke-færdigbehandlede (suspenderede) ansøgninger om international beskyttelse i betydningen i forordning (E) XXX/XXX [*asylprocedureforordningen*]. De bør derfor falde ind under anvendelsesområdet for denne forordning og betragtes som ansøgere med henblik på anvendelse af kriterierne og procedurerne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af deres ansøgning om international beskyttelse, eller proceduren for omfordeling som fastsat i denne forordning.

(38) For at begrænse de ulovlige bevægelser og sikre at medlemsstaterne råder over de nødvendige redskaber til at sikre overførsler af personer med international beskyttelse, som er indrejst på en anden medlemsstats område end den ansvarlige medlemsstats uden at opfylde betingelserne for ophold i denne anden medlemsstat, til den ansvarlige medlemsstat og for effektivt at sikre solidaritet mellem medlemsstaterne, bør denne forordning også finde anvendelse på personer med international beskyttelse. Denne forordning bør ligeledes finde anvendelse på personer, der genbosættes eller har fået indrejse af en medlemsstat i overensstemmelse med forordning (EU) XXX/XXX [*forordningen om EU-genbosætningsrammen*], eller som indrømmes international beskyttelse eller humanitær status i henhold til en national genbosætningsordning.

(39) I betragtning af betydningen af at gøre det lettere fuldt ud at integrere personer med international beskyttelse i opholdsmedlemsstaten bør det samtidig gøres muligt for dem at opnå status som fastboende udlænding i en kortere periode. Personer med international beskyttelse bør kunne opnå status som fastboende udlænding i den

---

[40] Som fastsat af Det Europæiske Råd på dets ekstraordinære møde i Tammerfors den 15.-16.10.1999.

[41] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (EUT L 180 af 29.6.2013, s. 31).

medlemsstat, der har indrømmet dem international beskyttelse, efter tre års lovligt og kontinuerligt ophold i den pågældende medlemsstat. Hvad angår de øvrige betingelser for at opnå denne status, bør personer med international beskyttelse skulle opfylde de samme betingelser som andre tredjelandsstatsborgere. Rådets direktiv 2003/109/EF[42] bør derfor ændres i overensstemmelse hermed.

(40) Af hensyn til effektiviteten og retssikkerheden er det vigtigt, at forordningen bygger på princippet om, at ansvaret kun skal fastlægges én gang, medmindre den pågældende person har forladt medlemsstaternes område i overensstemmelse med en afgørelse om tilbagesendelse eller udsendelse.

(41) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv XXX/XXX/EU[43] [*direktivet om modtagelsesforhold*] bør finde anvendelse på proceduren for afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig som fastsat i denne forordning, med forbehold af begrænsningerne i anvendelsen af nævnte direktiv.

(42) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) XXX/XXX[44] [*asylprocedureforordningen*] bør desuden finde anvendelse, uden at det berører bestemmelserne vedrørende de proceduremæssige garantier i medfør af nærværende forordning, men med forbehold af begrænsningerne i anvendelsen af førstnævnte forordning.

(43) I overensstemmelse med FN's konvention om barnets rettigheder fra 1989 og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder bør medlemsstaterne først og fremmest tage hensyn til barnets tarv ved anvendelsen af denne forordning. Ved vurderingen af barnets tarv bør medlemsstaterne navnlig tage behørigt hensyn til den mindreåriges trivsel og sociale udvikling, sikkerhedshensyn og den mindreåriges egen mening under hensyntagen til vedkommendes alder og modenhed, herunder vedkommendes baggrund. Der bør endvidere fastsættes specifikke proceduremæssige garantier for uledsagede mindreårige på grund af deres særlige sårbarhed.

(44) I henhold til den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder bør hensynet til familielivet indgå som et primært hensyn i forbindelse med medlemsstaternes anvendelse af denne forordning.

(45) For at forhindre at personer, der udgør en sikkerhedsmæssig trussel, overføres fra den ene medlemsstat til den anden, er det nødvendigt at sikre, at den medlemsstat, hvori ansøgningen først blev registreret, ikke anvender kriterierne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, eller den solidaritetsmodtagende medlemsstat ikke anvender omfordelingsproceduren, når der er rimelig grund til at antage, at den pågældende person udgør en trussel mod den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

(46) En medlemsstats samlede behandling af ansøgningerne om international beskyttelse fra medlemmerne af en familie gør det muligt at sikre, at ansøgningerne behandles grundigt, og at de afgørelser, der træffes om dem, stemmer overens, og at medlemmerne af en familie ikke adskilles.

---

42 Rådets direktiv 2003/109/EF af 25. november 2003 om tredjelandsstatsborgeres status som fastboende udlænding (EUT L 16 af 23.1.2004, s. 44).

43 Direktiv XXX/XXX/EU (fulde titel)

44 Direktiv XXX/XXX/EU (fulde titel)

(47) Definitionen af familiemedlem i denne forordning bør omfatte ansøgerens søskende. At sikre, at søskende genforenes, er af særlig betydning for at forbedre ansøgernes chancer for at blive integreret og dermed mindske ulovlige bevægelser. Anvendelsesområdet for definitionen af familiemedlem bør også afspejle virkeligheden i forbindelse med de nuværende migrationstendenser, hvor ansøgerne ofte ankommer til medlemsstaternes område efter en længere periode i transit. Definitionen bør derfor omfatte familier, der er skabt uden for oprindelseslandet, men inden de ankom til medlemsstatens område. Denne begrænsede og målrettede udvidelse af anvendelsesområdet for definitionen forventes at mindske incitamentet for visse asylansøgere til at indgå i visse ulovlige bevægelser inden for Unionen.

(48) For at sikre fuld overholdelse af princippet om familiens enhed og barnets tarv bør eksistensen af et afhængighedsforhold mellem en ansøger og vedkommendes barn, søskende eller forældre på grund af ansøgerens graviditet eller moderskab, sundhedstilstand eller høje alder være et bindende kriterie for, hvilken medlemsstat der har ansvaret. Når ansøgeren er en uledsaget mindreårig, bør tilstedeværelsen af et familiemedlem eller en slægtning på en anden medlemsstats område, som kan tage sig af vedkommende, også blive et bindende kriterie for at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig. For, når der ikke er et familiemedlem eller en slægtning til stede, at modvirke uledsagede mindreåriges ulovlige bevægelser, som ikke er i deres tarv, bør den ansvarlige medlemsstat være den medlemsstat, hvor den uledsagede mindreåriges ansøgning om international først blev registreret, medmindre det påvises, at dette ikke vil være i barnets tarv. Inden en uledsaget mindreårig overføres til en anden medlemsstat, bør den overførende medlemsstat sikre, at den har truffet alle nødvendige og hensigtsmæssige foranstaltninger for at sikre en passende beskyttelse af barnet og navnlig straks har udpeget en repræsentant eller repræsentanter, der har til opgave at sikre, at alle den mindreåriges rettigheder overholdes. Forud for alle afgørelser om overførsel af en uledsaget mindreårig bør personale med de nødvendige kvalifikationer og den nødvendige ekspertise foretage en vurdering af, hvad der er i barnets tarv.

(49) Bevisreglerne bør give mulighed for hurtigere familiesammenføring end hidtil. Det er derfor nødvendigt at præcisere, at formelt bevis såsom skriftlig dokumentation og DNA-analyser ikke er nødvendige i de tilfælde, hvor indiciebeviserne er sammenhængende, kan kontrolleres og er tilstrækkeligt detaljerede til at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse.

(50) Hvis personer er i besiddelse af et eksamensbevis eller et andet kvalifikationsbevis, bør den medlemsstat, hvor eksamensbeviset er udstedt, være ansvarlig for behandlingen af ansøgningen. Dette vil sikre en hurtig behandling af ansøgningen i den medlemsstat, med hvilken ansøgeren har en meningsfuld tilknytning på grundlag af eksamensbeviset.

(51) Da en medlemsstat fortsat bør være ansvarlig for en person, som er indrejst på dens område på irregulær vis, er det også nødvendigt at medtage en situation, hvor personen indrejser efter en eftersøgnings- og redningsaktion. Der bør fastsættes en undtagelse fra dette kriterie til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, i en situation, hvor en medlemsstat har omfordelt personer, der har passeret en anden medlemsstats ydre grænse på irregulær vis eller efter en eftersøgnings- og redningsaktion. I en sådan situation bør den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, være ansvarlig, hvis personen ansøger om international beskyttelse.

(52) Enhver medlemsstat bør kunne fravige kriterierne for, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, navnlig af humanitære og menneskelige grunde, for at sammenføre familiemedlemmer, slægtninge eller andre familierelationer og behandle en ansøgning om international beskyttelse, som er indgivet til den eller til en anden medlemsstat, selv om den ikke er ansvarlig herfor i henhold til de bindende kriterier, som er fastsat i denne forordning.

(53) For at sikre at procedurerne i denne forordning overholdes, og at der ikke opstår hindringer for dens effektive anvendelse, navnlig for at undgå, at ansøgere forsvinder eller indgår i ulovlige bevægelser mellem medlemsstaterne, er det nødvendigt at fastsætte klare forpligtelser, som ansøgeren skal opfylde i forbindelse med proceduren, og som den pågældende rettidigt bør informeres behørigt om. Manglende opfyldelse af disse retlige forpligtelser bør have passende og forholdsmæssige proceduremæssige konsekvenser for ansøgeren og passende og forholdsmæssige konsekvenser for den pågældendes modtagelsesforhold. I overensstemmelse med Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder bør den medlemsstat, hvori en sådan ansøger opholder sig, under alle omstændigheder sikre, at personens umiddelbare materielle behov dækkes.

(54) For at begrænse muligheden for at ansøgeres adfærd fører til, at en anden medlemsstat ophører med at være ansvarlig eller bliver ansvarlig, bør de regler, der tillader, at ansvaret ophører eller skifter, hvis en person forlader medlemsstaternes område i mindst tre måneder under behandlingen af ansøgningen eller forsvinder for at undgå overførsel til den medlemsstat, der er ansvarlig, i mere end 18 måneder, ophæves. Når fristen for at sende en meddelelse om tilbagetagelse ikke overholdes af den meddelende medlemsstat, bør der heller ikke ske en ændring af, hvem der er ansvarlig, for derved at undgå, at reglerne omgås, og proceduren obstrueres. I situationer, hvor en person er indrejst på irregulær vis i en medlemsstat uden at ansøge om asyl, bør det tidsrum, hvorefter den pågældende medlemsstats ansvar ophører, og hvor en anden medlemsstat, hvori den pågældende person efterfølgende ansøger, bliver ansvarlig, forlænges med henblik på yderligere at tilskynde personer til at overholde reglerne og ansøge i den første indrejsemedlemsstat og således begrænse ulovlige bevægelser og forbedre den overordnede effektivitet af det fælles europæiske asylsystem.

(55) Der bør afholdes en personlig samtale med ansøgeren for at lette afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, medmindre ansøgeren er forsvundet, ikke er mødt op til den personlige samtale uden nogen begrundelse eller har fremlagt tilstrækkelige oplysninger til at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig. Når ansøgningen om international beskyttelse er registreret, bør ansøgeren navnlig underrettes om, at denne forordning finder anvendelse, at den medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af vedkommendes ansøgning om international beskyttelse, gør dette på grundlag af objektive kriterier samt om, hvilke rettigheder og forpligtelser den pågældende har i henhold til denne forordning, og om konsekvenserne af ikke at overholde dem.

(56) For at sikre en effektiv beskyttelse af de pågældende personers rettigheder bør der fastlægges retsgarantier og en ret til adgang til effektive retsmidler i forbindelse med afgørelser vedrørende overførsler til den ansvarlige medlemsstat, jf. navnlig artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Med henblik på at sikre at folkeretten overholdes, bør adgangen til effektive retsmidler i forbindelse med sådanne afgørelser omfatte både undersøgelsen af anvendelsen af denne forordning og af den retlige og faktiske situation i den medlemsstat, som ansøgeren overføres til. Anvendelsesområdet for de effektive retsmidler bør begrænses til en vurdering af, om

ansøgerens grundlæggende ret til respekt for familieliv, børns rettigheder eller forbuddet mod umenneskelig og nedværdigende behandling risikerer at blive tilsidesat.

(57) For at lette en gnidningsløs anvendelse af denne forordning bør medlemsstaterne i alle tilfælde i Eurodac anføre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, efter at procedurerne til afgørelse heraf er afsluttet, også i de tilfælde, hvor ansvaret skyldes manglende overholdelse af fristen for at sende eller svare på anmodninger om overtagelse eller gennemføre en overførsel, samt i de tilfælde, hvor den medlemsstat, hvori der først blev indgivet en ansøgning, bliver ansvarlig, eller det er umuligt at gennemføre overførslen til den hovedansvarlige medlemsstat som følge af systemiske mangler, der medfører risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling, og det efterfølgende afgøres, at en anden medlemsstat er ansvarlig.

(58) For at sikre en hurtig afgørelse af, hvem der har ansvaret, bør fristerne for at fremsætte og besvare anmodninger om overtagelse, fremsende meddelelser om tilbagetagelse samt klage og træffe afgørelse om klager strømlines og afkortes.

(59) Frihedsberøvelse af ansøgere bør ske i overensstemmelse med det underliggende princip om, at en person ikke bør frihedsberøves alene af den grund, at vedkommende søger international beskyttelse. Frihedsberøvelsen bør være så kortvarig som muligt og være underkastet principperne om nødvendighed og proportionalitet. således at den kun er tilladt som en sidste udvej. Særlig skal frihedsberøvelse af ansøgere være i overensstemmelse med Genèvekonventionens artikel 31. Det bør prioriteres inden for de kortest mulige frister at anvende de procedurer, der i henhold til denne forordning fastsættes for en frihedsberøvet person. For så vidt angår de generelle garantier vedrørende frihedsberøvelse samt, når det er relevant, betingelserne for frihedsberøvelsen bør medlemsstaterne også anvende bestemmelserne i direktiv XXX/XXX [*direktivet om modtagelsesforhold*] på personer, der frihedsberøves på grundlag af denne forordning.

(60) Mangler ved eller sammenbrud i asylsystemer, som ofte forværres af eller fremkaldes ved, at der kommer særligt pres på dem, kan bringe den gnidningsløse funktion af det system, der indføres i henhold til denne forordning, i fare, hvilket kan medføre risiko for overtrædelse af ansøgernes rettigheder som fastsat i gældende EU-ret på asylområdet og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder samt af andre internationale menneskerettigheder og flygtninges rettigheder.

(61) Efter Kommissionens forordning (EF) nr. 1560/2003[45] kan overførsler til den medlemsstat, der har ansvaret for at behandle en ansøgning om international beskyttelse, foretages på frivilligt grundlag, i form af en kontrolleret afrejse eller under ledsagelse. Medlemsstaterne bør fremme frivillige overførsler ved at give den pågældende person tilstrækkelig information og bør sikre, at kontrollerede overførsler og overførsler under ledsagelse foretages på en human måde under fuld overholdelse af de grundlæggende rettigheder og respekt for den menneskelige værdighed samt barnets tarv og under størst mulig hensyntagen til udviklingen i den relevante retspraksis, navnlig for så vidt angår overførsler af humanitære årsager.

---

[45] Kommissionens forordning (EF) nr. 1560/2003 af 2. september 2003 om gennemførelsesforanstaltninger til Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne (EUT L 222 af 5.9.2003, s. 3).

(62) For at sikre en klar og effektiv omfordelingsprocedure bør der fastsættes særlige regler for en solidaritetsmodtagende medlemsstat og for en bidragende medlemsstat. De regler og garantier vedrørende overførsler, der er fastsat i denne forordning, bør finde anvendelse på overførsler med henblik på omfordeling, undtagen hvis de ikke er relevante for denne procedure.

(63) For at støtte de medlemsstater, hvortil der foretages omfordeling som en solidaritetsforanstaltning, bør der ydes finansiel bistand over EU-budgettet. For at tilskynde medlemsstaterne til at prioritere omfordelingen af uledsagede mindreårige bør der ydes et højere tilskyndelsesbidrag.

(64) Gennemførelsen af denne forordning kan lettes og gøres mere effektiv gennem bilaterale aftaler mellem medlemsstaterne med henblik på at forbedre kommunikationen mellem de kompetente tjenester, afkorte procedurefristerne, forenkle behandlingen af anmodninger om overtagelse eller tilbagetagelse eller fastlægge procedurer for gennemførelse af overførslerne.

(65) Der bør sikres kontinuitet mellem systemet til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, jf. forordning (EU) nr. 604/2013, og det system, der indføres ved nærværende forordning. På samme måde bør der sikres sammenhæng mellem denne forordning og forordning (EU) XXX/XXX [*Eurodacforordningen*].

(66) Der bør oprettes et net af kompetente myndigheder i medlemsstaterne, som skal bistås af Den Europæiske Unions Asylagentur, med henblik på at øge det praktiske samarbejde og informationsudvekslingen om alle forhold, der vedrører anvendelsen af denne forordning, bl.a. udviklingen af praktiske redskaber og vejledning.

(67) Eurodacsystemets virkemåde som fastsat ved forordning (EU) XXX/XXX [*Eurodacforordningen*] bør lette anvendelsen af nærværende forordning.

(68) Visuminformationssystemets virkemåde, som fastsat ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 767/2008[46] og især gennemførelsen af artikel 21 og 22 heri, bør lette anvendelsen af nærværende forordning.

(69) Hvad angår behandlingen af personer, der er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde, er medlemsstaterne bundet af deres forpligtelser i henhold til folkeretlige instrumenter, herunder relevant retspraksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

(70) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679[47] finder anvendelse på medlemsstaternes behandling af personoplysninger i medfør af nærværende forordning. Medlemsstaterne bør gennemføre passende tekniske og organisatoriske foranstaltninger for at sikre og kunne påvise, at databehandlingen sker i overensstemmelse med nævnte forordning og bestemmelserne om disse krav i nærværende forordning. Disse foranstaltninger bør navnlig sikre beskyttelsen af personoplysninger, der behandles i medfør af nærværende forordning, og navnlig forhindre ulovlig eller uautoriseret adgang til eller videreformidling, ændring eller tab

---

[46] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 767/2008 af 9. juli 2008 om visuminformationssystemet (VIS) og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne om visa til kortvarigt ophold (EUT L 218 af 13.8.2008, s. 60).

[47] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EØS-relevant tekst) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).

af personoplysninger, der er behandlet. Den eller de kompetente tilsynsmyndigheder i hver medlemsstat bør overvåge, at de berørte myndigheders behandling af personoplysninger er lovlig, herunder fremsendelsen til de myndigheder, der er ansvarlige for gennemførelsen af sikkerhedskontrol.

(71) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011[48].

(72) Undersøgelsesproceduren bør anvendes i forbindelse med vedtagelsen af en standardformular til udveksling af relevante oplysninger om uledsagede mindreårige, af ensartede betingelser for konsultation og udveksling af oplysninger om mindreårige og afhængige personer, af ensartede betingelser for forberedelse og indgivelse af anmodninger om overtagelse og tilbagetagelse, af to lister over relevante beviselementer og indicier og periodisk revision heraf, af en passerseddel, af ensartede betingelser for konsultation og udveksling af oplysninger om overførsler, af en standardformular til udveksling af oplysninger inden en overførsel, af en fælles helbredsattest, af ensartede betingelser og praktiske arrangementer for udveksling af en persons helbredsoplysninger inden en overførsel, og af sikre elektroniske fremsendelseskanaler for fremsendelse af anmodninger.

(73) I behørigt begrundede og særligt hastende tilfælde som følge af migrationspresset i en medlemsstat bør Kommissionen vedtage gennemførelsesretsakter, der finder anvendelse straks.

(74) For at fastsætte supplerende regler bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen, jf. artikel 290 i TEUF, for så vidt angår identifikation af en uledsaget mindreårigs familiemedlemmer eller slægtninge, kriterierne for at fastslå, om der foreligger en dokumenteret familiemæssig tilknytning, kriterierne for at vurdere en slægtnings kapacitet til at tage sig af en uledsaget mindreårig, herunder i tilfælde, hvor den uledsagede mindreåriges familiemedlemmer, søskende eller slægtninge opholder sig i mere end én medlemsstat, hvilke elementer der skal tages hensyn til for at vurdere et afhængighedsforhold, kriterierne for at vurdere en persons kapacitet til at tage sig af en afhængig person, og hvilke elementer der skal tages hensyn til for at vurdere, om det er umuligt at rejse inden for en betydelig tidshorisont. Kommissionen må under udøvelsen af sine beføjelser til at vedtage delegerede retsakter ikke gå videre end det, der tjener barnets tarv bedst, jf. denne forordnings bestemmelser. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau, og at disse høringer gennemføres i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning. For at sikre lige deltagelse i udarbejdelsen af delegerede retsakter modtager Europa-Parlamentet og Rådet navnlig alle dokumenter på samme tid som medlemsstaternes eksperter, og deres eksperter har systematisk adgang til møder i de ekspertgrupper i Kommissionen, der beskæftiger sig med forberedelse af delegerede retsakter.

(75) Der skal foretages en række væsentlige ændringer af forordning (EU) nr. 604/2013. Forordningen bør af klarhedshensyn ophæves.

---

[48] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

(76) For at sikre et effektivt tilsyn med anvendelsen af nærværende forordning er det nødvendigt, at der foretages regelmæssige evalueringer.

(77) Denne forordning overholder de grundlæggende rettigheder og følger de principper, som anerkendes i bl.a. Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Denne forordning tilsigter navnlig, at den asylret, der er sikret ved chartrets artikel 18, og de rettigheder, der anerkendes i chartrets artikel 1, 4, 7, 24 og 47, overholdes fuldt ud. Denne forordning bør derfor anvendes i overensstemmelse hermed.

(78) Målet for denne forordning, nemlig fastsættelsen af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der indgives af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs person i en af medlemsstaterne, og oprettelsen af en solidaritetsmekanisme til støtte for medlemsstaterne, når de skal klare en situation med migrationspres, kan ikke i tilstrækkelig grad nås af medlemsstaterne og kan derfor på grund af denne forordnings omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU). I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(79) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark. Eftersom del III, V og VII i denne forordning indeholder ændringer som omhandlet i artikel 3 i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Danmark om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet i Danmark eller en anden EU-medlemsstat, og om "Eurodac" til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen[49], skal Danmark meddele Kommissionen, hvorvidt landet ønsker at gennemføre indholdet af ændringerne eller ej på tidspunktet for vedtagelsen af ændringerne eller inden 30 dage herefter.

(80) [I medfør af artikel 3 i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, har Irland meddelt, at det ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning.]

ELLER

(81) [I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, og med forbehold af artikel 4 i samme protokol, deltager Irland ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Irland.]

(82) For så vidt angår Island og Norge udgør del III, V og VII i denne forordning ny lovgivning på et område, der er omfattet af bilaget til aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Island og Kongeriget Norge om kriterier og mekanismer

[49] EUT L 66 af 8.3.2006, s. 38.

for fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning indgivet i en medlemsstat eller i Island eller Norge[50].

(83) For så vidt angår Schweiz udgør del III, V og VII i denne forordning retsakter eller foranstaltninger, der ændrer eller bygger på bestemmelserne i artikel 1 i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om kriterier og mekanismer for fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning indgivet i en medlemsstat eller i Schweiz[51].

(84) For så vidt angår Liechtenstein udgør del III, V og VII i denne forordning retsakter eller foranstaltninger, der ændrer eller bygger på bestemmelserne i artikel 1 i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om kriterier og mekanismer for fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning indgivet i en medlemsstat eller i Schweiz, som der henvises til i artikel 3 i protokollen mellem Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om kriterier og mekanismer for fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning indgivet i en medlemsstat eller Schweiz[52] —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

DEL I

ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Formål og genstand

I overensstemmelse med princippet om solidaritet og en rimelig ansvarsfordeling og med henblik på at øge den gensidige tillid fastsættes der i denne forordning bestemmelser om:

(a) en fælles ramme for asylforvaltning og migrationsstyring i Unionen

(b) oprettelse af en solidaritetsmekanisme

(c) kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

(a) "tredjelandsstatsborger": enhver person, der ikke er unionsborger i henhold til traktatens artikel 20, stk. 1, og som ikke har ret til fri bevægelighed i henhold til EU-

[50] EUT L 93 af 3.4.2001, s. 40.
[51] EUT L 53 af 27.2.2008, s. 5.
[52] EUT L 160 af 18.6.2011, s. 37.

retten, jf. definitionen i artikel 2, nr. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399[53]

(b) "ansøgning om international beskyttelse" eller "ansøgning": en anmodning om beskyttelse, der indgives til en medlemsstat af en tredjelandsstatsborger eller statsløs person, når der er grundlag for at antage, at ansøgeren søger om flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus

(c) "ansøger": en tredjelandsstatsborger eller statsløs person, der har indgivet en ansøgning om international beskyttelse, som der ikke er truffet afgørelse om, eller som der er truffet afgørelse om, hvor denne afgørelse enten er eller stadig kan blive omfattet af et retsmiddel i den pågældende medlemsstat, uanset om ansøgeren har ret til eller har tilladelse til at forblive på det pågældende område, jf. forordning (EU) XXX/XXX [*asylprocedureforordningen*], herunder en person, der har fået øjeblikkelig beskyttelse i henhold til forordning (EU) XXX/XXX [*forordningen om håndtering af krisesituationer og force majeure på asyl- og migrationsområdet*]

(d) "behandling af en ansøgning om international beskyttelse": undersøgelse af, hvorvidt en ansøgning om international beskyttelse kan antages til realitetsbehandling, jf. forordning (EU) XXX/XXX [*asylprocedureforordningen*] og forordning (EU) XXX/XXX [*kvalifikationsforordningen*], bortset fra procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig i henhold til nærværende forordning

(e) "tilbagetrækning af en ansøgning om international beskyttelse": enten eksplicit eller implicit tilbagetrækning af en ansøgning om international beskyttelse, jf. forordning (EU) XXX/XXX [*asylprocedureforordningen*]

(f) "person med international beskyttelse": en tredjelandsstatsborger eller statsløs person, som har fået international beskyttelse som defineret i artikel 2, nr. 2), i forordning (EU) XXX/XXX [*kvalifikationsforordningen*]

(g) "familiemedlemmer": for så vidt familien allerede eksisterede, før ansøgeren eller familiemedlemmet ankom til medlemsstaternes område, følgende medlemmer af ansøgerens familie, der opholder sig på medlemsstaternes område:

i) ansøgerens ægtefælle eller ugifte partner i et fast forhold, hvis ugifte par i den pågældende medlemsstats lovgivning eller nationale praksis sidestilles med gifte par i henhold til dens lovgivning vedrørende tredjelandsstatsborgere

ii) mindreårige børn af par som omhandlet i første led eller af ansøgeren, på betingelse af at de er ugifte, og uanset om de er født i eller uden for ægteskab eller er adopteret som defineret i national lovgivning

iii) såfremt ansøgeren er mindreårig og ugift: ansøgerens far, mor eller en anden voksen, der er ansvarlig for ansøgeren i henhold til lovgivningen eller ifølge praksis i den medlemsstat, hvor den voksne opholder sig

iv) såfremt personen med international beskyttelse er mindreårig og ugift: ansøgerens far, mor eller en anden voksen, der er ansvarlig for den pågældende i henhold til lovgivningen eller ifølge praksis i den medlemsstat, hvor personen med international beskyttelse opholder sig

v) ansøgerens søskende

[53] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) (EUT L 77 af 23.3.2016, s. 1).

(h) "slægtning": ansøgerens voksne moster/faster/tante, morbror/farbror/onkel eller bedsteforælder, som opholder sig på en medlemsstats område, uanset om ansøgeren er født i eller uden for ægteskab eller er adopteret som defineret i national lovgivning

(i) "mindreårig": en tredjelandsstatsborger eller statsløs person under 18 år

(j) "uledsaget mindreårig": en mindreårig, som ankommer til medlemsstaternes område uden at være ledsaget af en voksen, der er ansvarlig for den pågældende i henhold til lovgivningen eller ifølge national praksis i den pågældende medlemsstat, så længe den pågældende ikke reelt befinder sig i en sådan voksens varetægt; denne definition omfatter en mindreårig, der efterlades alene efter at være indrejst på medlemsstaternes område

(k) "repræsentant": en person eller en organisation, der er udpeget af de kompetente organer til at bistå og repræsentere en uledsaget mindreårig i forbindelse med de procedurer, der er omhandlet i denne forordning, med henblik på at varetage barnets tarv og udøve retlig handleevne for den mindreårige, hvis det er nødvendigt

(l) "opholdsdokument": enhver tilladelse, der er udstedt af myndighederne i en medlemsstat, og som giver en tredjelandsstatsborger eller en statsløs person ret til at opholde sig på medlemsstatens område, herunder de dokumenter, som beviser, at den pågældende har tilladelse til at opholde sig på medlemsstatens område inden for rammerne af en ordning for midlertidig beskyttelse eller indtil ophøret af de omstændigheder, der står i vejen for gennemførelsen af udsendelse, bortset fra visa og opholdstilladelser, som er udstedt i den periode, der er nødvendig for at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig i henhold til denne forordning, eller under behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse eller en ansøgning om opholdstilladelse

(m) "visum": en tilladelse, der er udstedt af en medlemsstat, eller en afgørelse, der er truffet af en medlemsstat, og som kræves i forbindelse med transit eller indrejse med henblik på et planlagt ophold i denne medlemsstat eller i flere medlemsstater, herunder

i) en tilladelse, der er udstedt af en medlemsstat, eller en afgørelse, der er truffet af en medlemsstat i overensstemmelse med dens nationale lovgivning eller EU-retten, og som kræves i forbindelse med indrejse med henblik på et planlagt ophold i denne medlemsstat i mere end 90 dage

ii) en tilladelse, der er udstedt af en medlemsstat, eller en afgørelse, der er truffet af en medlemsstat i overensstemmelse med dens nationale lovgivning eller EU-retten, og som kræves i forbindelse med indrejse med henblik på transit gennem eller et planlagt ophold i denne medlemsstat i højst 90 dage inden for en periode på 180 dage

iii) en tilladelse eller afgørelse, der er gyldig til transit gennem de internationale transitområder i en eller flere af medlemsstaternes lufthavne

(n) "eksamensbevis eller kvalifikation": et eksamensbevis eller en kvalifikation, der er opnået efter mindst tre måneders studier i forbindelse med et anerkendt statsligt eller regionalt uddannelsesprogram svarende mindst til niveau 2 i den internationale standardklassifikation for skolevæsenet, som gennemføres af en uddannelsesinstitution i overensstemmelse med medlemsstaternes nationale lovgivning eller administrative praksis

(o) "uddannelsesinstitution": enhver type offentlig eller privat uddannelsesinstitution, som er oprettet i en medlemsstat og anerkendt af den pågældende medlemsstat, eller betragtes som sådan i overensstemmelse med national lovgivning, eller hvis studieprogrammer er anerkendt i overensstemmelse med national lovgivning eller administrativ praksis

(p) "forsvinden": en handling, hvorved en ansøger ikke fortsat står til rådighed for de kompetente administrative eller retslige myndigheder ved f.eks. at forlade medlemsstatens område uden tilladelse fra de kompetente myndigheder af årsager, der ikke ligger uden for ansøgerens kontrol

(q) "risiko for, at den pågældende forsvinder": tilstedeværelse i den enkelte sag af særlige grunde eller omstændigheder, der er baseret på objektive kriterier fastsat i national lovgivning, som giver anledning til at tro, at en ansøger, der er omfattet af en tilbagesendelsesprocedure, vil forsvinde

(r) "solidaritetsmodtagende medlemsstat": den medlemsstat, der drager fordel af solidaritetsforanstaltninger i situationer med migrationspres eller ilandsætninger efter eftersøgnings- og redningsaktioner, jf. denne forordnings del IV, kapitel I-III

(s) "bidragende medlemsstat": en medlemsstat, der bidrager eller er forpligtet til at bidrage til solidaritetsforanstaltningerne til fordel for en solidaritetsmodtagende medlemsstat, jf. denne forordnings del IV, kapitel I-III

(t) "medlemsstat, der overtager en tilbagesendelse": en medlemsstat, der forpligter sig til at tilbagesende tredjelandsstatsborgere til gavn for en anden medlemsstat og derved overtager tilbagesendelsen som omhandlet i denne forordnings artikel 55

(u) "omfordeling": overførsel af en tredjelandsstatsborger eller statsløs person fra en solidaritetsmodtagende medlemsstats område til en bidragende medlemsstats område

(v) "eftersøgnings- og redningsaktioner": eftersøgnings- og redningsaktioner som omhandlet i den internationale konvention om maritim eftersøgning og redning fra 1979, der blev vedtaget i Hamborg den 27. april 1979

(w) "migrationspres": en situation, hvor et stort antal tredjelandsstatsborgere eller statsløse personer ankommer, eller der er risiko herfor, bl.a. når dette sker efter eftersøgnings- og redningsaktioner, som følge af en medlemsstats geografiske beliggenhed og en specifik udvikling i tredjelande, som medfører migrationsbevægelser, der pålægger selv velforberedte asyl- og modtagelsessystemer en byrde og kræver øjeblikkelig handling

(x) "genbosat person eller person, der har fået indrejse": en person, som en medlemsstat har accepteret får indrejse i medfør af forordning (EU) XXX/XXX [*forordningen om EU-genbosætningsrammen*] eller inden for rammerne af en national genbosætningsordning uden for rammerne af nævnte forordning

(y) "Asylagenturet": Den Europæiske Unions Asylagentur som oprettet ved forordning (EU) XXX/XXX [*Den Europæiske Unions Asylagentur*]

(z) "afgørelse om tilbagesendelse": en administrativ eller retslig afgørelse eller retsakt, der fastslår eller erklærer, at en tredjelandsstatsborgers ophold er ulovligt, og som

pålægger eller fastslår en forpligtelse for den pågældende til at vende tilbage, og som overholder Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF[54]

(æ) "tredjelandsstatsborger med ulovligt ophold": tilstedeværelsen på en medlemsstats område af en tredjelandsstatsborger, som ikke opfylder eller ikke længere opfylder de betingelser for indrejse, der er fastsat i artikel 6 i forordning (EU) 2016/399, eller andre betingelser for indrejse, ophold eller bopæl i den pågældende medlemsstat.

DEL II

FÆLLES RAMME FOR ASYLFORVALTNING OG MIGRATIONSSTYRING

Artikel 3

Samlet tilgang til asylforvaltning og migrationsstyring

Unionen og medlemsstaterne træffer foranstaltninger på området asylforvaltning og migrationsstyring på grundlag af en samlet tilgang. Den samlede tilgang skal omfatte alle de migrationsruter, der påvirker asylforvaltningen og migrationsstyringen, og bestå af følgende elementer:

(a) gensidigt fordelagtige partnerskaber og tæt samarbejde med relevante tredjelande, bl.a. om lovlige adgangsveje for tredjelandsstatsborgere med behov for international beskyttelse og for dem, der ellers ville få indrejse med henblik på lovligt ophold i medlemsstaterne, for at tage fat på de grundlæggende årsager til irregulær migration, støtte partnere, der huser et stort antal migranter og flygtninge med behov for beskyttelse, og opbygge deres kapaciteter inden for grænseforvaltning, asylforvaltning og migrationsstyring samt styrke samarbejdet om tilbagetagelse

(b) et tæt samarbejde og gensidigt partnerskab mellem EU-institutioner og -organer, medlemsstaterne og internationale organisationer

(c) fuldstændig gennemførelse af den fælles visumpolitik

(d) en effektiv forvaltning og forebyggelse af irregulær migration

(e) en effektiv forvaltning af Unionens ydre grænser på grundlag af en integreret europæisk grænseforvaltning

(f) fuld overholdelse af forpligtelserne i henhold til folkeretten og EU-retten vedrørende personer, der reddes til søs

(g) adgang til procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse på Unionens område og anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse personer som flygtninge eller personer med subsidiær beskyttelsesstatus

(h) afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse på grundlag af et fælles ansvar og fælles regler og mekanismer for solidaritet

(i) ansøgeres adgang til passende modtagelsesforhold

[54] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (EUT L 348 af 24.12.2008, s. 98).

(j) en effektiv forvaltning af tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold

(k) effektive foranstaltninger til fremme af og støtte for integrationen af personer med international beskyttelse i medlemsstaterne

(l) foranstaltninger med henblik på at mindske og tackle de faktorer, der muliggør irregulær migration til og ulovligt ophold i Unionen, herunder ulovlig beskæftigelse

(m) fuld anvendelse og udnyttelse af de operationelle værktøjer, der er oprettet på EU-plan, navnlig Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning, Asylagenturet, EU-LISA og Europol samt store EU-informationsteknologisystemer

(n) fuld gennemførelse af den europæiske ramme for kriseberedskab og krisestyring.

Artikel 4

Princippet om integreret politikudformning

1. Unionen og medlemsstaterne sikrer sammenhængen i asylforvaltnings- og migrationsstyringspolitikkerne, herunder både de interne og eksterne elementer i disse politikker.

2. Unionen og medlemsstaterne, der handler inden for deres respektive beføjelser, er ansvarlige for gennemførelsen af asylforvaltnings- og migrationsstyringspolitikkerne.

3. Medlemsstaterne sikrer med støtte fra EU-agenturerne, at de har kapacitet til effektivt at gennemføre asylforvaltnings- og migrationsstyringspolitikkerne under hensyntagen til den samlede tilgang, der er omhandlet i artikel 3, herunder de nødvendige menneskelige og finansielle ressourcer og infrastrukturer.

Artikel 5

Princippet om solidaritet og en rimelig ansvarsfordeling

1. Medlemsstaterne overholder ved gennemførelsen af deres forpligtelser princippet om solidaritet og en rimelig ansvarsfordeling og tager hensyn til den fælles interesse i, at Unionens asylforvaltnings- og migrationsstyringspolitikker fungerer effektivt. Medlemsstaterne:

   (a) opretter og opretholder nationale asylforvaltnings- og migrationsstyringssystemer, der giver adgang til procedurer for international beskyttelse, yder denne beskyttelse til dem, der har behov for det, og sikrer tilbagesendelsen af personer med ulovligt ophold

   (b) træffer alle de foranstaltninger, der er nødvendige og forholdsmæssige med henblik på at mindske og forhindre irregulær migration til medlemsstaternes område, i tæt samarbejde og partnerskab med relevante tredjelande, herunder hvad angår forebyggelse og bekæmpelse af migrantsmugling

   (c) anvender reglerne for afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, korrekt og hurtigt og gennemfører om nødvendigt overførslen til den medlemsstat, der er ansvarlig i henhold til del III, kapitel I-VI

   (d) yder støtte til andre medlemsstater i form af solidaritetsbidrag på grundlag af de behov, der er omhandlet i del IV, kapitel I-III

(e) træffer alle rimelige og forholdsmæssige foranstaltninger for at forhindre ulovlige bevægelser mellem medlemsstaterne og griber om nødvendigt ind.

2. Unionen yder finansiel og operationel støtte til gennemførelsen af forpligtelserne i henhold til forordning (EU) XXX/XXX [*Asyl- og Migrationsfonden*] og forordning (EU) XXX/XXX [*Fonden for Integreret Grænseforvaltning*].

Artikel 6

Styring og overvågning af migrationssituationen

1. Kommissionen vedtager en europæisk strategi for asylforvaltning og migrationsstyring, der indeholder en strategisk tilgang til asylforvaltning og migrationsstyring på EU-plan og til gennemførelsen af asylforvaltnings- og migrationsstyringspolitikken i overensstemmelse med principperne i denne del. Kommissionen sender strategien til Europa-Parlamentet og Rådet.

2. I den europæiske strategi for asylforvaltning og migrationsstyring tages der hensyn til følgende:

(a) medlemsstaternes nationale strategier, jf. denne artikels stk. 3

(b) de oplysninger, Kommissionen har indsamlet i henhold til Kommissionens henstilling nr. XXX om en EU-mekanisme for beredskab og krisestyring på migrationsområdet, i det følgende benævnt "planen for beredskab og krisestyring på migrationsområdet"; de rapporter, der udarbejdes i henhold til denne ramme, samt aktiviteterne i netværket for beredskab og krisestyring på migrationsområdet

(c) relevante rapporter og analyser fra EU-agenturer

(d) oplysninger, der er indsamlet i forbindelse med evalueringer, der er fortaget inden for rammerne af Schengenevaluerings- og overvågningsmekanismen, jf. artikel 4 i forordning (EU) nr. 1053/2013[55].

3. Medlemsstaterne indfører nationale strategier til at sikre tilstrækkelig kapacitet til at gennemføre et effektivt asylforvaltnings- og migrationsstyringssystem i overensstemmelse med principperne i denne del. Disse strategier skal omfatte beredskabsplanlægning på nationalt plan under hensyntagen til beredskabsplanlægningen i medfør af forordning (EU) XXX/XXX [*Den Europæiske Unions Asylagentur*], forordning (EU) 2019/1896[56] (*Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning*) og direktiv XXX/XXX/EU [*direktivet om modtagelsesforhold*] og de rapporter, Kommissionen har udarbejdet inden for rammerne af planen for beredskab og krisestyring på migrationsområdet. Disse nationale strategier skal indeholde oplysninger om, hvordan medlemsstaten gennemfører de principper, der er fastsat i denne del, og de retlige forpligtelser, der følger heraf på nationalt plan. Der skal heri tages hensyn til andre relevante strategier

[55] Rådets forordning (EU) nr. 1053/2013 af 7. oktober 2013 om indførelse af en evaluerings- og overvågningsmekanisme til kontrol af anvendelsen af Schengenreglerne og om ophævelse af Eksekutivkomitéens afgørelse af 16. september 1998 om nedsættelse af et stående udvalg for evaluering og anvendelse af Schengenreglerne (EUT L 295 af 6.11.2013, s. 27).

[56] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1896 af 13. november 2019 om den europæiske grænse- og kystvagt og om ophævelse af forordning (EU) nr. 1052/2013 og (EU) 2016/1624 (EUT L 295 af 14.11.2019, s. 1).

og eksisterende støtteforanstaltninger, navnlig inden for rammerne af forordning (EU) XXX/XXX [*Asyl- og Migrationsfonden*] og forordning (EU) XXX/XXX [*Den Europæiske Unions Asylagentur*], og de skal være i overensstemmelse med og supplere de nationale strategier for integreret grænseforvaltning, der er fastlagt i henhold til artikel 8, stk. 6, i forordning (EU) 2019/1896. I disse strategier bør der også tages hensyn til resultaterne af den overvågning, der foretages af Asylagenturet og Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning, af den evaluering, der foretages i henhold til Rådets forordning (EU) nr. 1053/2013, samt de evalueringer, der foretages i henhold til artikel 7 i forordning (EU) XXX/XXX [*forordningen om screening*].

4. Kommissionen vedtager hvert år en rapport om migrationsstyringen, hvori der redegøres for den forventede udvikling i migrationssituationen og Unionens og medlemsstaternes beredskab. I tilfælde af migrationsstrømme, der skyldes eftersøgnings- og redningsaktioner, hører Kommissionen de berørte medlemsstater og anfører i rapporten det samlede antal forventede ilandsætninger på kort sigt og den solidaritetsrespons, der vil være nødvendig for at bidrage til at dække ilandsætningsmedlemsstaternes behov via omfordeling og foranstaltninger på områderne kapacitetsopbygning, operationel støtte og foranstaltninger på området den eksterne dimension. I rapporten skal det endvidere anføres, om visse medlemsstater står over for kapacitetsudfordringer som følge af tilstedeværelsen af sårbare tredjelandsstatsborgere, og den skal indeholde resultaterne af rapporteringen om den i stk. 3 omhandlede overvågning, herunder oplysninger indsamlet inden for rammerne af planen for beredskab og krisestyring på migrationsområdet og om nødvendigt indeholde forslag til forbedringer.

5. Medlemsstaterne udformer de nationale strategier senest [et år efter denne forordnings ikrafttræden]. Den første europæiske strategi for asylforvaltning og migrationsstyring skal vedtages senest [18 måneder efter denne forordnings ikrafttræden], og den første rapport om migrationsstyring udstedes senest den [et år efter denne forordnings ikrafttræden].

6. Kommissionen overvåger og forelægger oplysninger om migrationssituationen ved hjælp af regelmæssige situationsrapporter baseret på data af god kvalitet og oplysninger fra medlemsstaterne, EU-Udenrigstjenesten, Asylagenturet, Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning, Europol og Agenturet for Grundlæggende Rettigheder og navnlig de oplysninger, der er indsamlet inden for rammerne af planen for beredskab og krisestyring på migrationsområdet og dens netværk.

Artikel 7

Samarbejde med tredjelande for at lette tilbagesendelse og tilbagetagelse

1. Hvis Kommissionen på grundlag af en analyse foretaget i henhold til artikel 25a, stk. 2 eller 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 810/2009[57] og alle andre foreliggende oplysninger finder, at et tredjeland ikke samarbejder tilstrækkeligt, hvad angår tilbagetagelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold, forelægger den, uden at dette berører nævnte forordnings artikel 25a, stk. 5,

[57] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (EUT L 243 af 15.9.2009, s. 1).

Rådet en rapport med i givet fald kortlægning af alle de foranstaltninger, der kan træffes for at forbedre samarbejdet med det pågældende tredjeland om tilbagetagelse, idet der tages hensyn til Unionens overordnede forbindelser med tredjelandet.

2. Hvis Kommissionen finder det hensigtsmæssigt, fastlægger den i sin rapport også foranstaltninger med henblik på at fremme samarbejdet mellem medlemsstaterne med henblik på at lette tilbagesendelsen af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold.

3. På grundlag af den i stk. 1 omhandlede rapport overvejer Kommissionen og Rådet inden for deres respektive beføjelser, hvilke passende foranstaltninger der kan træffes under hensyntagen til Unionens overordnede forbindelser med tredjelandet.

4. Kommissionen holder regelmæssigt Europa-Parlamentet informeret om gennemførelsen af denne artikel.

DEL III

KRITERIER OG PROCEDURER TIL AFGØRELSE AF, HVILKEN MEDLEMSSTAT DER ER ANSVARLIG

KAPITEL I

ALMINDELIGE PRINCIPPER OG GARANTIER

Artikel 8

Adgang til proceduren for behandling af en ansøgning om international beskyttelse

1. Medlemsstaterne behandler enhver ansøgning om international beskyttelse fra en tredjelandsstatsborger eller statsløs person, der indgiver en ansøgning på en af medlemsstaternes område, herunder ved grænsen eller i transitområderne. En ansøgning behandles kun af den medlemsstat, som er ansvarlig efter kriterierne i del III, kapitel II.

2. Kan det ikke på grundlag af kriterierne i denne forordning afgøres, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, er det den første medlemsstat, hvori ansøgningen om international beskyttelse blev registreret, der er ansvarlig for behandlingen.

3. Er det umuligt for en medlemsstat at overføre en ansøger til den medlemsstat, der primært er udpeget som ansvarlig, fordi der er væsentlige grunde til at tro, at der er systemiske mangler ved asylproceduren og modtagelsesforholdene for ansøgere i den pågældende medlemsstat, som medfører en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortsætter den medlemsstat, der træffer afgørelsen, med at undersøge kriterierne i del III, kapitel II for at afgøre, om en anden medlemsstat kan udpeges som ansvarlig.

   Hvis en medlemsstat ikke kan gennemføre overførslen, jf. første afsnit, til nogen medlemsstat, der er udpeget på grundlag af kriterierne i del III, kapitel II, eller til den første medlemsstat, hvori ansøgningen blev registreret, bliver førstnævnte medlemsstat den ansvarlige medlemsstat.

4. Hvis der ikke er foretaget sikkerhedskontrol, jf. artikel 11 i forordning (EU) XXX/XXX [*forordningen om screening*], undersøger den første medlemsstat, hvori ansøgningen om international beskyttelse blev registreret, om der er rimelige grunde til at anse ansøgeren for at udgøre en fare for den pågældende medlemsstats nationale sikkerhed eller offentlige orden, hurtigst muligt efter registreringen af ansøgningen, inden den anvender kriterierne for afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig i medfør af del III, kapitel II eller bestemmelserne i del III, kapitel III.

   Hvis der ikke er foretaget den sikkerhedskontrol, der er fastsat bestemmelse om i artikel 11 i forordning (EU) XXX/XXX [*forordningen om screening*], men den første medlemsstat, hvori ansøgningen om international beskyttelse blev registreret, har rimelige grunde til at anse ansøgeren for at udgøre en fare for den pågældende medlemsstats nationale sikkerhed eller offentlige orden, foretager den pågældende medlemsstat undersøgelsen hurtigst muligt efter registreringen af ansøgningen, inden den anvender kriterierne for afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig i medfør af kapitel II eller bestemmelserne i del III, kapitel III.

   Hvis sikkerhedskontrollen i henhold til artikel 11 i forordning (EU) XXX/XXX [*forordningen om screening*] eller dette stykkes første og andet afsnit viser, at der er rimelige grunde til at anse ansøgeren for at udgøre en fare for den nationale sikkerhed eller offentlige orden i den medlemsstat, der foretager sikkerhedskontrollen, bliver denne medlemsstat den ansvarlige medlemsstat.

5. Hver medlemsstat bevarer retten til at sende en ansøger til et sikkert tredjeland under overholdelse af de regler og garantier, der er fastsat i forordning (EU) XXX/XXX [*asylprocedureforordningen*].

Artikel 9

Ansøgerens forpligtelser

1. Hvis en tredjelandsstatsborger eller statsløs person har til hensigt at indgive en ansøgning om international beskyttelse, skal den indgives og registreres i den første indrejsemedlemsstat.

2. Hvis en tredjelandsstatsborger eller en statsløs person er i besiddelse af en gyldig opholdstilladelse eller et gyldigt visum, skal ansøgningen uanset stk. 1 indgives og registreres i den medlemsstat, der udstedte opholdstilladelsen eller visummet.

   Hvis en tredjelandsstatsborger eller statsløs person, der har til hensigt at indgive en ansøgning om international beskyttelse, er i besiddelse af en opholdstilladelse eller et visum, der er udløbet, skal ansøgningen indgives og registreres i den medlemsstat, hvor vedkommende opholder sig.

3. Ansøgeren samarbejder fuldt ud med de kompetente myndigheder i medlemsstaterne om de forhold, der er omfattet af denne forordning, navnlig ved snarest muligt og senest under den i artikel 12 omhandlede samtale at fremlægge alle de elementer og oplysninger, vedkommende råder over, som er relevante for afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig. Er ansøgeren på tidspunktet for samtalen ikke i stand til at fremlægge dokumentation for de fremlagte elementer og oplysninger, kan den kompetente myndighed fastsætte en frist inden for den i artikel 29, stk. 1, omhandlede frist, til at fremlægge denne dokumentation.

4. Ansøgeren skal være til stede i:

(a) den i stk.1 og 2 omhandlede medlemsstat, indtil det afgøres, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, og eventuelt indtil gennemførelsen af overførselsproceduren

(b) den ansvarlige medlemsstat

(c) den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, efter en overførsel i henhold til artikel 57, stk. 9.

5. Når ansøgeren underrettes om en afgørelse om overførsel, jf. artikel 32, stk. 2, og artikel 57, stk. 8, skal ansøgeren efterkomme afgørelsen.

Artikel 10

Konsekvenser i tilfælde af manglende efterkommelse af en afgørelse

1. Ansøgeren har i henhold til artikel 17a i direktiv XXX/XXX/EU [*direktivet om modtagelsesforhold*] ikke ret til de modtagelsesforhold, der er fastsat bestemmelser om i nævnte direktivs artikel 15-17, i nogen anden medlemsstat end den, hvor vedkommende skal befinde sig i henhold til nærværende forordnings artikel 9, stk. 4, fra det tidspunkt, hvor den pågældende underrettes om afgørelsen om overførsel til den ansvarlige medlemsstat, forudsat at ansøgeren er blevet informeret om denne konsekvens, jf. artikel 8, stk. 2, litra b), i forordning (EU) XXX/XXX [*forordningen om screening*]. Dette berører ikke behovet for at sikre en levestandard, der er i overensstemmelse med EU-retten, herunder Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, og internationale forpligtelser.

2. De kompetente myndigheder tager hensyn til de elementer og oplysninger, som fremlægges efter udløbet af den i artikel 9, stk. 3, omhandlede frist, og som er relevante for afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig.

Artikel 11

Retten til information

1. Snarest muligt, og senest når en ansøgning om international beskyttelse er registreret i en medlemsstat, informerer dennes kompetente myndigheder ansøgeren om anvendelsen af denne forordning og de forpligtelser, der er fastsat i artikel 9, samt konsekvenserne af ikke at opfylde disse forpligtelser, jf. artikel 10, og navnlig om følgende:

(a) at retten til at ansøge om international beskyttelse ikke indebærer, at ansøgeren kan vælge, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse, eller hvilken medlemsstat der vil ske omfordeling til

(b) formålene med denne forordning og konsekvenserne af at indgive en anden ansøgning i en anden medlemsstat og konsekvenserne af at forlade den medlemsstat, hvor vedkommende skal opholde sig i henhold til artikel 9, stk. 4, navnlig at ansøgeren kun har ret til de modtagelsesforhold, der er fastsat bestemmelser om i artikel 10, stk. 1

(c) kriterierne og procedurerne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, disse kriteriers rækkefølge i de forskellige faser af proceduren og deres varighed

(d) formålet med den personlige samtale i henhold til artikel 12 og forpligtelsen til snarest muligt i proceduren at fremlægge og underbygge mundtligt eller gennem fremlæggelse af dokumenter alle relevante oplysninger, der kan være med til at fastslå tilstedeværelsen af familiemedlemmer, slægtninge eller andre familierelationer i medlemsstaterne, bl.a. hvilke midler ansøgeren kan bruge til at fremlægge sådanne oplysninger, samt enhver form for bistand, som medlemsstaten kan tilbyde med hensyn til opsporing af familiemedlemmer eller slægtninge

(e) ansøgerens forpligtelse til snarest muligt i proceduren at fremlægge alle relevante oplysninger, der kan bidrage til at fastslå eksistensen af tidligere opholdstilladelser, visa eller eksamensbeviser

(f) muligheden for at anfægte en afgørelse om overførsel inden for fristen i artikel 33, stk. 2, og det forhold, at anvendelsesområdet for anfægtelsen er begrænset som fastsat i artikel 33, stk. 1

(g) retten til efter anmodning at få gratis juridisk bistand, når vedkommende ikke selv kan betale omkostningerne herved

(h) at medlemsstaternes kompetente myndigheder og Asylagenturet vil behandle ansøgerens personoplysninger, herunder med henblik på udveksling af oplysninger om vedkommende udelukkende med henblik på opfyldelsen af deres forpligtelser som følge af denne forordning

(i) de relevante kategorier af personoplysninger

(j) den pågældendes ret til aktindsigt i oplysninger om vedkommende og til at kræve, at sådanne oplysninger rettes, hvis de er urigtige, eller slettes, hvis de er ulovligt behandlet, samt procedurerne for udøvelse af disse rettigheder, herunder kontaktoplysninger for de myndigheder, der er omhandlet i artikel 41, og for de nationale databeskyttelsesmyndigheder, som har ansvaret for at behandle krav om beskyttelse af personoplysninger, og den databeskyttelsesansvarliges kontaktoplysninger

(k) om repræsentantens rolle og ansvar i tilfælde af uledsagede mindreårige og proceduren for at indgive klager over repræsentanten i fortrolighed, sikkert og under fuld overholdelse af barnets ret til at blive hørt i den henseende

(l) den omfordelingsprocedure, der er omhandlet i artikel 57 og 58, når det er relevant.

2. De oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, skal gives skriftligt på et sprog, som ansøgeren forstår eller med rimelighed formodes at forstå. Medlemsstaterne benytter til det formål det fælles informationsmateriale, som skal udarbejdes i et tydeligt og enkelt sprog, jf. stk. 3.

Når det er nødvendigt for at sikre, at ansøgeren forstår oplysningerne korrekt, skal disse også gives mundtligt, eventuelt i forbindelse med den personlige samtale, jf. artikel 12.

3. Asylagenturet udarbejder i tæt samarbejde med de ansvarlige nationale myndigheder fælles informationsmateriale og en særlig folder for uledsagede mindreårige, som mindst skal indeholde de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1. Det fælles informationsmateriale skal også indeholde oplysninger vedrørende anvendelsen af forordning (EU) XXX/XXX [*Eurodacforordningen*] og navnlig det formål, hvortil en ansøgers data kan behandles i Eurodac. Det fælles informationsmateriale

udarbejdes på en sådan måde, at det er muligt for medlemsstaterne at supplere det med yderligere medlemsstatsspecifikke oplysninger.

Artikel 12

Personlig samtale

1. For at lette proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, afholder den medlemsstat, som træffer afgørelsen, en personlig samtale med ansøgeren. Samtalen skal også sikre, at de oplysninger, der gives til ansøgeren, jf. artikel 11, bliver forstået korrekt.

2. En personlig samtale kan undlades, hvis:

   (a) ansøgeren er forsvundet

   (b) ansøgeren ikke er mødt op til den personlige samtale og ikke har begrundet sit fravær

   (c) ansøgeren efter at have modtaget de i artikel 11 omhandlede oplysninger allerede på anden vis har afgivet de oplysninger, der er relevante for afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig. Den medlemsstat, der undlader at afholde samtalen, giver ansøgeren mulighed for at fremlægge alle yderligere oplysninger, der er relevante for en korrekt afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, inden for den frist, der er omhandlet i artikel 29, stk. 1.

3. Den personlige samtale skal afholdes rettidigt og under alle omstændigheder før der fremsættes en anmodning om overtagelse, jf. artikel 29.

4. Den personlige samtale skal afholdes på et sprog, som ansøgeren forstår eller med rimelighed formodes at forstå, og som vedkommende kan kommunikere på. Samtaler med uledsagede mindreårige gennemføres på en børnevenlig måde af personale, der er tilstrækkeligt uddannet og kvalificeret i henhold til national lovgivning, under tilstedeværelse af repræsentanten og i givet fald den mindreåriges juridiske rådgiver. Når det er nødvendigt, gør medlemsstaterne brug af en tolk, og eventuelt en kulturel mægler, der kan sikre en tilfredsstillende kommunikation mellem ansøgeren og den person, som afholder den personlige samtale. Ansøgeren kan anmode om at gennemføre samtalen med og blive bistået af personale af samme køn.

5. Den personlige samtale skal finde sted under forhold, som sikrer en passende fortrolighed. Den skal afholdes af en person, der er kvalificeret hertil i henhold til national lovgivning. Til de ansøgere, for hvem det konstateres, at de har brug for særlige proceduremæssige garantier i henhold til forordning (EU) XXX/XXX [*asylprocedureforordningen*], skal der ydes tilstrækkelig støtte for at skabe de nødvendige betingelser for effektivt at fremlægge alle de elementer, der gør det muligt at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig.

6. Den medlemsstat, som afholder den personlige samtale, udarbejder en skriftlig sammenfatning heraf, der mindst indeholder de vigtigste oplysninger, som ansøgeren har givet under samtalen. Denne sammenfatning kan enten have form af en rapport eller et standardskema. Medlemsstaten sikrer, at ansøgeren og/eller den juridiske rådgiver eller en anden rådgiver, der repræsenterer ansøgeren, i god tid får adgang til sammenfatningen.

Artikel 13

Garantier for mindreårige

1. Barnets tarv skal være et primært hensyn for medlemsstaterne i forbindelse med alle de procedurer, der er fastsat i denne forordning.

2. Enhver medlemsstat, hvori en uledsaget mindreårig opholder sig, er forpligtet til at sikre, at vedkommende er repræsenteret og bistås af en repræsentant i forbindelse med alle de relevante procedurer, der er fastsat i denne forordning. Repræsentanten skal have de fornødne kvalifikationer og den fornødne uddannelse og ekspertise til at sikre, at der tages hensyn til den mindreåriges tarv under de procedurer, der gennemføres i henhold til denne forordning. Repræsentanten skal have adgang til indholdet af de relevante dokumenter i ansøgerens sagsmappe, herunder det særlige informationsmateriale til uledsagede mindreårige.

   Hvis en organisation udpeges som repræsentant, udpeger den en person, som er ansvarlig for at varetage dens opgaver i forbindelse med den mindreårige. Første afsnit finder anvendelse på denne person.

   Den i første afsnit nævnte repræsentant kan være den samme person eller organisation som fastsat i artikel 22 i forordning (EU) XXX/XXX [*asylprocedureforordningen*]

3. Repræsentanten for en uledsaget mindreårig skal involveres i proceduren for afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig i henhold til denne forordning. Repræsentanten bistår den uledsagede mindreårige med at tilvejebringe de oplysninger, der er relevante for vurderingen af, hvad der er i vedkommendes tarv, jf. stk. 4, bl.a. med udøvelsen af retten til at blive hørt og samarbejdet med andre aktører såsom organisationer, der opsporer familie, hvis det er relevant.

4. Ved vurderingen af barnets tarv samarbejder medlemsstaterne tæt med hinanden og tager navnlig behørigt hensyn til følgende faktorer:

   (a) mulighederne for familiesammenføring

   (b) den mindreåriges trivsel og sociale udvikling under særlig hensyntagen til vedkommendes baggrund

   (c) sikkerhedshensyn, navnlig hvis der er risiko for, at barnet bliver offer for nogen form for vold og udnyttelse, herunder menneskehandel

   (d) den mindreåriges egen mening under hensyntagen til vedkommendes alder og modenhed

   (e) hvis ansøgeren er en uledsaget mindreårig, oplysningerne fra repræsentanten i den medlemsstat, hvor den uledsagede mindreårige opholder sig.

5. Inden en uledsaget mindreårig overføres til den ansvarlige medlemsstat eller, hvis det er relevant, til den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, sikrer den overførende medlemsstat, at den ansvarlige medlemsstat eller den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, straks træffer de foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 14 og 23 i direktiv XXX/XXX/EU [*direktivet om modtagelsesforhold*] og artikel 22 i forordning (EU) XXX/XXX [*asylprocedureforordningen*]. Forud for alle afgørelser om overførsel af en uledsaget mindreårig skal der foretages en vurdering af, hvad der er i barnets tarv. Vurderingen skal baseres på de faktorer, der er opført i stk. 4, og konklusionerne af vurderingen af disse faktorer skal tydeligt anføres i afgørelsen om

overførsel. Vurderingen skal foretages af ansatte, der har kvalifikationerne og ekspertisen til at sikre, at der tages hensyn til den mindreåriges tarv.

6. Med henblik på anvendelsen af artikel 15 træffer den medlemsstat, hvor den uledsagede mindreåriges ansøgning om international beskyttelse blev registreret, hurtigst muligt passende foranstaltninger til at identificere den uledsagede mindreåriges familiemedlemmer eller slægtninge på medlemsstaternes område, samtidig med at den varetager barnets tarv.

   Med henblik herpå kan den pågældende medlemsstat søge bistand hos internationale eller andre relevante organisationer og lette den mindreåriges adgang til disse organisationers sporingstjenester.

   Ansatte ved de kompetente myndigheder, der er omhandlet i artikel 41, som beskæftiger sig med anmodninger vedrørende uledsagede mindreårige, skal have modtaget og fortsat modtage passende uddannelse vedrørende mindreåriges specifikke behov.

7. Med henblik på at gøre det lettere at træffe passende foranstaltninger til at identificere den uledsagede mindreåriges familiemedlemmer eller slægtninge, som opholder sig på en anden medlemsstats område, jf. stk. 6, vedtager Kommissionen gennemførelsesretsakter, herunder en standardformular til udveksling af relevante oplysninger mellem medlemsstaterne. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 67, stk. 2.

KAPITEL II

KRITERIER TIL AFGØRELSE AF, HVILKEN MEDLEMSSTAT DER ER ANSVARLIG

Artikel 14

Kriteriernes rækkefølge

1. Kriterierne for afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, finder anvendelse i den rækkefølge, der er fastsat i dette kapitel.

2. Afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig efter kriterierne i dette kapitel, sker på grundlag af situationen på det tidspunkt, hvor ansøgningen om international beskyttelse først blev registreret i en medlemsstat.

Artikel 15

Uledsagede mindreårige

1. Er ansøgeren en uledsaget mindreårig, er det kun kriterierne i denne artikel, der finder anvendelse i den rækkefølge, hvori de er opstillet i stk. 2-5.

2. Den ansvarlige medlemsstat er den, hvor et familiemedlem til den uledsagede mindreårige opholder sig lovligt, medmindre det påvises, at det ikke tjener den mindreåriges tarv. Er ansøgeren en gift mindreårig, hvis ægtefælle ikke opholder sig lovligt på medlemsstaternes område, er det den medlemsstat, hvor vedkommendes far, mor eller en anden voksen, der er ansvarlig for den mindreårige i henhold til medlemsstatens lovgivning eller praksis, eller en af vedkommendes søskende, har lovligt ophold, der er den ansvarlige medlemsstat.

3. Hvis ansøgeren har en slægtning, som opholder sig lovligt i en anden medlemsstat, og det på grundlag af en individuel vurdering fastslås, at slægtningen kan tage sig af vedkommende, skal den pågældende medlemsstat sammenføre den mindreårige med vedkommendes slægtning og være ansvarlig medlemsstat, medmindre det påvises, at dette ikke er i den mindreåriges tarv.

4. Når familiemedlemmer eller slægtninge som omhandlet i stk. 2 og 3 opholder sig i mere end én medlemsstat, afgøres det, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, på grundlag af, hvad der tjener den uledsagede mindreåriges tarv bedst.

5. Hvis der ikke findes et familiemedlem eller en slægtning som omhandlet i stk. 2 og 3, er det den medlemsstat, hvor den uledsagede mindreåriges ansøgning om international beskyttelse først blev registreret, der er ansvarlig, medmindre det påvises, at dette ikke er i den mindreåriges tarv.

6. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 68, om:

   (a) identifikation af uledsagede mindreåriges familiemedlemmer eller slægtninge

   (b) kriterierne for at fastslå, om der foreligger en dokumenteret familiemæssig tilknytning,

   (c) kriterierne for at vurdere en slægtnings evne til at tage sig af en uledsaget mindreårig, herunder i tilfælde, hvor den uledsagede mindreåriges familiemedlemmer, søskende eller slægtninge opholder sig i mere end én medlemsstat.

   Kommissionen må under udøvelsen af sine beføjelser til at vedtage delegerede retsakter ikke gå videre end det, der tjener barnets tarv, jf. artikel 13, stk. 4.

7. Kommissionen fastsætter ved gennemførelsesretsakter ensartede betingelser for konsultationen og udvekslingen af oplysninger mellem medlemsstaterne. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 67, stk. 2.

Artikel 16

Familiemedlemmer, som er personer med international beskyttelse

Hvis ansøgeren har et familiemedlem, der har fået tilladelse til at opholde sig som en person med international beskyttelse i en medlemsstat, er det denne medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse, forudsat at de pågældende skriftligt har udtrykt ønske herom.

Artikel 17

Familiemedlemmer, som er ansøgere om international beskyttelse

Hvis ansøgeren har et familiemedlem i en medlemsstat, om hvis ansøgning om international beskyttelse i den pågældende medlemsstat der endnu ikke er truffet en første substansafgørelse, er denne medlemsstat ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse, forudsat at de pågældende skriftligt har udtrykt ønske herom.

Artikel 18

Procedure for familier

Hvis flere familiemedlemmer indgiver en ansøgning om international beskyttelse i samme medlemsstat på samme tidspunkt eller på tidspunkter, der ligger tilstrækkelig tæt på hinanden til, at procedurerne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, kan gennemføres samlet, og hvis anvendelsen af kriterierne i denne forordning ville medføre, at de ville blive adskilt, baseres afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, på følgende:

(a) den medlemsstat, som efter kriterierne er ansvarlig for overtagelsen af det største antal familiemedlemmer, er ansvarlig for behandlingen af ansøgningerne om international beskyttelse fra dem alle;

(b) hvis litra a) ikke kan anvendes, er det den medlemsstat, som efter kriterierne er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen fra det ældste medlem af familien, der er ansvarlig.

Artikel 19

Udstedelse af opholdsdokumenter eller visa

1. Er ansøgeren i besiddelse af et gyldigt opholdsdokument, er det den medlemsstat, der har udstedt dette, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse.

2. Er ansøgeren i besiddelse af et gyldigt visum, er det den medlemsstat, der har udstedt dette visum, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse, medmindre det pågældende visum er udstedt på vegne af en anden medlemsstat inden for rammerne af en repræsentationsordning, jf. artikel 8 i forordning (EF) nr. 810/2009. I så fald er det den repræsenterede medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse.

3. Er ansøgeren i besiddelse af flere gyldige opholdsdokumenter eller visa, der er udstedt af forskellige medlemsstater, påhviler ansvaret for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse medlemsstaterne i følgende rækkefølge:

(a) den medlemsstat, der har udstedt det opholdsdokument, som giver ret til det længste ophold, eller hvis opholdsdokumenterne giver ret til ophold af samme varighed, den medlemsstat, som har udstedt det opholdsdokument, der udløber senest

(b) den medlemsstat, som har udstedt det visum, der udløber senest, hvis de forskellige visa er af samme art

(c) i tilfælde af visa af forskellig art den medlemsstat, der har udstedt det visum, som har den længste gyldighedsperiode, eller i tilfælde af samme gyldighedsperiode den medlemsstat, der har udstedt det visum, som udløber senest.

4. Er ansøgeren i besiddelse af et eller flere opholdsdokumenter eller et eller flere visa, der er udløbet mindre end tre år før registreringen af ansøgningen, finder stk. 1, 2 og 3 anvendelse.

5. Det forhold at opholdsdokumentet eller visummet er udstedt på grundlag af en fiktiv identitet eller misbrug af en anden persons identitet eller ved hjælp af forfalskede,

falske eller ugyldige dokumenter, er ikke til hinder for, at ansvaret pålægges den medlemsstat, der har udstedt opholdsdokumentet eller visummet. Den medlemsstat, der har udstedt opholdsdokumentet eller visummet, er dog ikke ansvarlig, hvis den kan fastslå, at der er begået svig, efter at dokumentet er udstedt.

Artikel 20

Eksamensbeviser eller andre kvalifikationer

1. Er ansøgeren i besiddelse af et eksamensbevis udstedt af eller kvalifikationer opnået ved en uddannelsesinstitution, der er etableret i en medlemsstat, og blev ansøgningen om international beskyttelse registreret, efter at ansøgeren havde forladt medlemsstaternes område efter vedkommendes afslutning af sine studier, er det den medlemsstat, hvori uddannelsesinstitutionen er etableret, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse.

2. Er ansøgeren i besiddelse af et eksamensbevis udstedt af eller kvalifikationer opnået ved uddannelsesinstitutioner i forskellige medlemsstater, er det den medlemsstat, hvori eksamensbeviset blev udstedt eller kvalifikationerne opnået efter den længste studieperiode, der er ansvarlig, eller hvis studieperioderne er af ens længde, den medlemsstat, hvor det seneste eksamensbevis er udstedt eller de seneste kvalifikationer opnået, der er ansvarlig.

Artikel 21

Indrejse

1. Påvises det på grundlag af beviser eller indicier som beskrevet i de to lister, der er omtalt i denne forordnings artikel 30, stk. 4, herunder de data, der er omhandlet i forordning (EU) XXX/XXX [*Eurodacforordningen*], at en ansøger på irregulær vis har passeret grænsen til en medlemsstat ad land-, sø- eller luftvejen, og at den pågældende er kommet fra et tredjeland, er den medlemsstat, hvori vedkommende først er indrejst, ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse. Dette ansvar ophører, hvis ansøgningen registreres mere end 3 år efter den dato, hvor vedkommende passerede grænsen.

2. Den i stk. 1 omhandlede regel gælder også, hvis ansøgeren blev ilandsat på området efter en eftersøgnings- og redningsaktion.

3. Stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse, hvis det på grundlag af beviser eller indicier som beskrevet i de to lister, der er omhandlet i denne forordnings artikel 30, stk. 4, herunder de data, der er omhandlet i forordning (EU) XXX/ XXX [*Eurodacforordningen*], kan fastslås, at ansøgeren i henhold til nærværende forordnings artikel 57 blev omfordelt til en anden medlemsstat, efter at vedkommende havde passeret grænsen. I så fald er det denne anden medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse.

Artikel 22

Indrejse med visumfritagelse

Indrejser en tredjelandsstatsborger eller statsløs person på medlemsstaternes område gennem en medlemsstat, hvor vedkommende er fritaget for visumpligt, er denne medlemsstat

ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse. Dette ansvar ophører, hvis ansøgningen registreres mere end 3 år efter den dato, hvor vedkommende indrejste på medlemsstaternes område.

Artikel 23

Ansøgning i et internationalt transitområde i en lufthavn

Indgiver en tredjelandsstatsborger eller statsløs person en ansøgning om international beskyttelse under transit i det internationale transitområde i en medlemsstats lufthavn, er denne medlemsstat ansvarlig for behandlingen af ansøgningen.

KAPITEL III

AFHÆNGIGE PERSONER OG DISKRETIONÆRE KLAUSULER

Artikel 24

Afhængige personer

1. Hvis ansøgeren på grund af graviditet, et nyfødt barn, alvorlig sygdom, et alvorligt handicap, alvorligt traume eller høj alder er afhængig af hjælp fra vedkommendes barn eller forælder, som har lovligt ophold i en af medlemsstaterne, eller hvis vedkommendes barn eller forælder, der har lovligt ophold i en af medlemsstaterne, er afhængig af hjælp fra ansøgeren, lader medlemsstaterne normalt ansøgeren blive sammen med eller sammenfører denne med barnet eller forælderen, under forudsætning af at der fandtes familiemæssige bånd, inden ansøgeren ankom til medlemsstaternes område, at barnet eller forælderen eller ansøgeren er i stand til at tage sig af den afhængige person, og at de pågældende skriftligt har udtrykt ønske herom.

   Hvis der er tegn på, at et barn eller en forælder har lovligt ophold på den medlemsstats område, hvor den afhængige person opholder sig, kontrollerer denne medlemsstat, om barnet eller forælderen kan tage sig af den afhængige person, inden den fremsætter en anmodning om overtagelse i henhold til artikel 29.

2. Hvis barnet eller forælderen, jf. stk. 1, har lovligt ophold i en anden medlemsstat end den, hvor ansøgeren opholder sig, er det den medlemsstat, hvor barnet eller forælderen har lovligt ophold, der er ansvarlig, medmindre ansøgerens helbred gør det umuligt for vedkommende at rejse til den pågældende medlemsstat inden for en betydelig tidshorisont. I så fald er den ansvarlige medlemsstat den medlemsstat, hvor ansøgeren opholder sig. En sådan medlemsstat er ikke forpligtet til at sammenføre ansøgerens barn eller forælder på sit område.

3. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 68, om:

   (a) hvilke elementer der skal tages hensyn til for at vurdere afhængighedsforholdet

   (b) kriterierne for at fastslå, om der foreligger en dokumenteret familiemæssig tilknytning

   (c) kriterierne for at vurdere den pågældende persons evne til at tage sig af den afhængige person

(d) hvilke elementer der skal tages hensyn til for at vurdere, om det er umuligt at rejse inden for en betydelig tidshorisont.

4. Kommissionen fastsætter ved gennemførelsesretsakter ensartede betingelser for konsultation og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 67, stk. 2.

Artikel 25

Diskretionære klausuler

1. Uanset artikel 8, stk. 1, kan enhver medlemsstat beslutte at behandle en tredjelandsstatsborgers eller en statsløs persons ansøgning om international beskyttelse, der er registreret i den, selv om behandlingen af ansøgningen ikke påhviler den efter kriterierne i denne forordning.

2. Den medlemsstat, hvor en ansøgning om international beskyttelse er registreret, og som gennemfører proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, eller den ansvarlige medlemsstat kan når som helst, inden der træffes en første substansafgørelse, af humanitære årsager, navnlig baseret på familiemæssige eller kulturelle hensyn, anmode en anden medlemsstat om at overtage en ansøger med henblik på at sammenføre familierelationer, selv om denne anden medlemsstat ikke er ansvarlig efter kriterierne i artikel 15-18 og 24. De pågældende skal give deres skriftlige samtykke.

Anmodningen om overtagelse skal indeholde alle de oplysninger, som den anmodende medlemsstat råder over, og som er nødvendige for at give den anmodede medlemsstat mulighed for at vurdere situationen.

Den anmodede medlemsstat foretager den kontrol, der er nødvendig for at undersøge de anførte humanitære årsager, og skal svare den anmodende medlemsstat senest to måneder efter modtagelsen af anmodningen ved at benytte det elektroniske kommunikationsnet, som er oprettet i henhold til artikel 18 i forordning (EF) nr. 1560/2003. Gives der afslag på anmodningen, skal dette begrundes.

KAPITEL IV

DEN ANSVARLIGE MEDLEMSSTATS FORPLIGTELSER

Artikel 26

Den ansvarlige medlemsstats forpligtelser

1. Den medlemsstat, der efter denne forordning er ansvarlig, er forpligtet til:

(a) på de betingelser, der er fastsat i denne forordnings artikel 29, 30 og 35, at overtage en ansøger, hvis ansøgning blev registreret i en anden medlemsstat

(b) på de betingelser, der er fastsat i denne forordnings artikel 31 og 35, at tilbagetage en ansøger eller en tredjelandsstatsborger eller en statsløs person, for hvem den pågældende medlemsstat er anført som ansvarlig medlemsstat efter artikel 11, stk. 1, i forordning (EU) XXX/XXX [*Eurodacforordningen*]

(c) på de betingelser, der er fastsat i denne forordnings artikel 31 og 35, at tilbagetage en person med international beskyttelse, for hvem den pågældende medlemsstat er anført som ansvarlig medlemsstat efter artikel 11, stk. 1, i forordning (EU) XXX/XXX [*Eurodacforordningen*]

(d) på de betingelser, der er fastsat i denne forordnings artikel 31 og 35, at tilbagetage en genbosat person eller en person, der har fået indrejse, og som har ansøgt om international beskyttelse, eller som har ophold på irregulær vis i en anden medlemsstat end den, der accepterede at give vedkommende indrejse, jf. forordning (EU) XXX/XXX [*forordningen om EU-genbosætningsrammen*], eller som har indrømmet den pågældende international beskyttelse eller humanitær status i henhold til en national genbosætningsordning.

2. Ved anvendelsen af denne forordning betragtes den situation, som en mindreårig, der ledsager ansøgeren, og som falder ind under definitionen af et familiemedlem, befinder sig i, som værende uløseligt forbundet med den situation, som den pågældendes familiemedlem befinder sig i, og ansvaret for den mindreårige påhviler eller tages tilbage af den medlemsstat, som er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse fra det pågældende familiemedlem, selv hvis den mindreårige ikke selv er ansøger, medmindre det påvises, at dette ikke vil være i barnets tarv. Det samme princip gælder for børn født efter ansøgerens ankomst til medlemsstaternes område, uden at det er nødvendigt at indlede en ny procedure for overtagelse af ansvaret for dem.

3. I de i stk. 1, litra a) og b), omhandlede situationer behandler eller afslutter den ansvarlige medlemsstat behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse i henhold til forordning (EU) XXX/XXX [*asylprocedureforordningen*]

Artikel 27

Ansvarets ophør

1. Hvis en medlemsstat udsteder et opholdsdokument til en ansøger, beslutter at anvende artikel 25 eller ikke overfører den pågældende person til den ansvarlige medlemsstat inden for fristerne i artikel 35, bliver den pågældende medlemsstat den ansvarlige medlemsstat, og forpligtelserne i artikel 26 overføres til denne medlemsstat. I givet fald underretter den ved brug af det elektroniske kommunikationsnet, som er oprettet i henhold til artikel 18 i forordning (EF) nr. 1560/2003, den medlemsstat, der tidligere var ansvarlig, den medlemsstat, der gennemfører en procedure til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, eller den medlemsstat, der har modtaget en anmodning om at overtage eller tilbagetage ansøgeren.

   Første afsnit finder ikke anvendelse, hvis den ansvarlige medlemsstat allerede har indrømmet personen international beskyttelse.

   Den medlemsstat, der bliver ansvarlig i henhold til første afsnit, anfører, at den er blevet den ansvarlige medlemsstat i henhold til artikel 11, stk. 3, i forordning (EU) XXX/ XXX [*Eurodacforordningen*].

2. Forpligtelsen i denne forordnings artikel 26, stk. 1, litra b), til at tilbagetage en tredjelandsstatsborger eller en statsløs person ophører, hvis det på grundlag af ajourføringen af de datasæt, der er omhandlet i artikel 11, stk. 2, litra c), i forordning (EU) XXX/XXX [*Eurodacforordningen*], kan fastslås, at den pågældende person har

forladt medlemsstaternes område, enten tvangsmæssigt eller frivilligt, i overensstemmelse med den afgørelse om tilbagesendelse eller om udsendelse, der blev truffet, efter at ansøgningen var trukket tilbage, eller der var givet afslag herpå.

En ansøgning, der registreres, efter at en udsendelse rent faktisk har fundet sted, betragtes med henblik på denne forordning som en ny ansøgning, der medfører en ny procedure til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig.

KAPITEL V

PROCEDURER

AFSNIT I

INDLEDNING AF PROCEDUREN

Artikel 28

Indledning af proceduren

1. Den medlemsstat, hvor en ansøgning om international beskyttelse først registreres, jf. forordning (EU) XXX/XXX [*asylprocedureforordningen*], eller, hvis det er relevant, den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, indleder straks proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig.

2. Den medlemsstat, hvor en ansøgning om international beskyttelse først registreres eller, hvis det er relevant, den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, fortsætter proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, selv hvis ansøgeren forlader denne medlemsstats område uden tilladelse eller på anden vis ikke er til rådighed for denne medlemsstats kompetente myndigheder.

3. Den medlemsstat, der har gennemført proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, eller som er blevet ansvarlig efter denne forordnings artikel 8, stk. 4, angiver straks følgende i Eurodac, jf. artikel 11 i forordning (EU) XXX /XXX [*Eurodacforordningen*]:

   (a) sit ansvar efter artikel 8, stk. 2

   (b) sit ansvar efter artikel 8, stk. 4

   (c) sit ansvar som følge af den manglende overholdelse af fristerne i artikel 29

   (d) hvilket ansvar den medlemsstat, der har accepteret en anmodning om at overtage ansøgeren, jf. artikel 30, har.

   Indtil denne angivelse er tilføjet, finder procedurerne i stk. 4 anvendelse.

4. En ansøger, der opholder sig i en anden medlemsstat uden opholdsdokument, eller som indgiver en ansøgning om international beskyttelse under proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, skal tilbagetages på de i artikel 31 og 35 fastsatte betingelser af den medlemsstat, hvor ansøgningen først blev registreret.

   Denne forpligtelse ophører, hvis den medlemsstat, der træffer afgørelse om, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, kan fastslå, at ansøgeren har fået et opholdsdokument i en anden medlemsstat.

5. En ansøger, der opholder sig i en medlemsstat uden opholdsdokument, eller som indgiver en ansøgning om international beskyttelse i denne medlemsstat, efter at en anden medlemsstat har bekræftet at ville modtage den pågældende ved omfordeling, jf. artikel 57, stk. 7, og inden overførslen til denne medlemsstat er gennemført, jf. artikel 57, stk. 9, skal tilbagetages på de i artikel 31 og 35 fastsatte betingelser af den medlemsstat, hvortil der skete omfordeling.

AFSNIT II

PROCEDURER FOR ANMODNINGER OM OVERTAGELSE

Artikel 29

Indgivelse af en anmodning om overtagelse

1. Hvis en medlemsstat, hvori en ansøgning om international beskyttelse er blevet registreret, finder, at en anden medlemsstat er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen, anmoder den straks og under alle omstændigheder inden to måneder fra tidspunktet for registreringen af ansøgningen den anden medlemsstat om at overtage ansvaret for ansøgeren.

   Uanset første afsnit skal anmodningen om overtagelse i tilfælde af et hit med data registreret i Eurodac, jf. artikel 13 og 14a i forordning (EU) XXX/XXX [*Eurodacforordningen*], eller et hit med data registreret i VIS, jf. artikel 21 i forordning (EF) nr. 767/2008, sendes senest en måned efter hittet.

   Fremsættes der ikke anmodning om overtagelse af en ansøger inden for de frister, der er fastsat i første og andet afsnit, påhviler ansvaret for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse den medlemsstat, hvor ansøgningen blev registreret.

   Hvis ansøgeren er en uledsaget mindreårig, kan den medlemsstat, der træffer afgørelse, hvis den finder, at det er i barnets tarv, fortsætte proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, og anmode en anden medlemsstat om at overtage ansøgeren trods udløbet af de frister, der er fastsat i første og andet afsnit.

2. Den anmodende medlemsstat kan anmode om et hurtigt svar i de tilfælde, hvor ansøgningen om international beskyttelse blev registreret, efter at der var truffet en afgørelse om afslag på indrejse eller om tilbagesendelse.

   Anmodningen skal indeholde begrundelsen for, at et hurtigt svar er nødvendigt, samt den ønskede frist for besvarelse. Fristen skal være på mindst en uge.

3. I de i stk. 1 og 2 omhandlede tilfælde skal anmodningen om en anden medlemsstats overtagelse ske ved hjælp af en standardformular, og der skal vedlægges de beviser eller indicier, der er beskrevet i de to lister, der er nævnt i artikel 30, stk. 4, og/eller andre relevante oplysninger fra ansøgerens erklæring, således at myndighederne i den anmodede medlemsstat kan kontrollere, om den er ansvarlig efter kriterierne i denne forordning.

   Kommissionen vedtager ved gennemførelsesretsakter ensartede betingelser for udarbejdelse og indgivelse af anmodninger om overtagelse. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 67, stk. 2.

Artikel 30

Besvarelse af en anmodning om overtagelse

1. Den anmodede medlemsstat foretager den nødvendige kontrol og træffer afgørelse om anmodningen om overtagelse af ansøgeren senest en måned efter modtagelsen af anmodningen.

2. Uanset bestemmelserne i første stykke træffer den anmodede medlemsstat i tilfælde af et hit med data registreret i Eurodac, jf. artikel 13 og 14a i forordning (EU) XXX/XXX (*Eurodacforordningen*], eller et hit med data registreret i VIS, jf. artikel 21, stk. 2, i forordning (EU) nr. 767/2008, afgørelse om anmodningen inden to uger fra modtagelsen heraf.

3. I forbindelse med proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, skal der anvendes beviselementer og indicier.

4. Kommissionen udarbejder og reviderer med jævne mellemrum ved hjælp af gennemførelsesretsakter to lister med angivelse af, hvilke beviselementer og indicier der er relevante efter kriterierne i dette stykkes litra a) og b). Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 67, stk. 2.

   (a) Beviser:

      i) herved forstås formelle beviser, som fastslår ansvaret i henhold til denne forordning, så længe disse beviser ikke tilbagevises af beviser på det modsatte

      ii) medlemsstaterne forelægger eksempler på de forskellige typer administrative dokumenter i overensstemmelse med den typologi, der er fastlagt i listen over formelle beviser, for det i artikel 67 omhandlede udvalg.

   (b) Indicier:

      i) herved forstås sandsynliggørende oplysninger, der, selv om de kan anfægtes, kan være tilstrækkelige afhængigt af den beviskraft, som tillægges dem

      ii) deres beviskraft med hensyn til, hvem der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse, vurderes i de enkelte sager.

5. Beviskravet må ikke gå ud over, hvad der er nødvendigt for en korrekt anvendelse af denne forordning.

6. Den anmodede medlemsstat accepterer, at den er ansvarlig, såfremt indicierne er sammenhængende, kan efterprøves og er tilstrækkeligt detaljerede til at fastslå ansvaret.

7. Hvis den anmodende medlemsstat har anmodet om et hurtigt svar, jf. artikel 29, stk. 2, svarer den anmodede medlemsstat inden for den ønskede frist, eller hvis det ikke sker, inden to uger efter modtagelsen af anmodningen.

8. Hvis den anmodede medlemsstat ikke gør indsigelse mod anmodningen inden for fristen på en måned, jf. stk. 1, via et svar, der indeholder en fuldstændig og detaljeret begrundelse eller, efter omstændighederne, inden for fristen på to uger, jf. stk. 2 og 7, svarer det til at acceptere anmodningen og indebærer en forpligtelse til at overtage

den pågældende person, herunder forpligtelsen til at træffe passende foranstaltninger med henblik på den pågældendes ankomst.

AFDELING III

PROCEDURER FOR ANMODNINGER OM TILBAGETAGELSE

Artikel 31

Indgivelse af en anmodning om tilbagetagelse

1. I en situation som omhandlet i artikel 26, stk. 1, litra b), c) eller d), sender den medlemsstat, hvor personen opholder sig, straks og under alle omstændigheder senest to uger efter at have fået et hit i Eurodac en meddelelse om tilbagetagelse.

2. En meddelelse om tilbagetagelse sendes ved brug af en standardformular og skal indeholde beviser eller indicier som beskrevet i de to lister, der er omhandlet i artikel 30, stk. 4, og/eller elementer fra den pågældende persons erklæringer.

3. Den underrettede medlemsstat bekræfter inden en uge modtagelsen af meddelelsen over for den medlemsstat, der sendte meddelelsen, medmindre den underrettede medlemsstat inden for fristen kan påvise, at dens ansvar er ophørt, jf. artikel 27.

4. Hvis det ikke sker inden for fristen på en uge som fastsat i stk. 3, svarer det til at bekræfte modtagelsen af meddelelsen.

5. Kommissionen vedtager ved gennemførelsesretsakter ensartede betingelser for udarbejdelse og indgivelse af anmodninger om tilbagetagelse. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 67, stk. 2.

AFDELING IV

PROCEDUREMÆSSIGE GARANTIER

Artikel 32

Meddelelse af en afgørelse om overførsel

1. Den medlemsstat, der træffer afgørelse, og hvis anmodning om overtagelse, jf. artikel 26, stk. 1, litra a), blev accepteret, eller som fremsatte en meddelelse om tilbagetagelse, hvad angår de personer, der er omhandlet i artikel 26, stk. 1, litra b), c) og d), træffer afgørelse om overførsel senest en uge efter accepten eller meddelelsen.

2. Hvis den anmodede medlemsstat accepterer at overtage en ansøger eller tilbagetage en anden person, jf. artikel 26, stk. 1, litra b), c) eller d), meddeler den anmodende eller meddelende medlemsstat straks den pågældende skriftligt afgørelsen om, at vedkommende skal overføres til den ansvarlige medlemsstat, og efter omstændighederne det forhold, at den ikke vil behandle vedkommendes ansøgning om international beskyttelse.

3. Hvis en juridisk rådgiver eller anden rådgiver repræsenterer den pågældende, kan medlemsstaterne vælge at meddele afgørelsen til en sådan juridisk rådgiver eller anden rådgiver i stedet for til den pågældende selv og, hvis det er relevant, give den pågældende meddelelse om afgørelsen.

4. Den i stk. 1 omhandlede afgørelse skal indeholde oplysninger om de retsmidler, der er til rådighed, herunder om retten til eventuelt at anmode om opsættende virkning, og om fristerne for anvendelse af disse retsmidler og for gennemførelsen af overførslen og om nødvendigt oplysninger om, hvor og hvornår den pågældende skal møde op, hvis vedkommende selv tager til den ansvarlige medlemsstat.

   Medlemsstaterne sikrer, at oplysninger om personer eller enheder, der kan yde retshjælp til den pågældende, videregives til vedkommende sammen med den i stk. 1 omhandlede afgørelse, såfremt disse oplysninger ikke allerede er blevet meddelt.

5. Hvis den pågældende ikke bistås eller repræsenteres af en juridisk rådgiver eller anden rådgiver, underretter medlemsstaterne vedkommende om de vigtigste elementer i afgørelsen, som altid skal omfatte oplysninger om tilgængelige retsmidler og fristerne for anvendelse af sådanne retsmidler, på et sprog, som den pågældende forstår eller med rimelighed formodes at forstå.

Artikel 33

Retsmidler

1. Ansøgeren eller en anden person som omhandlet i artikel 26, stk. 1, litra b), c) eller d), har ret til effektive retsmidler i form af en klage over eller en appel de jure og de facto af en afgørelse om overførsel til en domstol eller et domstolslignende organ.

   Anvendelsesområdet for retsmidlet skal begrænses til en vurdering af:

   (a) om overførslen vil medføre en reel risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling af den berørte person som omhandlet i artikel 4 i chartret om grundlæggende rettigheder

   (b) om artikel 15-18 og artikel 24 er blevet tilsidesat i tilfælde af personer, for hvem ansvaret er overdraget, jf. artikel 26, stk. 1, litra a).

2. Medlemsstaterne fastsætter en frist på to uger efter meddelelsen af afgørelsen om overførsel, inden for hvilken den pågældende kan udøve retten til effektive retsmidler efter stk. 1.

3. Den pågældende skal have ret til inden for en rimelig frist fra meddelelsen af afgørelsen om overførsel at anmode en domstol eller et domstolslignende organ om at udsætte gennemførelsen af afgørelsen om overførsel, indtil der foreligger et resultat af vedkommendes klage eller appel. Medlemsstaterne sikrer, at der findes effektive retsmidler ved at udsætte overførslen indtil afgørelsen om den første anmodning om udsættelse er truffet. Enhver afgørelse om udsættelse af gennemførelsen af en afgørelse om overførsel træffes inden en måned fra det tidspunkt, hvor anmodningen blev indgivet til den kompetente domstol eller det kompetente domstolslignende organ.

   Hvis den pågældende ikke har udøvet sin ret til at anmode om opsættende virkning, udsætter klagen eller appellen ikke gennemførelsen af afgørelsen om overførsel.

   En afgørelse om ikke at udsætte gennemførelsen af overførslen skal indeholde oplysninger om begrundelsen herfor.

   Hvis klagen eller appellen tillægges opsættende virkning, bestræber domstolen eller det domstolslignende organ sig på at træffe afgørelse om substansen i klagen eller appellen inden en måned fra afgørelsen om at tillægge den opsættende virkning.

4. Medlemsstaterne sikrer, at den pågældende har adgang til retshjælp og om nødvendigt til sproglig bistand.

5. Medlemsstaterne sikrer, at retshjælp på anmodning ydes gratis, når den pågældende ikke selv har råd til at betale omkostningerne. Medlemsstaterne kan fastsætte, at de personer, der er omfattet af denne forordning, for så vidt angår gebyrer og andre omkostninger ikke behandles mere gunstigt end den behandling, der generelt gives landets egne statsborgere i spørgsmål vedrørende retshjælp.

   Medlemsstaterne kan uden vilkårligt at begrænse adgangen til retshjælp fastsætte, at der ikke ydes gratis retshjælp og juridisk repræsentation, når den kompetente myndighed eller en domstol eller et domstolslignende organ vurderer, at klagen eller appellen er udsigtsløs.

   Når en afgørelse om ikke at yde gratis retshjælp og juridisk repræsentation i henhold til andet afsnit træffes af en myndighed, der ikke er en domstol eller et domstolslignende organ, giver medlemsstaterne ret til et effektivt retsmiddel ved en domstol eller et domstolslignende organ til anfægtelse af denne afgørelse. Hvis afgørelsen anfægtes, skal retsmidlet være en integrerende del af det i stk. 1 omhandlede retsmiddel.

   Ved overholdelsen af kravene i dette stykke sikrer medlemsstaterne, at retshjælp og juridisk repræsentation ikke begrænses vilkårligt, og at ansøgerens effektive adgang til prøvelse ikke hindres.

   Retshjælpen skal mindst omfatte udfærdigelsen af de krævede proceduremæssige dokumenter og repræsentation ved en domstol eller et domstolslignende organ og kan begrænses til juridiske rådgivere eller andre rådgivere, der specifikt er udpeget efter national lovgivning til at bistå og repræsentere.

   Procedurerne for adgang til retshjælp fastsættes i national lovgivning.

AFDELING V

FRIHEDSBERØVELSE MED HENBLIK PÅ OVERFØRSEL

Artikel 34

Frihedsberøvelse

1. Medlemsstaterne må ikke frihedsberøve en person alene med den begrundelse, at vedkommende er omfattet af den procedure, der fastsættes ved denne forordning.

2. Er der risiko for, at en person forsvinder, kan medlemsstaterne frihedsberøve den pågældende for at sikre overførselsprocedurerne i overensstemmelse med denne forordning på grundlag af en individuel vurdering af hver sag, og kun hvis frihedsberøvelsen på grundlag af en individuel vurdering af personens forhold er en forholdsmæssig foranstaltning, og andre mindre indgribende foranstaltninger ikke kan anvendes effektivt.

3. Frihedsberøvelsen skal være så kort som mulig og må ikke overskride det tidsrum, der med rimelighed kan kræves for at gennemføre de nødvendige administrative procedurer med behørig omhu, indtil overførslen i henhold til denne forordning er gennemført.

Hvis en ansøger eller en anden person, der er omhandlet i artikel 26, stk. 1, litra b), c) eller d), frihedsberøves i medfør af denne artikel, må fristen for at fremsætte en anmodning om overtagelse eller fremsende en meddelelse om tilbagetagelse ikke overstige to uger fra tidspunktet for registreringen af ansøgningen. Hvis en person frihedsberøves senere end registreringen af ansøgningen, må fristen for at fremsætte en anmodning om overtagelse eller fremsende en meddelelse om tilbagetagelse ikke overstige en uge fra det tidspunkt, hvor personen blev frihedsberøvet. Den medlemsstat, der udfører proceduren i henhold til denne forordning, anmoder om et hurtigt svar på en anmodning om overtagelse. Et sådant svar gives senest en uge fra modtagelsen af anmodningen om overtagelse. Hvis der ikke er givet svar ved udløbet af fristen på en uge, anses anmodningen om overtagelse for at være accepteret, hvilket medfører en pligt til at overtage den pågældende person, herunder en pligt til at træffe passende foranstaltninger med henblik på den pågældendes ankomst.

Hvis en person frihedsberøves i medfør af denne artikel, skal overførslen af den pågældende fra den anmodende eller meddelende medlemsstat til den ansvarlige medlemsstat finde sted så hurtigt, som det er praktisk muligt, og senest fire uger efter:

(a) det tidspunkt, hvor anmodningen blev accepteret eller meddelelsen om tilbagetagelse blev bekræftet, eller

(b) det tidspunkt, hvor klagen eller appellen ikke længere har opsættende virkning, jf. artikel 33, stk. 3.

Hvis den anmodende eller den meddelende medlemsstat ikke overholder fristerne for indgivelse af en anmodning om overtagelse eller fremsendelse af en meddelelse om tilbagetagelse eller ikke træffer afgørelse om overførsel inden for fristen i artikel 32, stk. 1, eller hvis overførslen ikke finder sted inden for fristen på fire uger, jf. dette stykkes tredje afsnit, må personen ikke længere frihedsberøves. Artikel 29, 31 og 35 finder fortsat tilsvarende anvendelse.

4. Hvis en person frihedsberøves i medfør af denne artikel, skal de retslige myndigheder træffe skriftlig afgørelse herom. Afgørelsen om frihedsberøvelse skal indeholde den faktiske og retlige begrundelse herfor.

5. For så vidt angår betingelserne for frihedsberøvelse og garantierne for frihedsberøvede ansøgere finder artikel 9, 10 og 11 i direktiv XXX/XXX [*direktivet om modtagelsesforhold*] anvendelse for at sikre overførselsprocedurerne til den ansvarlige medlemsstat.

AFDELING VI

OVERFØRSLER

Artikel 35

Nærmere bestemmelser og frister

1. Overførslen af en ansøger eller en anden person som omhandlet i artikel 26, stk. 1, litra b), c) eller d), fra den anmodende eller den meddelende medlemsstat til den ansvarlige medlemsstat skal ske i overensstemmelse med den anmodende eller den meddelende medlemsstats nationale lovgivning efter samråd mellem de berørte medlemsstater, så snart det er praktisk muligt og senest seks måneder efter, at en

anden medlemsstat har accepteret anmodningen om overtagelse eller har bekræftet meddelelsen om tilbagetagelse, eller efter, at der er truffet endelig afgørelse om en klage over eller en appel af en afgørelse om overførsel, hvis dette tillægges opsættende virkning, jf. artikel 33, stk. 3. Denne frist kan forlænges til højst et år, hvis overførslen ikke kan gennemføres på grund af fængsling af den pågældende person.

Hvis overførslen sker med henblik på omfordeling, skal den finde sted inden for fristen i artikel 57, stk. 9.

Såfremt overførslerne til den ansvarlige medlemsstat sker i form af en kontrolleret afrejse eller under ledsagelse, sikrer medlemsstaterne, at de foretages på en human måde under fuld respekt for de grundlæggende rettigheder og den menneskelige værdighed.

Om nødvendigt udsteder den anmodende eller meddelende medlemsstat en passerseddel til ansøgeren. Kommissionen udfærdiger ved gennemførelsesretsakter modellen for passersedlen. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 67, stk. 2.

Den ansvarlige medlemsstat underretter den anmodende eller den meddelende medlemsstat om, at den pågældende er vel ankommet, eller at vedkommende ikke har givet møde inden for den fastsatte frist, alt efter tilfældet.

2. Finder overførslen ikke sted inden for fristen i stk. 1, første afsnit, fritages den ansvarlige medlemsstat for sine forpligtelser til at overtage eller tilbagetage den pågældende, og ansvaret overføres til den anmodende eller meddelende medlemsstat.

Hvis den pågældende person forsvinder, og den anmodende eller den meddelende medlemsstat inden udløbet af fristen i stk. 1, første afsnit, informerer den ansvarlige medlemsstat om, at den pågældende er forsvundet, bevarer den overførende medlemsstat uanset bestemmelserne i første afsnit retten til senere at foretage overførslen inden for den resterende tid, hvis den pågældende igen er til rådighed for myndighederne, medmindre en anden medlemsstat har gennemført procedurerne i overensstemmelse med denne forordning og har overført personen til den ansvarlige medlemsstat, efter at vedkommende forsvandt.

3. Overføres en person fejlagtigt, eller underkendes en afgørelse om overførsel efter klage eller appel, efter at overførslen er blevet gennemført, tilbagetager den medlemsstat, som har gennemført overførslen, straks den pågældende.

4. Kommissionen fastsætter ved gennemførelsesretsakter ensartede betingelser for konsultation og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne, navnlig ved udsættelse af overførslen eller forsinket overførsel, ved overførsler efter implicit accept, ved overførsler af mindreårige eller afhængige personer og ved kontrollerede overførsler. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 67, stk. 2.

Artikel 36

Omkostningerne ved overførsler

1. I henhold til artikel 17 i forordning (EU) XXX/XXX [*Asyl- og Migrationsfonden*] betales der et bidrag til den medlemsstat, der i medfør af artikel 35 gennemfører

overførslen, for overførsel af en ansøger eller en anden person, jf. artikel 26, litra b), c) eller d).

2. Hvis den pågældende skal føres tilbage til en medlemsstat som følge af en fejlagtig overførsel eller en afgørelse om overførsel, der er blevet underkendt efter klage eller appel, efter at overførslen er blevet gennemført, er den medlemsstat, som oprindeligt gennemførte overførslen, ansvarlig for omkostningerne ved at tilbageføre den pågældende til sit område.

3. De personer, der skal overføres i henhold til denne forordning, skal ikke afholde omkostningerne ved sådanne overførsler.

Artikel 37

Udveksling af relevante oplysninger, inden en overførsel gennemføres

1. Den medlemsstat, som gennemfører overførslen af en ansøger eller en anden person, jf. artikel 26, stk. 1, litra b), c) eller d), meddeler den ansvarlige medlemsstat de personoplysninger om den person, der skal overføres, som er tilstrækkelige, relevante og begrænset til, hvad der er nødvendigt, alene for at sikre, at de kompetente myndigheder i henhold til den ansvarlige medlemsstats nationale lovgivning er i stand til at yde den pågældende passende bistand, herunder ydelse af den akutte lægebehandling, der er nødvendig for at beskytte vedkommendes vitale interesser, og for at sikre kontinuitet i den beskyttelse og de rettigheder, som følger af denne forordning og af andre relevante retlige instrumenter på asylområdet. Disse oplysninger meddeles den ansvarlige medlemsstat inden for en rimelig frist, inden overførslen gennemføres, for at sikre, at dennes kompetente myndigheder i henhold til den nationale lovgivning har tilstrækkelig tid til at træffe de nødvendige foranstaltninger.

2. Den overførende medlemsstat sender den ansvarlige medlemsstat alle de oplysninger, der er væsentlige for beskytte de rettigheder og de umiddelbare særlige behov, den person, der skal overføres, har, herunder navnlig:

   (a) eventuelle øjeblikkelige foranstaltninger, som den ansvarlige medlemsstat skal træffe for at sikre, at de særlige behov, som den person, der skal overføres, har, herunder eventuel nødvendig akut lægebehandling, tilgodeses

   (b) kontaktoplysninger om familiemedlemmer, slægtninge eller andre familierelationer i den modtagende medlemsstat, hvis det er relevant

   (c) når der er tale om mindreårige, oplysninger om deres uddannelse

   (d) en vurdering af ansøgerens alder

   (e) de oplysninger, der er indsamlet under screeningen, jf. artikel 13 i forordning (EU) XXX/ XXX [*forordningen om screening*].

3. Udvekslingen af oplysninger i henhold til denne artikel må kun finde sted mellem de myndigheder, som er meddelt Kommissionen, jf. denne forordnings artikel 41, ved brug af det elektroniske kommunikationsnet, der er oprettet ved artikel 18 i forordning (EF) nr. 1560/2003. De udvekslede oplysninger må kun anvendes til de formål, der er fastsat i stk. 1 i denne artikel, og må ikke behandles yderligere.

4. For at lette udvekslingen af oplysninger mellem medlemsstaterne udarbejder Kommissionen ved gennemførelsesretsakter en standardformular til overførsel af de

oplysninger, som kræves i henhold til denne artikel. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 67, stk. 2.

5. Reglerne i artikel 40, stk. 8 og 9, finder anvendelse på udveksling af oplysninger i henhold til denne artikel.

Artikel 38

Udveksling af sikkerhedsrelevante oplysninger inden gennemførelsen af en overførsel

Hvis den medlemsstat, der gennemfører overførslen, er i besiddelse af oplysninger, der tyder på, at der er rimelig grund til at anse ansøgeren eller en anden person, jf. artikel 26, stk. 1, litra b), c) eller d), for at udgøre en trussel mod den nationale sikkerhed eller offentlige orden i en medlemsstat, meddeler førstnævnte medlemsstat den ansvarlige medlemsstat dette.

Artikel 39

Udveksling af sundhedsoplysninger inden gennemførelsen af en overførsel

1. Den overførende medlemsstat sender, for så vidt den kompetente myndighed i henhold til den nationale lovgivning har adgang til sådanne oplysninger, udelukkende med henblik på ydelse af lægehjælp eller -behandling, navnlig vedrørende handicappede personer, ældre, gravide kvinder, mindreårige og personer, der har været udsat for tortur, voldtægt eller anden form for grov vold af psykisk, fysisk eller seksuel karakter, den ansvarlige medlemsstat oplysninger om særlige behov hos den person, der skal overføres, som i specifikke tilfælde kan omfatte oplysninger om den fysiske eller psykiske sundhedstilstand hos den pågældende person. Disse oplysninger sendes i en fælles helbredsattest sammen med de nødvendige bilag hertil. Den ansvarlige medlemsstat sikrer, at der tages tilstrækkeligt hensyn til disse særlige behov, herunder navnlig behovet for nødvendig lægebehandling.

   Kommissionen udarbejder ved gennemførelsesretsakter den fælles helbredsattest. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 67, stk. 2.

2. Den overførende medlemsstat sender kun den ansvarlige medlemsstat de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, efter at have indhentet ansøgerens og/eller dennes repræsentants udtrykkelige samtykke, eller når fremsendelsen er nødvendig for at beskytte folkesundheden og den offentlige sikkerhed, eller hvis den pågældende person fysisk eller retligt ikke er i stand til at give sit samtykke, for at beskytte den pågældendes eller en anden persons vitale interesser. Manglende samtykke, herunder hvis samtykke nægtes, udgør ikke en hindring for overførslen.

3. Behandlingen af helbredsmæssige personoplysninger som omhandlet i stk. 1 må kun foretages af en sundhedsperson, der i henhold til national lovgivning eller regler, som er fastsat af kompetente nationale organer, har lægelig tavshedspligt, eller af en anden person med en tilsvarende professionel tavshedspligt.

4. Udvekslingen af oplysninger i henhold til denne artikel finder kun sted mellem de sundhedspersoner eller andre personer, som er omhandlet i stk. 3. De udvekslede oplysninger må kun anvendes til de i stk. 1 fastsatte formål og ikke behandles yderligere.

5. Kommissionen vedtager ved gennemførelsesretsakter ensartede betingelser og praktiske ordninger til udveksling af de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 67, stk. 2.

6. Reglerne i artikel 40, stk. 8 og 9, finder anvendelse på udveksling af oplysninger i henhold til denne artikel.

KAPITEL VI

ADMINISTRATIVT SAMARBEJDE

Artikel 40

Udveksling af oplysninger

1. Hver medlemsstat meddeler enhver anden medlemsstat, at anmodninger om sådanne personoplysninger vedrørende en person, der er omfattet af anvendelsesområdet for denne forordning, skal være tilstrækkelige, relevante og begrænset til, hvad der er nødvendigt for:

   (a) at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig

   (b) at behandle ansøgningen om international beskyttelse

   (c) at gennemføre enhver forpligtelse, der følger af denne forordning.

2. De oplysninger, der er nævnt i stk. 1, må kun vedrøre:

   (a) personoplysninger om ansøgeren og dennes eventuelle familiemedlemmer, slægtninge eller andre familierelationer (fulde navn, evt. tidligere navn, kaldenavne eller pseudonymer, (nuværende og tidligere) nationalitet, fødselsdato og fødested)

   (b) identitetspapirer og rejsedokumenter (referencenumre, gyldighedsperiode, udstedelsesdato, udstedende myndighed, udstedelsessted osv.)

   (c) øvrige oplysninger, der er nødvendige for at fastslå den pågældendes identitet, herunder de biometriske data, som medlemsstaten optager af ansøgeren med henblik på nærværende forordnings artikel 57, stk. 6, jf. forordning (EU) XXX/XXX [*Eurodacforordningen*]

   (d) opholdssteder og rejseruter

   (e) opholdsdokumenter eller visa udstedt af en medlemsstat

   (f) det sted, hvor ansøgningen er indgivet

   (g) datoen for eventuel indgivelse af en tidligere ansøgning om international beskyttelse, datoen for registreringen af den aktuelle ansøgning, status over sagsbehandlingen og eventuelt indholdet af den trufne afgørelse.

3. Den ansvarlige medlemsstat kan desuden, forudsat at det er nødvendigt for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse, anmode en anden medlemsstat om at meddele den, hvad ansøgeren har lagt til grund for sin ansøgning, og begrundelsen for de afgørelser, der måtte være truffet vedrørende ansøgeren. Denne anden medlemsstat kan nægte at efterkomme anmodningen, hvis fremsendelsen af disse oplysninger vil kunne skade dens væsentlige interesser eller beskyttelsen af den pågældendes eller andres frihedsrettigheder og grundlæggende

rettigheder. Under alle omstændigheder er det en betingelse for udlevering af oplysningerne, at den anmodende medlemsstat indhenter skriftligt samtykke fra ansøgeren om international beskyttelse. I så fald skal ansøgeren vide, hvilke bestemte oplysninger vedkommende giver sit samtykke til.

4. Enhver anmodning om oplysninger må kun sendes i forbindelse med en individuel ansøgning om international beskyttelse eller en overførsel med henblik på omfordeling. Den skal begrundes, og når formålet med den er at kontrollere opfyldelsen af et kriterie, der kan medføre, at den anmodede medlemsstat pålægges ansvaret, skal det oplyses, hvilket indicie, herunder relevante oplysninger fra pålidelige kilder om, hvordan ansøgere indrejser på medlemsstaternes område, eller hvilken detaljeret og verificerbar oplysning i ansøgerens erklæringer den er baseret på. Sådanne relevante oplysninger fra pålidelige kilder er i sig selv ikke tilstrækkelige til at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig og kompetent i henhold til denne forordning, men de kan bidrage til vurderingen af andre indicier vedrørende den enkelte ansøger.

5. Den anmodede medlemsstat skal svare inden for en frist på tre uger. Enhver forsinkelse i besvarelsen skal begrundes behørigt. Manglende overholdelse af fristen på tre uger fritager ikke den anmodede medlemsstat for pligten til at svare. Hvis de undersøgelser, der er foretaget af den anmodede medlemsstat, som ikke overholdt fristen, indeholder oplysninger, som viser, at den er ansvarlig, kan den pågældende medlemsstat ikke påberåbe sig udløbet af fristerne i artikel 29 som grund til at nægte at efterkomme anmodningen om overtagelse. I så fald forlænges fristerne i artikel 29 for indgivelse af en anmodning om overtagelse med et tidsrum af samme længde som forsinkelsen i den anmodede medlemsstats svar.

6. Udvekslingen af oplysninger sker på foranledning af en medlemsstat og kan kun finde sted mellem de myndigheder, som hver medlemsstat har udpeget og meddelt Kommissionen, jf. artikel 41, stk. 1.

7. De udvekslede oplysninger må kun anvendes til de formål, der er fastsat i stk. 1. De må alt efter deres art og den modtagende myndigheds kompetence kun meddeles de myndigheder og domstole og domstolslignende organer i hver medlemsstat, der har til opgave:

   (a) at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig

   (b) at behandle ansøgningen om international beskyttelse

   (c) at gennemføre enhver forpligtelse, der følger af denne forordning.

8. Den medlemsstat, der meddeler oplysningerne, påser, at de er korrekte og ajourførte. Viser det sig, at den har meddelt urigtige oplysninger eller oplysninger, som ikke burde have været meddelt, underrettes modtagermedlemsstaterne straks herom. De skal berigtige eller slette disse oplysninger.

9. Hver af de berørte medlemsstater registrerer i den pågældendes individuelle sagsakter eller i et register fremsendelsen og modtagelsen af de udvekslede oplysninger.

Artikel 41

Kompetente myndigheder og ressourcer

1. Hver medlemsstat meddeler straks Kommissionen, hvilke specifikke myndigheder der har ansvaret for opfyldelsen af de forpligtelser, der følger af denne forordning, og eventuelle ændringer vedrørende disse myndigheder. Medlemsstaterne sikrer, at disse myndigheder har tilstrækkelige ressourcer til at udføre deres opgaver, herunder besvarelsen inden for de fastsatte frister af anmodninger om oplysninger, anmodninger om overtagelse, meddelelser om tilbagetagelse og, hvis det er relevant, overholdelsen af deres forpligtelser i medfør af del IV, kapitel I-III.
2. Kommissionen offentliggør en konsolideret liste over de myndigheder, der er omhandlet i stk. 1, i *Den Europæiske Unions Tidende*. Hvis der sker ændringer af listen, offentliggør Kommissionen en ajourført konsolideret liste en gang om året.
3. Medlemsstaterne sikrer, at de myndigheder, der er omhandlet i stk. 1, modtager den nødvendige uddannelse vedrørende anvendelsen af denne forordning.
4. Kommissionen indfører ved gennemførelsesretsakter sikre elektroniske transmissionskanaler mellem de i stk. 1 omhandlede myndigheder og mellem disse myndigheder og Asylagenturet til fremsendelse af oplysninger, biometriske data, der er indhentet i henhold til forordning (EU) XXX/XXX [*Eurodacforordningen*], anmodninger, meddelelser, svar og al skriftlig korrespondance og til at sikre, at afsenderne automatisk modtager et elektronisk bevis for modtagelsen. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 67, stk. 2.

Artikel 42

Administrative aftaler

1. Medlemsstaterne kan indbyrdes indgå bilaterale administrative aftaler om de nærmere regler for anvendelsen af denne forordning for at lette dens anvendelse og gøre den mere effektiv. Disse aftaler kan vedrøre:
   (a) udveksling af forbindelsesofficerer
   (b) forenkling af procedurerne og nedbringelse af fristerne for fremsendelse og behandling af anmodninger om overtagelse eller tilbagetagelse af ansøgere
   (c) solidaritetsbidrag i medfør af del IV, kapitel I-III.
2. Medlemsstaterne kan også bibeholde de administrative aftaler, der blev indgået inden for rammerne af forordning (EF) nr. 343/2003 og forordning (EU) nr. 604/2013. Er disse aftaler ikke forenelige med nærværende forordning, ændrer de pågældende medlemsstater aftalerne på en sådan måde, at eventuelle konstaterede uforeneligheder fjernes.
3. Inden indgåelse eller ændring af de i stk. 1, litra b), omhandlede aftaler rådfører medlemsstaterne sig med Kommissionen om aftalens forenelighed med denne forordning.
4. Anser Kommissionen de i stk. 1, litra b), omhandlede aftaler for at være uforenelige med denne forordning, giver den inden for en rimelig frist de pågældende medlemsstater meddelelse herom. Medlemsstaterne træffer alle passende

foranstaltninger til at ændre den pågældende aftale inden for en rimelig frist med henblik på at fjerne de konstaterede uforeneligheder.

5. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om alle de i stk. 1 omhandlede aftaler og om enhver opsigelse eller ændring heraf.

Artikel 43

Nettet af ansvarlige enheder

Asylagenturet opretter det net af kompetente myndigheder, der er omhandlet i artikel 41, stk. 1, med henblik på at øge det praktiske samarbejde og informationsudvekslingen om alle forhold vedrørende anvendelsen af denne forordning, bl.a. udviklingen af praktiske redskaber og rådgivning.

KAPITEL VII

FORLIGSPROCEDURE

Artikel 44

Forlig

1. For at sikre, at de mekanismer, der er oprettet ved denne forordning, fungerer ordentligt, og for at afhjælpe vanskeligheder med anvendelsen heraf, hvis to eller flere medlemsstater støder på vanskeligheder i forbindelse med deres samarbejde inden for rammerne af denne forordning eller anvendelsen af den mellem dem, gennemfører de berørte medlemsstater på anmodning af en eller flere af dem straks konsultationer for at finde passende løsninger inden for en rimelig frist i overensstemmelse med princippet om loyalt samarbejde.

   Oplysninger om de opståede vanskeligheder og de løsninger, der er fundet, kan, hvis det er relevant, deles med Kommissionen og de øvrige medlemsstater i det i artikel 67 omhandlede udvalg.

2. Hvis der i medfør af stk. 1 ikke findes en løsning, eller vanskelighederne fortsætter, kan en eller flere af de berørte medlemsstater anmode Kommissionen om at gennemføre konsultationer med de berørte medlemsstater med henblik på at finde passende løsninger. Kommissionen gennemfører straks sådanne konsultationer. De berørte medlemsstater deltager aktivt i konsultationerne, og både de og Kommissionen træffer passende foranstaltninger for straks at løse problemet. Kommissionen kan vedtage henstillinger rettet til de berørte medlemsstater med angivelse af de foranstaltninger, der skal træffes, og passende frister herfor.

   Oplysninger om de opståede vanskeligheder, de fremsatte henstillinger og de løsninger, der er er fundet, kan, hvis det er relevant, deles med Kommissionen og de øvrige medlemsstater i det i artikel 67 omhandlede udvalg.

3. Denne artikel berører ikke Kommissionens beføjelser til at føre tilsyn med anvendelsen af EU-retten, jf. traktatens artikel 258 og 260. Den berører ikke de berørte medlemsstaters mulighed for at indbringe en tvist for Domstolen, jf. traktatens artikel 273, eller for at forelægge sagen for den, jf. traktatens artikel 259.

DEL IV

SOLIDARITET

KAPITEL I

SOLIDARITETSMEKANISMER

Artikel 45

Solidaritetsbidrag

1. Solidaritetsbidrag til fordel for en medlemsstat, som er udsat for migrationspres eller oplever ilandsætninger efter eftersøgning- og redningsaktioner, kan bestå i:

   (a) omfordeling af ansøgere, som ikke er omfattet af grænseproceduren for behandling af ansøgninger om international beskyttelse, jf. artikel 41 i forordning (EU) XXX/XXX [*forordningen om asylprocedurer*]

   (b) overtagelse af tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold

   (c) omfordeling af personer med international beskyttelse, som er blevet indrømmet international beskyttelse mindre end tre år før vedtagelsen af en gennemførelsesretsakt efter artikel 53, stk. 1

   (d) kapacitetsopbyggende foranstaltninger på områderne for asyl, modtagelse og tilbagesendelse samt operationel støtte og foranstaltninger med henblik på at håndtere migrationstendenser, som berører den solidaritetsmodtagende medlemsstat, gennem samarbejde med tredjelande.

2. Sådanne bidrag kan i henhold til artikel 56 også bestå i:

   (a) omfordeling af ansøgere om international beskyttelse, som er omfattet af grænseproceduren, jf. artikel 41 i forordning (EU) XXX/XXX [*forordningen om asylprocedurer*]

   (b) omfordeling af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold.

Artikel 46

Solidaritetsforum

Et solidaritetsforum skal bestå af alle medlemsstaterne. Kommissionen indkalder og leder solidaritetsforummet med henblik på at sikre, at nærværende del fungerer gnidningsløst.

Artikel 47

Solidaritet i forbindelse med ilandsætninger efter eftersøgnings- og redningsaktioner

1. Denne artikel og artikel 48 og 49 finder anvendelse på eftersøgnings- og redningsaktioner, som medfører gentagne ilandsætninger af tredjelandsstatsborgere eller statsløse personer på en medlemsstats område, samt på sårbare personer som omhandlet i artikel 49, stk. 4.

2. Hvis det fremgår af rapporten om migrationsstyring, jf. artikel 6, stk. 4, at en eller flere medlemsstater står over for en situation som omhandlet i stk. 1, skal det samlede antal ansøgere om international beskyttelse som omhandlet i artikel 45, stk. 1, litra a), der skal omfordeles med henblik på at støtte de pågældende medlemsstater, ligeledes angives i rapporten. I rapporten udpeges ligeledes, hvilke kapacitetsopbyggende foranstaltninger, jf. artikel 45, stk. 1, litra d), der måtte være nødvendige for at bistå de berørte medlemsstater.

3. Senest to uger efter vedtagelsen af rapporten om migrationsstyring anmoder Kommissionen alle de medlemsstater, der ifølge rapporten ikke kan forvente, at der ankommer tredjelandsstatsborgere til deres område som omhandlet i stk. 1, om at yde de solidaritetsbidrag, der er omhandlet i stk. 2. I denne anmodning anfører Kommissionen det samlede antal ansøgere, som hver medlemsstat skal omfordele i form af de i artikel 45, stk. 1, litra a), omhandlede solidaritetsbidrag, og som beregnes i henhold til den fordelingsnøgle, der er fastsat i artikel 54. Fordelingsnøglen medtager de solidaritetsmodtagende medlemsstaters andel.

4. Senest en måned efter vedtagelsen af rapporten om migrationsstyring meddeler medlemsstaterne Kommissionen, hvilke bidrag de agter at yde, ved at udfylde SAR-solidaritetsresponsplanen i bilag I. Medlemsstaterne angiver, om de agter at bidrage med:

   (a) omfordeling, jf. artikel 45, stk. 1, litra a), eller

   (b) foranstaltninger, jf. artikel 45, stk. 1, litra d), som er angivet i rapporten om migrationsstyring, eller

   (c) omfordeling, jf. artikel 45, stk. 1, litra a), af sårbare personer, jf. artikel 49, stk. 4.

5. Hvis Kommissionen mener, at de solidaritetsbidrag, der er meddelt af alle medlemsstaterne i henhold til stk. 4, langt fra er tilstrækkelige til at dække det samlede solidaritetsbidrag, der er anført i rapporten om migrationsstyring, indkalder den solidaritetsforummet. Kommissionen opfordrer medlemsstaterne til at justere antallet og, efter omstændighederne, typen af bidrag. De medlemsstater, der justerer deres bidrag, indgiver en revideret SAR-solidaritetsresponsplan på solidaritetsforummet.

Artikel 48

Gennemførelsesretsakter vedtaget af Kommissionens med henblik på eftersøgnings- og redningsaktioner

1. Senest to uger efter indgivelsen af SAR-solidaritetsresponsplanerne, jf. artikel 47, stk. 4, eller to uger efter afslutningen af solidaritetsforummet, jf. artikel 47, stk. 5, og forudsat at de samlede solidaritetsbidrag, som alle medlemsstaterne har angivet i deres planer, svarer til eller anses af Kommissionen for at være tilstrækkelig tætte på de samlede solidaritetsbidrag, der er angivet i rapporten om migrationsstyring, vedtager Kommissionen en gennemførelsesretsakt, som fastsætter de solidaritetsforanstaltninger, medlemsstaterne har angivet i henhold til artikel 47, stk. 4, eller 5. Disse foranstaltninger udgør en solidaritetspulje for hver af de medlemsstater, der forventes at opleve ilandsætninger på kort sigt.

Hvis Asylagenturet meddeler Kommissionen og medlemsstaterne, at 80 % af den i første afsnit omhandlede solidaritetspulje er blevet brugt i forbindelse med en eller flere af de solidaritetsmodtagende medlemsstater, indkalder Kommissionen solidaritetsforummet med henblik på at underrette medlemsstaterne om situationen og anmode dem om at øge deres bidrag. Hvis der er medlemsstater, der har erklæret sig rede til at øge deres bidrag, ændrer Kommissionen efter afslutningen af solidaritetsforummet gennemførelsesretsakten om oprettelse af en solidaritetspulje, jf. første afsnit, for så vidt angår de pågældende medlemsstater med henblik på at øge de bidrag, de har angivet.

2. Hvis det samlede antal eller typen af solidaritetsbidrag, som medlemsstaterne har meddelt efter artikel 47, stk. 5, stadig ikke er tilstrækkeligt sammenlignet med de samlede solidaritetsbidrag, der er anført i rapporten om migrationsstyring, og fører til en situation, hvor solidaritetspuljen ikke kan udgøre et forudsigeligt grundlag for fortsat bistand til de i artikel 47, stk. 2, omhandlede medlemsstater, vedtager Kommissionen senest to uger efter afslutningen af solidaritetsforummet en gennemførelsesretsakt om oprettelse af en solidaritetspulje for hver af de medlemsstater, der forventes at være genstand for ilandsætninger på kort sigt. I denne gennemførelsesretsakt fastsættes:

   (a) det samlede antal tredjelandsstatsborgere, som skal være genstand for omfordeling med henblik på at imødekomme behovene ifølge rapporten om migrationsstyring i de medlemsstater, der er omhandlet i artikel 47, stk. 2

   (b) antal og andel, jf. litra a), for hver medlemsstat, inklusive den solidaritetsmodtagende medlemsstat, beregnet i henhold til fordelingsnøglen i artikel 54

   (c) de foranstaltninger, jf. artikel 45, stk. 1, litra d), som medlemsstaterne har meddelt.

   Hvis medlemsstaterne har meddelt foranstaltninger, jf. artikel 45, stk. 1, litra d), skal disse foranstaltninger stå i rimeligt forhold til de bidrag, som de ville have ydet i form af den omfordeling, der er omhandlet i artikel 45, stk. 1, litra a), som følge af anvendelsen af fordelingsnøglen i artikel 54. Disse foranstaltninger fastsættes i gennemførelsesretsakten, medmindre medlemsstaternes angivelser ville medføre en diskrepans på mere end 30 % i forhold til det samlede antal omfordelinger, der er anført i rapporten om migrationsstyring. I disse tilfælde justeres de bidrag, der er fastsat i gennemførelsesretsakten, således at de medlemsstater, der har meddelt sådanne foranstaltninger, skal dække 50 % af deres andel som beregnet efter fordelingsnøglen i artikel 54 ved hjælp af omfordeling eller overtagelse af tilbagesendelser, jf. artikel 45, stk. 1, litra b), eller en kombination heraf. De pågældende medlemsstater meddeler straks Kommissionen, hvordan de agter at dække deres andel i den forbindelse. Kommissionen justerer de bidrag, der er fastsat i gennemførelsesretsakten vedrørende omfordeling, overtagelse af tilbagesendelser og de foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 45, stk. 1, litra d), for de pågældende medlemsstater.

   Hvis en eller flere medlemsstater ikke har indgivet en SAR-solidaritetsresponsplan inden for de frister, der er fastsat i artikel 47, stk. 4 og 5, fastsætter Kommissionen omfanget og typen af bidrag, som disse medlemsstater skal yde.

   Hvis Asylagenturet meddeler Kommissionen og medlemsstaterne, at 80 % af den i første afsnit omhandlede solidaritetspulje er blevet brugt for så vidt angår en eller

flere af de solidaritetsmodtagende medlemsstater, indkalder Kommissionen solidaritetsforummet med henblik på at underrette medlemsstaterne om situationen og om de berørte medlemsstaters yderligere behov. Efter afslutningen af solidaritetsforummet vedtager Kommissionen en ændring af gennemførelsesretsakten om oprettelse af en solidaritetspulje, jf. første afsnit, for så vidt angår den berørte solidaritetsmodtagende medlemsstat med henblik på at øge det samlede antal tredjelandsstatsborgere, der skal være genstand for de solidaritetsforanstaltninger, der er omhandlet i første afsnit, litra a), med højst 50 %. Andelen for hver enkelt medlemsstat, jf. første afsnit, litra b), ændres i overensstemmelse hermed. Hvis bestemmelserne i andet afsnit finder anvendelse, og medlemsstaterne har meddelt, at de vil bidrage i form af overtagelse af tilbagesendelser, øges andelen af disse foranstaltninger med 50 %. De foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 45, stk. 1, litra d), øges ligeledes med en andel svarende til en stigning på 50 % af den pågældende medlemsstats andel som beregnet i henhold til fordelingsnøglen i artikel 54.

3. Gennemførelsesretsakten i stk. 1 og 2 vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 67, stk. 2.

Artikel 49

Solidaritetspulje i forbindelse med eftersøgnings- og redningsaktioner

1. Senest to uger efter vedtagelsen af den gennemførelsesretsakt, der er omhandlet i artikel 48, stk. 1, eller 2, indgiver den medlemsstat, der er omhandlet i artikel 47, stk. 2, sin anmodning om solidaritetsstøtte til Kommissionen. Efter at have modtaget en sådan anmodning trækker Kommissionen på solidaritetspuljen og koordinerer gennemførelsen af solidaritetsforanstaltningerne for hver ilandsætning eller gruppe af ilandsætninger, som finder sted i en periode på to uger.

2. Under koordinering af Kommissionen udarbejder Asylagenturet og Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning en liste over, hvem der kan komme i betragtning til omfordeling og blive omfattet af en overtagelse af tilbagesendelsen. Listen skal indeholde en angivelse af fordelingen af disse personer mellem de bidragende medlemsstater under hensyntagen til det samlede antal personer, der skal omfordeles eller omfattes af en overtagelse af tilbagesendelser, disse personers nationalitet, samt hvorvidt der er en meningsfuld forbindelse mellem dem og den medlemsstat, hvortil de omfordeles, eller den medlemsstat, der overtager tilbagesendelsen. Omfordeling af sårbare personer bør prioriteres. Asylagenturet og Agenturet for Grænse- og Kystbevogtning bistår Kommissionen med at overvåge anvendelsen af solidaritetspuljen.

3. Hvis Kommissionen har vedtaget en rapport, hvori den fastslår, at en medlemsstat som omhandlet i artikel 47, stk. 2, er udsat for migrationspres, jf. artikel 51, stk. 3, kan de resterende solidaritetsbidrag i solidaritetspuljen, som er oprettet efter artikel 48, stk. 1 eller 2, anvendes til hurtigt at lette migrationspresset på den pågældende medlemsstat. I sådanne tilfælde finder bestemmelserne i stk. 2 anvendelse.

Nærværende stykke finder ikke anvendelse, hvis der er vedtaget en gennemførelsesretsakt efter artikel 53. Efter vedtagelsen af en sådan gennemførelsesretsakt må der ikke længere trækkes på den i stk. 2 omhandlede liste over personer, som kan komme i betragtning til omfordeling eller blive omfattet af en overtagelse af tilbagesendelse.

Hvis den i første afsnit omhandlede solidaritetspulje ikke er tilstrækkelig til hurtigt at imødegå de udfordringer, en medlemsstat som omhandlet i artikel 47, stk. 2, står over for, kan solidaritetsbidragene i de andre medlemsstaters solidaritetspuljer, jf. artikel 48, stk. 1 eller 2, anvendes, forudsat at dette ikke risikerer at hæmme anvendelsen af puljerne for disse medlemsstater.

4. Hvis det i rapporten om migrationsstyring konstateres, at en medlemsstat som omhandlet i artikel 47, stk. 2, står over for kapacitetsudfordringer som følge af tilstedeværelsen af sårbare ansøgere, uanset hvordan de har passeret de ydre grænser, kan den solidaritetspulje, der er oprettet efter artikel 48, stk. 1 eller 2, også anvendes til omfordeling af sårbare personer. I sådanne tilfælde finder bestemmelserne i stk. 2 anvendelse.

5. Kommissionen støtter og letter anvendelsen af de procedurer, der fører til omfordelingen af ansøgere og gennemførelsen af overtagelser af tilbagesendelser, idet den er særlig opmærksom på uledsagede mindreårige. Den koordinerer de operationelle aspekter af omfordelingen og overtagelsen af tilbagesendelser, herunder med bistand fra eksperter eller eksperthold, som udsendes af Asylagenturet eller Agenturet for Grænse- og Kystbevogtning.

Artikel 50

Vurdering af migrationspres

1. Kommissionen foretager en vurdering af migrationspresset i en medlemsstat, hvis:

   (a) den pågældende medlemsstat har meddelt Kommissionen, at den mener at være udsat for migrationspres

   (b) den på grundlag af de foreliggende oplysninger mener, at den pågældende medlemsstat kan være udsat for migrationspres.

2. Asylagenturet og Agenturet for Grænse- og Kystbevogtning bistår Kommissionen ved vurderingen af migrationspresset. Kommissionen meddeler straks Europa-Parlamentet, Rådet og medlemsstaterne, at den er i færd med at foretage en vurdering.

3. Ved vurderingen af migrationspresset ses der på situationen i den pågældende medlemsstat i de seks forudgående måneder i forhold til den generelle situation i Unionen, og vurderingen bygger navnlig på følgende oplysninger:

   (a) antal ansøgninger om international beskyttelse indgivet af tredjelandsstatsborgere samt ansøgernes nationalitet

   (b) antal tredjelandsstatsborgere, som medlemsstaternes myndigheder har opdaget ikke opfylder eller ikke længere opfylder betingelserne for indrejse, ophold eller bopæl i medlemsstaten, herunder personer, hvis tilladelse til ophold er udløbet, jf. artikel 3, stk. 1, nr. 19), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/2226[58]

[58] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/2226 af 30. november 2017 om oprettelse af et ind- og udrejsesystem til registrering af ind- og udrejseoplysninger og oplysninger om nægtelse af indrejse vedrørende tredjelandsstatsborgere, der passerer medlemsstaternes ydre grænser, om fastlæggelse af betingelserne for adgang til ind- og udrejsesystemet til retshåndhævelsesformål og om

(c) antal afgørelser om tilbagesendelser, som overholder direktiv 2008/115/EF

(d) antal tredjelandsstatsborgere, som har forladt medlemsstaternes område som følge af en afgørelse om tilbagesendelse, som overholder direktiv 2008/115/EF

(e) antal tredjelandsstatsborgere, som har fået ret til indrejse af medlemsstaterne gennem EU's eller nationale genbosætningsordninger [eller humanitære adgangsordninger]

(f) antal indkommende eller udgående anmodninger om overtagelse og meddelelser om tilbagetagelse, jf. artikel 34 og 36

(g) antal overførsler foretaget i overensstemmelse med artikel 31

(h) antal personer, der pågribes i forbindelse med irregulær passage af de ydre land-, sø- eller luftgrænser

(i) antal personer, der er blevet nægtet indrejse i henhold til artikel 14 i forordning (EU) 2016/399

(j) antal tredjelandsstatsborgere, der sættes i land efter eftersøgnings- og redningsaktioner, deres nationalitet, samt antal ansøgninger om international beskyttelse

(k) antal uledsagede mindreårige.

4. Ved vurderingen af migrationspresset skal følgende også tages i betragtning:

(a) oplysningerne fra medlemsstaten, når der foretages en vurdering efter stk. 1, litra a)

(b) graden af samarbejde om migration med oprindelses- og transitlande, første asyllande og sikre tredjelande som defineret i forordning (EU) XXX/XXX [*forordningen om asylprocedurer*]

(c) den geopolitiske situation i de relevante tredjelande, som kan påvirke migrationsstrømme

(d) relevante henstillinger, jf. artikel 15 i Rådets forordning (EU) nr. 1053/2013[59], artikel 13, 14 og 22 i forordning (EU) XXX/XXX [*Den Europæiske Unions Asylagentur*] og artikel 32, stk. 7, i forordning (EU) 2019/1896

(e) oplysninger, der er indhentet i henhold til Kommissionens henstilling af XXX om en EU-mekanisme til kriseberedskab og -styring i forbindelse med migration (plan for beredskab og krisestyring på migrationsområdet)

(f) den i artikel 6, stk. 4, omhandlede rapport om migrationsstyring

(g) rapporterne om integreret situationsbevidsthed og analyse ("ISAA-rapporterne"), der udarbejdes i henhold til Rådets gennemførelsesafgørelse (EU) 2018/1993 om EU's integrerede ordninger for politisk kriserespons, forudsat at EU's integrerede ordninger for politisk kriserespons er blevet aktiveret, eller rapporten om situationsbevidsthed og analyse på

ændring af konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen og forordning (EF) nr. 767/2008 og (EU) nr. 1077/2011 (EUT L 327 af 9.12.2017, s. 20).

59 Rådets forordning (EU) nr. 1053/2013 af 7. oktober 2013 om indførelse af en evaluerings- og overvågningsmekanisme til kontrol af anvendelsen af Schengenreglerne og om ophævelse af Eksekutivkomitéens afgørelse af 16. september 1998 om nedsættelse af et stående udvalg for evaluering og anvendelse af Schengenreglerne (EUT L 295 af 6.11.2013, s. 27).

migrationsområdet ("MISAA-rapporten"), der udarbejdes i første fase af planen for beredskab og krisestyring på migrationsområdet, hvis de integrerede ordninger for politisk kriserespons ikke er blevet aktiveret

(h) oplysninger fra rapporteringen om visumliberaliseringen og dialoger med tredjelande

(i) de kvartalsvise bulletiner om migration samt andre rapporter fra Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder

(j) støtte ydet af EU-Agenturerne til den solidaritetsmodtagende medlemsstat.

Artikel 51

Rapporten om migrationspres

1. Kommissionen hører den berørte medlemsstat i forbindelse med den vurdering, der foretages i henhold til artikel 50, stk. 1.

   Senest en måned efter at Kommissionen har meddelt Europa-Parlamentet og Rådet, at den er i færd med at foretage en vurdering efter artikel 50, stk. 2, forelægger den dem en rapport om migrationspresset.

2. Kommissionen angiver i rapporten, om den berørte medlemsstat er udsat for migrationspres.

3. Hvis Kommissionen fastslår, at den berørte medlemsstat er udsat for migrationspres, angiver den i rapporten:

   (a) migrationsstyringskapaciteten i den medlemsstat, der er udsat for migrationspres, navnlig med hensyn til asyl og tilbagesendelse samt medlemsstatens overordnede behov med hensyn til håndtering af sager om asyl og tilbagesendelse

   (b) passende foranstaltninger til at håndtere situationen og den forventede tidshorisont for gennemførelsen heraf; disse foranstaltninger kan alt efter omstændighederne omfatte:

      i) foranstaltninger, som den medlemsstat, der er udsat for migrationspres, bør træffe med henblik på migrationsstyring, navnlig med hensyn til asyl og tilbagesendelse

      ii) foranstaltninger som omhandlet i artikel 45, stk. 1, litra a), b) og c), der gennemføres af andre medlemsstater

      iii) foranstaltninger som omhandlet i artikel 45, stk. 1, litra d), der gennemføres af andre medlemsstater.

4. Hvis Kommissionen finder, at der som følge af situationens udvikling i en medlemsstat er behov for en hurtig respons, forelægger den sin rapport senest to uger efter den dato, hvorpå den meddelte Europa-Parlamentet, Rådet og medlemsstaterne, jf. artikel 50, stk. 2, at den er i færd med at foretage en vurdering.

Artikel 52

Solidaritetsresponsplaner i situationer med migrationspres

1. Hvis det fremgår af den i artikel 51 omhandlede rapport, at en medlemsstat er udsat for migrationspres, bidrager de andre medlemsstater, som ikke selv er solidaritetsmodtagende medlemsstater, med de solidaritetsbidrag, der er omhandlet i artikel 45, stk. 1, litra a), b) og c). Medlemsstaterne prioriterer omfordelingen af uledsagede mindreårige.

2. Hvis der i den i artikel 51 omhandlede rapport angives foranstaltninger, jf. samme artikels stk. 3, litra b), nr. iii), kan de andre medlemsstater bidrage med sådanne foranstaltninger i stedet for foranstaltningerne i artikel 51, stk. 3, litra b), nr. ii). Sådanne foranstaltninger må ikke føre til en diskrepans på mere end 30 % i forhold til de samlede bidrag, der er angivet i rapporten om migrationspres, jf. artikel 51, stk. 3, litra b), nr. ii).

3. Senest to uger efter vedtagelsen af den i artikel 51 omhandlede rapport forelægger medlemsstaterne en solidaritetsresponsplan for Kommissionen ved at udfylde formularen i bilag II. Medlemsstaterne angiver i solidaritetsresponsplanen, hvilken type foranstaltninger blandt dem, der er nævnt i artikel 51, stk. 3, litra b), nr. ii), eller efter omstændighederne i artikel 51, stk. 3, litra b), nr. iii), de foreslår at træffe. Hvis medlemsstaterne foreslår mere end én af de typer bidrag, der er nævnt i artikel 51, stk. 3, litra b), nr. ii), angiver de en andel for hver type.

   Hvis solidaritetsresponsplanen omfatter overtagelse af tilbagesendelser, angiver medlemsstaterne nationaliteten på de tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold, der opholder sig på den berørte medlemsstats område, som de agter at overtage ansvaret for.

   Hvis medlemsstaterne i solidaritetsresponsplanen meddeler, at de vil bidrage med foranstaltningerne i artikel 51, stk. 3, litra b), nr. iii), angiver de ligeledes de nærmere ordninger og tidshorisonten for gennemførelsen heraf.

4. Hvis Kommissionen mener, at de solidaritetsbidrag, der er angivet i solidaritetsresponsplanen, ikke opfylder de behov, der er anført i rapporten om migrationspres, jf. artikel 51, indkalder den solidaritetsforummet. I sådanne tilfælde opfordrer Kommissionen medlemsstaterne til at justere typen af bidrag i deres solidaritetsresponsplaner på solidaritetsforummet ved at indgive reviderede solidaritetsresponsplaner.

5. En medlemsstat, der foreslår at yde de i artikel 51, stk. 3, litra b), nr. ii), omhandlede solidaritetsbidrag, kan anmode om en nedsættelse på 10 % af den andel, der beregnes i henhold til fordelingsnøglen i artikel 54, forudsat at den i solidaritetsresponsplanen angiver, at den i de fem foregående år har behandlet dobbelt så mange ansøgninger om international beskyttelse som gennemsnittet for Unionen pr. indbygger.

Artikel 53

Kommissionens gennemførelsesretsakter om solidaritet i situationer med migrationspres

1. Senest to uger efter indgivelsen af de solidaritetsresponsplaner, der er omhandlet i artikel 52, stk. 3, eller to uger efter afslutningen af det solidaritetsforum, der er indkaldt efter artikel 52, stk. 4, vedtager Kommissionen en gennemførelsesretsakt, som fastsætter, hvilke solidaritetsbidrag til fordel for en medlemsstat, som er udsat

for migrationspres, der skal træffes af de øvrige medlemsstater, samt tidshorisonten for gennemførelsen heraf.

2. De typer bidrag, der fastsættes i gennemførelsesretsakten, skal være de samme som dem, medlemsstaterne har angivet i deres solidaritetsresponsplaner. Hvis en eller flere medlemsstater ikke har indgivet en solidaritetsresponsplan, fastsætter Kommissionen, hvilken type bidrag de pågældende medlemsstater skal yde under hensyntagen til de behov, der er afdækket i rapporten om migrationspres.

   Hvis den type bidrag, der er angivet af medlemsstaterne i deres solidaritetsresponsplaner, er den type, der er omhandlet i artikel 45, stk. 1, litra d), undersøger Kommissionen, hvorvidt de foreslåede foranstaltninger står i rimeligt forhold til det bidrag, som medlemsstaterne ville have ydet gennem de i artikel 45, stk. 1, litra a), b) og c), omhandlede foranstaltninger som følge af anvendelsen af fordelingsnøglen i artikel 54.

   Hvis de foreslåede foranstaltninger ikke står i rimeligt forhold til de bidrag, som de bidragende medlemsstater ville have ydet gennem de i artikel 45, stk. 1, litra a), b) og c), omhandlede foranstaltninger, fastsætter Kommissionen i gennemførelsesretsakten de foreslåede foranstaltninger med passende justeringer.

   Hvis de foreslåede foranstaltninger vil føre til en diskrepans på mere end 30 % i forhold til det samlede antal solidaritetsforanstaltninger, der er anført i rapporten om migrationspres, jf. artikel 51, stk. 3, litra b), nr. ii), justeres bidragene i gennemførelsesretsakten således, at de medlemsstater, der har anført sådanne foranstaltninger, skal dække 50 % af deres andel som beregnet i henhold til fordelingsnøglen i artikel 54 ved hjælp af foranstaltninger som omhandlet i artikel 51, stk. 3, litra b), nr. ii). Kommissionen foretager i overensstemmelse hermed en justering af de i artikel 51, stk. 3, litra b), nr. iii), omhandlede foranstaltninger, som medlemsstaterne har angivet.

3. I gennemførelsesretsakten fastsættes:

   (a) det samlede antal personer, der skal omfordeles fra den anmodende medlemsstat, jf. artikel 45, stk. 1, litra a) eller c), under hensyntagen til den anmodende medlemsstats kapacitet og behov med hensyn til asyl som angivet i den i artikel 51, stk. 3, litra b), nr. ii), omhandlede rapport

   (b) det samlede antal personer, der skal være omfattet af en overtagelse af tilbagesendelser i den anmodende medlemsstat, jf. artikel 45, stk. 1, litra b), under hensyntagen til den anmodende medlemsstats kapacitet og behov med hensyn til tilbagesendelse som angivet i den i artikel 51, stk. 3, litra b), nr. ii), omhandlede rapport

   (c) fordelingen af de personer, som skal omfordeles, og/eller af de personer, som skal være omfattet af en overtagelse af tilbagesendelser, mellem medlemsstaterne, inklusive den solidaritetsmodtagende medlemsstat i henhold til fordelingsnøglen i artikel 54

   (d) de foranstaltninger, som medlemsstaterne har angivet, jf. stk. 2, andet, tredje og fjerde afsnit.

   Den i stk. 3, litra c), omhandlede fordeling justeres, hvis en medlemsstat, der indgiver en anmodning efter artikel 52, stk. 5, i sin solidaritetsresponsplan påviser, at den i de fem foregående år har behandlet dobbelt så mange ansøgninger om international beskyttelse som gennemsnittet for Unionen pr. indbygger. I sådanne

tilfælde indrømmes den pågældende medlemsstat en nedsættelse på 10 % af den andel, der beregnes i henhold til fordelingsnøglen i artikel 54. Denne nedsættelse fordeles proportionelt mellem de medlemsstater, der yder de i artikel 45, stk. 1, litra a), b) og c), omhandlede bidrag.

4. Hvis der i det foregående år er ydet bidrag som reaktion på en medlemsstats anmodning om solidaritetsstøtte fra andre medlemsstater med henblik på at få hjælp til at håndtere migrationssituationen på dens område for at undgå et migrationspres, jf. artikel 56, stk. 1, og hvis disse bidrag svarer til den type foranstaltninger, der er fastsat i gennemførelsesretsakten, trækker Kommissionen disse bidrag fra de tilsvarende bidrag i gennemførelsesretsakten.

5. I behørigt begrundede særligt hastende tilfælde som følge af et migrationspres i en solidaritetsmodtagende medlemsstat vedtager Kommissionen gennemførelsesretsakter, der finder anvendelse straks, i overensstemmelse med proceduren i artikel 67, stk. 3.

   Disse retsakter er gældende i højst et år.

6. Kommissionen aflægger rapport om gennemførelsen af gennemførelsesretsakten senest en måned efter, at den ophører med at finde anvendelse. Rapporten skal indeholde en analyse af de trufne foranstaltningers effektivitet.

Artikel 54

Fordelingsnøgle

Den andel af solidaritetsbidrag, jf. artikel 45, stk. 1, litra a), b) og c), som skal ydes af hver medlemsstat efter artikel 48 og 53, beregnes i henhold til den formel, der er fastsat i bilag III, og baseres på følgende kriterier for hver medlemsstat ifølge de senest tilgængelige data fra Eurostat:

(a) befolkningens størrelse (vægtning på 50 %)

(b) samlet BNP (vægtning på 50 %).

Artikel 55

Overtagelse af tilbagesendelser

1. En medlemsstat kan forpligte sig til at hjælpe en anden medlemsstat med at tilbagesende tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold ved at overtage ansvaret for tilbagesendelsen, hvorved den i tæt samarbejde med den solidaritetsmodtagende medlemsstat træffer foranstaltninger til at gennemføre tilbagesendelsen af de pågældende tredjelandsstatsborgere fra den solidaritetsmodtagende medlemsstats område.

2. Når en medlemsstat har forpligtet sig til at overtage ansvaret for tilbagesendelsen, og de tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold, som er omfattet af en afgørelse om tilbagesendelse truffet af den solidaritetsmodtagende medlemsstat, ikke tilbagesendes eller udsendes inden for otte måneder, skal den medlemsstat, der har overtaget ansvaret for tilbagesendelsen, overføre de pågældende personer til sit eget område i overensstemmelse med proceduren i artikel 57 og 58. Fristen løber fra vedtagelsen af den gennemførelsesretsakt, der er omhandlet i artikel 53, stk. 1, eller, efter omstændighederne, i artikel 49, stk. 2.

3. Når en medlemsstat forpligter sig til at overtage tilbagesendelsen af tredjelandsstatsborgere, som endnu ikke er omfattet af en afgørelse om tilbagesendelse vedtaget af den solidaritetsmodtagende medlemsstat, begynder fristen i stk. 2 at løbe fra en af følgende datoer:

   (a) datoen for vedtagelse af en afgørelse om tilbagesendelse i den solidaritetsmodtagende medlemsstat eller

   (b) hvis der træffes afgørelse om tilbagesendelse som led i en afgørelse om afslag på en ansøgning om international beskyttelse, eller hvis der træffes afgørelse om tilbagesendelse i en særskilt retsakt samtidig med og sammen med afgørelsen om afslag på en ansøgning om international beskyttelse, jf. artikel 35a i forordning (EU) XXX/XXX [*forordningen om asylprocedurer*], den dato, hvor ansøgeren eller tredjelandsstatsborgeren ikke længere har ret til eller tilladelse til at forblive på det pågældende område.

4. Foranstaltningerne i stk. 1 indebærer, at den medlemsstat, der overtager tilbagesendelsen, udfører en eller flere af følgende handlinger:

   (a) yder rådgivning om tilbagesendelse og reintegration af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold

   (b) benytter nationale programmer og ressourcer til at yde logistisk, finansiel og anden materiel bistand eller bistand i form af naturalier, herunder reintegration, til tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold, som er villige til frivilligt at udrejse

   (c) lede eller støtte de politiske drøftelser og udvekslinger med myndighederne i tredjelande med henblik på at lette tilbagetagelsen

   (d) kontakte de kompetente myndigheder i tredjelande med henblik på at kontrollere identiteten på tredjelandsstatsborgere og opnå et gyldigt rejsedokument

   (e) på vegne af den solidaritetsmodtagende medlemsstat varetage de praktiske aspekter af gennemførelsen af tilbagesendelsen såsom transport med charter- eller rutefly eller andre transportmidler til tilbagesendelseslandet.

   Disse foranstaltninger berører ikke den solidaritetsmodtagende medlemsstats forpligtelser og ansvar som fastsat i direktiv 2008/115/EF.

Artikel 56

Andre solidaritetsbidrag

1. Når en medlemsstat anmoder andre medlemsstater om solidaritetsstøtte med henblik på at få hjælp til at håndtere migrationssituationen på dens område for at undgå et migrationspres, underretter den Kommissionen om denne anmodning.

2. En medlemsstat kan til enhver tid som reaktion på en medlemsstats anmodning om solidaritetsstøtte eller på eget initiativ, herunder efter aftale med en anden medlemsstat, yde bidrag ved hjælp af de foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 45, til fordel for den berørte medlemsstat og med dennes accept. De i artikel 45, litra d), omhandlede bidrag skal være i overensstemmelse med målsætningerne i forordning (EU) XXX/XXX [*Asyl- og Migrationsfonden*].

3. Medlemsstater, der har ydet eller planlægger at yde solidaritetsbidrag som reaktion på en medlemsstats anmodning om solidaritetsstøtte eller på eget initiativ, underretter Kommissionen herom ved at udfylde modellen til solidaritetsstøtteplan i bilag IV. Solidaritetsstøtteplanen skal efter omstændighederne indeholde kontrollerbare oplysninger, herunder om omfanget og arten af foranstaltningerne og deres gennemførelse.

KAPITEL II

PROCEDUREKRAV

Artikel 57

Procedure forud for omfordeling

1. Proceduren i denne artikel finder anvendelse på:

   (a) personer som omhandlet i artikel 45, stk. 1, litra a) og c), og i artikel 45, stk. 2, litra a)

   (b) personer som omhandlet i artikel 45, stk. 1, litra b), efter at den i artikel 55, stk. 2, omhandlede periode er udløbet, og i artikel 45, stk. 2, litra b).

2. Før proceduren i denne artikel anvendes, sikrer den solidaritetsmodtagende medlemsstat sig, at der ikke er nogen rimelig grund til at anse den pågældende person for at udgøre en trussel mod den nationale sikkerhed eller den offentlige orden i den pågældende medlemsstat. Hvis der er rimelig grund til at anse den pågældende person for at udgøre en trussel mod den nationale sikkerhed eller den offentlige orden, anvender den solidaritetsmodtagende medlemsstat ikke proceduren i denne artikel og, hvis det er relevant, udelukker den vedkommende fra den i artikel 49, stk. 2, omhandlede liste.

3. Hvis der skal foretages omfordeling, udpeger den solidaritetsmodtagende medlemsstat, hvem der kan være genstand for omfordeling. Hvis den pågældende person ansøger om eller er blevet indrømmet international beskyttelse, tager medlemsstaten hensyn til eventuelle relevante forbindelser mellem den pågældende person og den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling. Hvis en person, der er blevet udpeget med henblik på omfordeling, er blevet indrømmet international beskyttelse, omfordeles vedkommende først efter skriftligt at have indvilliget i at blive omfordelt.

   Hvis der foretages omfordeling i henhold til artikel 49, anvender den solidaritetsmodtagende medlemsstat den liste, der er udarbejdet af Asylagenturet og Agenturet for Grænse- og Kystbevogtning, jf. artikel 49, stk. 2.

   Første afsnit finder ikke anvendelse på ansøgere, for hvem den solidaritetsmodtagende medlemsstat kan fastslås som værende den ansvarlige medlemsstat i henhold til kriterierne i artikel 15-20 og artikel 24, bortset fra artikel 15, stk. 5. Disse ansøgere kan ikke komme i betragtning til omfordeling.

4. Når fristen i artikel 55, stk. 2, udløber, meddeler den solidaritetsmodtagende medlemsstat straks den medlemsstat, der overtager tilbagesendelsen, at proceduren i stk. 5-10 skal anvendes i forbindelse med de berørte tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold.

5. Den solidaritetsmodtagende medlemsstat forelægger hurtigst muligt den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, alle relevante oplysninger og dokumenter vedrørende den i stk. 2 og 3 omhandlede person.

6. Den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, behandler de oplysninger, der er forelagt af den solidaritetsmodtagende medlemsstat i henhold til stk. 5, og kontrollerer. at der ikke er rimelig grund til at anse den pågældende person for at udgøre en trussel mod den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

7. Hvis der ikke er nogen rimelig grund til at anse den pågældende person for at udgøre en trussel mod den nationale sikkerhed eller den offentlige orden, bekræfter medlemsstater, hvortil der sker omfordeling, inden for en uge, at den vil overtage vedkommende.

   Hvis det ved kontrollen bekræftes, at der er rimelig grund til at anse den pågældende person for at udgøre en trussel mod den nationale sikkerhed eller den offentlige orden, meddeler den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, inden for en uge den solidaritetsmodtagende medlemsstat karakteren af indberetningen i en relevant database og de elementer, der ligger til grund herfor. I sådanne tilfælde finder omfordelingen af den pågældende person ikke sted.

   Hvis det i særlige tilfælde kan påvises, at behandlingen af oplysningerne er særlig kompliceret, eller at der er behov for at kontrollere et stort antal sager på det givne tidspunkt, kan den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, svare efter den i første og andet afsnit fastsatte frist på en uge, dog under alle omstændigheder inden for to uger. I sådanne tilfælde meddeler den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, inden for den oprindelige frist på en uge den solidaritetsmodtagende medlemsstat sin beslutning om at udsætte svarfristen.

   Er der ikke givet et svar inden for fristen på en uge, jf. første og andet afsnit, eller på to uger, jf. tredje afsnit, betragtes dette som en bekræftelse af, at oplysningerne er modtaget, og indebærer en pligt til at overtage personen, herunder en pligt til at træffe passende foranstaltninger med henblik på den pågældendes ankomst.

8. Den solidaritetsmodtagende medlemsstat træffer afgørelse om overførsel senest en uge efter bekræftelsen fra den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling. Den underretter skriftligt og snarest muligt den berørte person om afgørelsen om at overføre vedkommende til den pågældende medlemsstat.

9. Overførslen af den berørte person fra den solidaritetsmodtagende medlemsstat til den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, sker i overensstemmelse med den solidaritetsmodtagende medlemsstats nationale lovgivning efter samråd med de berørte medlemsstater, så snart det er praktisk muligt og senest fire uger efter bekræftelsen fra den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling,, eller efter at der er truffet en endelig afgørelse om en klage over eller en appel af en afgørelse om overførsel, hvis dette tillægges opsættende virkning, jf. artikel 33, stk. 3.

10. Artikel 32, stk. 3, 4 og 5, artikel 33, artikel 34, artikel 35, stk. 1 og 3, artikel 36, stk. 2 og 3, artikel 37 og artikel 39 finder tilsvarende anvendelse på overførsel med henblik på omfordeling.

11. Kommissionen vedtager ved hjælp af gennemførelsesretsakter ensartede betingelser for udarbejdelse og indgivelse af oplysninger og dokumenter med henblik på omfordeling. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 67, stk. 2.

Artikel 58

Procedure efter omfordeling

1. Den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, underretter den solidaritetsmodtagende medlemsstat om, at den pågældende person er vel ankommet, eller at vedkommende ikke har givet møde inden for den fastsatte frist.

2. Hvis den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, har overtaget en ansøger, for hvem der endnu ikke er fastslået en ansvarlig medlemsstat, anvender den pågældende medlemsstat procedurerne i del III, bortset fra artikel 8, stk. 2, artikel 9, stk. 1 og 2, artikel 15, stk. 5, og artikel 21, stk. 1 og 2.

   Hvis der ikke kan udpeges en ansvarlig medlemsstat, jf. første afsnit, er det den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse.

   Denne medlemsstat angiver i Eurodac, at den er ansvarlig, jf. artikel 11, stk. 1, i forordning (EU) XXX/XXX [*Eurodac-forordningen]*.

3. Hvis den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, har overtaget en ansøger, som den solidaritetsmodtagende medlemsstat oprindeligt var blevet udpeget som ansvarlig for på grundlag af andre end de i artikel 57, stk. 3, tredje afsnit, fastsatte kriterier, overgår ansvaret for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse til førstnævnte medlemsstat.

   Den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, angiver i Eurodac, at den er ansvarlig, jf. artikel 11, stk. 3, i forordning (EU) XXX/XXX [*Eurodac-forordningen]*.

4. Hvis den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, har overtaget en person med international beskyttelse, indrømmer den automatisk vedkommende international beskyttelsesstatus og tager således højde for den status, som den solidaritetsmodtagende medlemsstat havde indrømmet.

5. Hvis den medlemsstat, hvortil der er sker omfordeling, har overtaget en tredjelandsstatsborger, der opholder sig ulovligt på dens område, finder direktiv 2008/115/EF anvendelse.

Artikel 59

Andre forpligtelser

Den solidaritetsmodtagende og den bidragende medlemsstat holder Kommissionen underrettet om gennemførelsen af solidaritetsforanstaltninger, der gennemføres bilateralt, herunder samarbejdsforanstaltninger med tredjelande.

Artikel 60

Operationel koordinering

Kommissionen koordinerer efter anmodning de operationelle aspekter af de foranstaltninger, der tilbydes af de bidragende medlemsstater, herunder eventuel bistand fra eksperter eller hold, som udsendes af Asylagenturet eller Agenturet for Grænse- og Kystbevogtning.

KAPITEL III

FINANSIEL STØTTE FRA UNIONEN

Artikel 61

Finansiel støtte

Der ydes finansieringsstøtte efter omfordeling, jf. del IV, kapitel I og II, i overensstemmelse med artikel 17 i forordning (EU) XXX/XXX [*Asyl- og Migrationsfonden*].

DEL V

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 62

Datasikkerhed og databeskyttelse

1. Medlemsstaterne gennemfører passende tekniske og organisatoriske foranstaltninger til at beskytte de personoplysninger, der behandles i henhold til denne forordning, og navnlig til at forhindre ulovlig eller uberettiget adgang til eller videregivelse, ændring eller tab af behandlede personoplysninger.
2. Den eller de kompetente tilsynsmyndigheder i hver medlemsstat kontrollerer, at de i artikel 41 omhandlede myndigheder i den pågældende medlemsstat behandler personoplysningerne på lovlig vis.
3. Asylagenturets behandling af personoplysninger er underlagt forordning (EU) XXX/XXX [*Den Europæiske Unions Asylagentur*], navnlig hvad angår Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelses kontrol heraf.

Artikel 63

Fortrolighed

Medlemsstaterne sikrer, at de i artikel 41 omhandlede myndigheder har tavshedspligt efter reglerne herom i national lovgivning med hensyn til de oplysninger, som de får kendskab til under deres arbejde.

Artikel 64

Sanktioner

Medlemsstaterne fastsætter regler om sanktioner, herunder administrative eller strafferetlige sanktioner i henhold til national lovgivning, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af denne forordning, og træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de anvendes. Sanktionerne skal være effektive, rimelige og have afskrækkende virkning.

Artikel 65

Beregning af frister

De frister, som er fastsat i denne forordning, beregnes på følgende måde:

(a) hvis en frist, der er udtrykt i dage, uger eller måneder, skal regnes fra det tidspunkt, hvor en begivenhed indtræffer eller en handling foretages, medregnes den dag, hvor begivenheden indtræffer eller handlingen foretages, ikke ved beregningen af fristen

(b) en frist, der er udtrykt i uger eller måneder, udløber ved udgangen af den dag, der i fristens sidste uge eller måned er samme ugedag eller dato som den dag, hvor den begivenhed er indtruffet, eller den handling er foretaget, fra hvilken fristen regnes. Hvis den dag, på hvilken en frist, der er udtrykt i måneder, ville udløbe, ikke forekommer i fristens sidste måned, udløber fristen med udgangen af månedens sidste dag

(c) ved beregningen af fristerne medregnes lovbestemte fri- og helligdage, lørdage og søndage.

Artikel 66

Territorialt anvendelsesområde

For så vidt angår Den Franske Republik finder bestemmelserne i denne forordning kun anvendelse på Den Franske Republiks europæiske område.

Artikel 67

Udvalg

1. Kommissionen bistås af et udvalg. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.

2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.

   Afgiver udvalget ikke nogen udtalelse, vedtager Kommissionen ikke udkastet til gennemførelsesretsakt, og artikel 5, stk. 4, tredje afsnit, i forordning (EU) nr. 182/2011 finder anvendelse.

3. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 8 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.

Artikel 68

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 15, stk. 6 og artikel 24, stk. 3, tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra datoen for denne forordnings ikrafttræden. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af femårsperioden. Delegationen af

beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.

3. Den i artikel 15, stk. 6, og artikel 24, stk. 3, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Inden Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, hører den de eksperter, hver medlemsstat har udpeget i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning.

5. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

6. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 15, stk. 6, og artikel 24, stk. 3, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 69

Overvågning og evaluering

Senest [18 måneder efter ikrafttrædelsen] og derefter hvert år gennemgår Kommissionen, hvordan de foranstaltninger, der er fastsat i denne forordnings del IV, kapitel I-III, fungerer.

[Tre år efter ikrafttrædelsen aflægger Kommissionen rapport om gennemførelsen af foranstaltningerne i denne forordning.]

Tidligst [fem] år efter anvendelsesdatoen for denne forordning og derefter hvert femte år foretager Kommissionen en evaluering af denne forordning. Kommissionen forelægger en rapport med de vigtigste resultater af evalueringen for Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg. Medlemsstaterne forelægger senest seks måneder, før fristen på [fem] år udløber, Kommissionen alle de oplysninger, der er nødvendige for udarbejdelsen af denne rapport.

Artikel 70

Statistikker

Medlemsstaterne meddeler i overensstemmelse med artikel 4, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 862/2007[60] Kommissionen (Eurostat) statistikker om anvendelsen af nærværende forordning og forordning (EF) nr. 1560/2003.

DEL VI

ÆNDRINGER AF ANDRE EU-RETSAKTER

Artikel 71

Ændring af direktivet om fastboende udlændinge

1. Direktiv 2003/109/EF ændres således:

Artikel 4 ændres således:

a) I stk. 1 tilføjes følgende afsnit:

"For så vidt angår personer med international beskyttelse, udgør den påkrævede periode med lovligt og uafbrudt ophold tre år.".

Artikel 72

Ændring af forordning (EU) XXX/XXX [Asyl- og Migrationsfonden]:

I forordning (EU) XXX/XXX [*Asyl- og Migrationsfonden*] foretages følgende ændringer:

1. Artikel 16 affattes således:

"1. Medlemsstaterne modtager ud over deres tildeling, der beregnes i overensstemmelse med artikel 11, stk. 1, litra a), et beløb på 10 000 EUR for hver person, der får ret til indrejse som følge af genbosætning eller af humanitære årsager.

2. Medlemsstaterne kan eventuelt være berettiget til et yderligere beløb på 10 000 EUR for familiemedlemmer til de i stk. 1 omhandlede personer, hvis disse får ret til indrejse for at sikre familiens enhed.

3. Det i stk. 1 omhandlede beløb har form af finansiering, der ikke er knyttet til omkostningerne, jf. finansforordningens artikel [125].

4. Det i stk. 1 omhandlede yderligere beløb tildeles medlemsstatens program. Finansieringen må ikke anvendes til andre foranstaltninger i programmet undtagen under behørigt begrundede omstændigheder, som er godkendt af Kommissionen gennem en ændring af programmet. Det i stk. 1 omhandlede beløb kan medtages i betalingsanmodningerne til Kommissionen, forudsat at den person, som beløbet er tildelt for, rent faktisk er blevet genbosat eller har fået indrejse.

[60] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 862/2007, af 11. juli 2007 om EF-statistikker over migration og international beskyttelse (EUT L 199 af 31.7.2007, s. 23).

5. Medlemsstaterne opbevarer de oplysninger, der er nødvendige for at kunne foretage en korrekt identifikation af de personer, der er blevet genbosat eller har fået indrejse, og af datoen for deres genbosættelse eller indrejse, idet gældende bestemmelser om dataopbevaringsperioder finder anvendelse.

6. For at tage hensyn til de gældende inflationsrater og den relevante udvikling på genbosætningsområdet bemyndiges Kommissionen til, inden for rammerne af de midler, der er til rådighed, at vedtage delegerede retsakter, jf. denne forordnings artikel 32, med henblik på, hvis det anses for hensigtsmæssigt, at justere de beløb, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, for at tage hensyn til de gældende inflationsrater, den relevante udvikling på genbosætningsområdet såvel som faktorer, som kan optimere anvendelsen af det finansielle incitament, som disse beløb indebærer.".

2. Artikel 17 affattes således:

"1. En medlemsstat modtager et bidrag på:

(a) [10 000] EUR for hver ansøger, som medlemsstaten bliver ansvarlig for som følge af omfordeling i henhold til artikel 48, 53 og 56 i forordning (EU) XXX/XXX [*Asylforvaltning og migrationsstyring*]

(b) [10 000] EUR for hver person med international beskyttelse, som omfordeles i henhold til artikel 53 og 56 i forordning (EU) XXX/XXX [*asylforvaltning og migrationsstyring*]

(c) [10 000] EUR for hver tredjelandsstatsborger med ulovligt ophold, som omfordeles i henhold til artikel 53, når den i artikel 55, stk. 2, omhandlede periode er udløbet, og artikel 56 i forordning (EU) XXX/XXX [*asylforvaltning og migrationsstyring*].

(d) De i litra a), b) og c) omhandlede bidrag forhøjes til [12 000] EUR for hver uledsaget mindreårig, som omfordeles i henhold til artikel 48, 53 og 56 i forordning (EU) XXX/XXX [*asylforvaltning og migrationsstyring*].

2. En medlemsstat, der foretager en overførsel, modtager et bidrag på 500 EUR til dækning af overførslen af personer i henhold til stk. 1 for hver person eller ansøger, der er omfattet af omfordeling.

3. En medlemsstat modtager et bidrag på 500 EUR til dækning af en overførsel, jf. artikel 35, af en person som omhandlet i artikel 26, stk. 1, litra a), b), c) eller d), i forordning (EU) XXX/XXX [*asylforvaltning og migrationsstyring*].

4. En medlemsstat vil modtage de i stk. 1-3 omhandlede beløb for hver person, forudsat at den person, som bidraget ydes for, rent faktisk er blevet omfordelt.

5. De i denne artikel omhandlede beløb har form af finansiering, der ikke er knyttet til omkostningerne, jf. finansforordningens artikel [125].

6. Medlemsstaterne opbevarer de oplysninger, der er nødvendige for at kunne foretage en korrekt identifikation af de overførte personer og af datoen for deres overførsel, idet gældende bestemmelser om dataopbevaringsperioder finder anvendelse.

7. Kommissionen bemyndiges til, inden for rammerne af de midler, der er til rådighed, at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 32 med henblik på, hvis det anses for hensigtsmæssigt, at justere de beløb, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, 2 og 3, for at tage hensyn til de gældende inflationsrater, den relevante udvikling inden for overførsler af ansøgere om international beskyttelse og personer med international beskyttelse fra en medlemsstat til en anden

såvel som faktorer, som kan optimere anvendelsen af det finansielle incitament, som disse beløb indebærer.".

DEL VII

OVERGANGSBESTEMMELSER OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 73

Ophævelse

Forordning (EU) nr. 604/2013 ophæves.

Henvisninger til den ophævede forordning læses som henvisninger til nærværende forordning.

Artikel 74

Overgangsbestemmelser

For ansøgninger, der registreres efter [*den første dag efter denne forordnings ikrafttræden*], tages der dog hensyn til de forhold, der kan medføre, at en medlemsstat er ansvarlig i henhold til denne forordning, selv om de ligger forud for denne dato.

Artikel 75

Ikrafttræden og anvendelse

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den gælder for ansøgninger om international beskyttelse, der registreres fra den [*den første dag i den trettende måned efter dens ikrafttræden*]. Afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet inden denne dato, træffes efter kriterierne i forordning (EF) nr. 604/2013.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den […].

På Europa-Parlamentets vegne	*På Rådets vegne*
Formand	*Formand*

FINANSIERINGSOVERSIGT

1. FORSLAGETS/INITIATIVETS RAMME

1.1. Forslagets/initiativets betegnelse

Forslag til forordning om asylforvaltning og migrationsstyring.

1.2. Berørte(e) politikområder *(programklynge)*

10 — Migration

1.3. Forslaget/initiativet vedrører:

☐ **ny foranstaltning**

☐ **en ny foranstaltning som opfølgning på et pilotprojekt/en forberedende foranstaltning**[61]

✓ **en forlængelse af en eksisterende foranstaltning**

☐ **en sammenlægning eller omlægning af en eller flere foranstaltninger til en ny/anden foranstaltning**

1.4. Forslagets/initiativets begrundelse

1.4.1. Behov, der skal opfyldes på kort eller lang sigt, herunder en detaljeret tidsplan for iværksættelsen af initiativet

I den nye pagt om migration og asyl bebuder Kommissionen en ny start på migrationsområdet. Med nærværende forslag indføres der en fælles ramme for asylforvaltning og migrationsstyring på EU-niveau. Den udgør et vigtigt bidrag til den samlede tilgang og har til formål at fremme den gensidige tillid mellem medlemsstaterne på basis af det overordnede princip om solidaritet og en rimelig ansvarsfordeling. Den fremmer en integreret politikudformning inden for migrations- og asylpolitikken og behovet for at tage hensyn til politikker på andre relevante områder, navnlig med henblik på et tæt samarbejde og gensidige partnerskaber med relevante tredjelande. Med pagten anerkendes det, at en samlet tilgang også kræver et stærkere, mere stabilt og konkret udtryk for princippet om solidaritet og en rimelig ansvarsfordeling, hvor der opnås balance i en bredere kontekst, således at der ikke kun fokuseres på, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse. Disse principper bør derfor anvendes på alle aspekter af migrationsstyringen, fra håndteringen af irregulær migration til ulovlige bevægelser.

Forslaget moderniserer de gældende regler i forordning (EU) nr. 604/2013 og har til formål at sikre en korrekt anvendelse af reglerne, hvilket vil begrænse tredjelandsstatsborgeres ulovlige bevægelser mellem medlemsstaterne. Reglerne suppleres med en ny solidaritetsmekanisme, som skal anvendes i de situationer, hvor medlemsstaterne er udsat for migrationspres. Den nye tilgang omfatter også en særlig solidaritetsprocedure for ankomster efter efterforsknings- og redningsaktioner.

[61] Jf. finansforordningens artikel 58, stk. 2, litra a) hhv. b).

Solidaritetsmekanismen understøttes af økonomiske incitamenter for de medlemsstater, som udviser solidaritet, der bl.a. vil føre til omfordeling af ansøgere om og personer med international beskyttelse samt af irregulære migranter. Der vil blive udbetalt højere beløb ved omfordeling af uledsagede mindreårige. Det vil væsentligt ændre de nuværende finansielle rammebetingelser, og der bør ydes støtte til dækning af de finansielle omkostninger, der er forbundet med sådanne omfordelinger, i form af finansiering, der ikke er knyttet til omkostningerne, jf. finansforordningens artikel 125.

Specifikt mål: Øget beskyttelse og solidaritet

Berørte ABM/ABB-aktiviteter

10 — Migration

- At indføre en fælles ramme, som øger effektiviteten af den samlede tilgang til asylforvaltning og migrationsstyring gennem en integreret politikudformning og gensidig tillid mellem medlemsstaterne.

- At effektivisere systemet for afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, som er indgivet i en medlemsstat af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs person.

- At øge solidariteten og ansvarsfordelingen mellem medlemsstaterne.

Forslagets formål er at:

- indføre en fælles ramme, som bidrager til den samlede tilgang til asylforvaltning og migrationsstyring, og som bygger på principperne om integreret politikudformning og solidaritet og en rimelig ansvarsfordeling
- sørge for ansvarsfordeling gennem en ny solidaritetsmekanisme ved at indføre et system, der skal sikre fortsat solidaritet under normale forhold og bistå medlemsstaterne med effektive foranstaltninger (omfordeling eller overtagelse af tilbagesendelse samt andre bidrag for at styrke medlemsstaternes kapacitet hvad angår asyl, modtagelse og tilbagesendelse samt den eksterne dimension) til migrationsstyring i praksis, når de er udsat for migrationspres. Denne tilgang omfatter også en særlig solidaritetsprocedure for tredjelandsstatsborgere, der ankommer efter eftersøgnings- og redningsaktioner
- øge systemets kapacitet til effektivt at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse. Dette vil navnlig begrænse bestemmelserne om ansvarets ophør og mulighederne for, at ansvaret flyttes mellem medlemsstaterne som følge af ansøgerens handlinger. Det vil også forkorte fristerne for indgivelse af anmodninger og modtagelse af svar betydeligt med henblik på at sikre, at ansøgerne hurtigere vil få en afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, og dermed hurtigere opnå adgang til procedurerne for meddelelse af international beskyttelse
- modvirke misbrug og forhindreansøgernes ulovlige bevægelser inden for EU, navnlig ved at pålægge ansøgerne en klar pligt til at ansøge i den første indrejsemedlemsstat og forblive i den medlemsstat, der er udpeget som ansvarlig for behandlingen af ansøgningen. Det kræver også, at der indføres rimelige proceduremæssige og materielle konsekvenser for ansøgerne ved manglende opfyldelse af deres forpligtelser.

Forventede resultater og virkninger

Medlemsstaterne og Unionen som helhed vil få gavn af en ændret forordning om asylforvaltning og migrationsstyring, som indeholder de ledende principper for effektiv migrationsstyring ved hjælp af en fælles ramme, som bidrager til gennemførelsen af den fælles tilgang, forenklede procedurer og bestemmelser om solidaritet medlemsstaterne imellem med henblik på at hjælpe dem med at håndtere situationer med migrationspres. Medlemsstaterne vil på et hvilket som helst tidspunkt kunne drage nytte af frivillige solidaritetsforanstaltninger.

De budgetmidler, der er angivet i dokumentet. dækker de anslåede EU-bidrag, som vil fungere som incitament til de yderligere omfordelingsmuligheder. Samtidig vil EU-bidragene støtte gennemførelsen af overførsler, efter at der er truffet afgørelse om, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse og overførslen af omfordelte personer. Denne støtte til at sikre en korrekt gennemførelse af systemet vil sikre solidariteten indbyrdes mellem medlemsstaterne, herunder i forbindelse med personer, der sættes i land efter eftersøgnings- og redningsaktioner. Dette vil på sin side være til fordel for ansøgere om international beskyttelse, da de vil få gavn af et mere effektivt system til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, hvilket vil give dem hurtigere adgang til proceduren for substansbehandling af ansøgningen.

Omfordelingsomkostninger

Ifølge nærværende forslag har medlemsstater, som asylansøgere, irregulære migranter eller modtagere af international beskyttelse skal omfordeles til, ret til at modtage et EU-bidrag på 10 000 EUR for hver person, der omfordeles.

Hvis de personer, der omfordeles, er uledsagede mindreårige, udgør EU-bidraget 12 000 EUR. Det højere bidrag kan begrundes ud fra det forhold, at procedurerne for uledsagede mindreårige efter omfordeling er mere komplekse og derfor dyrere.

Overførselsomkostninger

Ifølge nærværende forslag har medlemsstater, som foretager en overførsel til en medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, ret til at modtage et EU-bidrag på 500 EUR for hver person, der overføres.

Derudover vil overførselsomkostningerne i forbindelse med de almindelige overførselsprocedurer (anmodninger om overtagelse og meddelelser om tilbagetagelse) ifølge nærværende forslag også blive støttet af EU, og de medlemsstater, der foretager en overførsel til den ansvarlige medlemsstat, har ret til et EU-bidrag på 500 EUR pr. person, der overføres.

1.4.2. Merværdi ved en indsats fra EU's side (f.eks. koordineringsfordele, retssikkerhed, større effektivitet eller komplementaritet). Ved "merværdien ved en indsats fra EU's side" forstås her merværdien af EU's intervention i forhold til den værdi, som medlemsstaterne ville have skabt enkeltvis.

Begrundelse for en indsats på EU-plan (forudgående)

Målet om at indføre kriterier for og mekanismer til at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, som er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs person i en medlemsstat, kan ikke nås af medlemsstaterne alene og kan kun nås på EU-plan.

Forventet merværdi på EU-plan (efterfølgende) Merværdien af dette forslag består i en modernisering og effektivisering af den nuværende Dublinforordning og indførelsen af en solidaritetsmekanisme, som skal anvendes over for en medlemsstat i perioder, hvor den er udsat for pres, eller i tilfælde af ilandssætninger efter eftersøgnings- og redningsaktioner.

1.4.3. Erfaringer fra lignende foranstaltninger

Krisen i 2015 afslørede betydelige strukturelle svagheder og mangler ved den måde, hvorpå EU's asyl- og migrationspolitik er udformet og gennemføres, herunder Dublinsystemet, som ikke var designet til at sikre en holdbar ansvarsfordeling i forbindelse med ansøgere om international beskyttelse i hele EU. I konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde den 28. juni 2018 blev der opfordret til en reform af Dublinforordningen baseret på balance mellem ansvar og solidaritet og under hensyntagen til personer, der sættes i land efter eftersøgnings- og redningsaktioner. I den evaluering, som Kommissionen bestilte i 2016, blev det konkluderet, at der er behov for et sådant system på EU-plan, men at det nuværende Dublinsystem ikke er tilfredsstillende, og at det derfor skal moderniseres og effektiviseres. Det nuværende Dublinsystem blev desuden ikke udformet som et instrument til sikring af solidaritet og ansvarsfordeling. Migrationskrisen blotlagde denne mangel, og derfor opfordres der med nærværende forslag til at indføre en solidaritetsmekanisme.

1.4.4. Sammenhæng med andre relevante instrumenter og eventuel synergivirkning

Forslaget hænger sammen med Asyl- og Migrationsfonden (AMF). AMF giver allerede mulighed for på et frivilligt grundlag at overføre ansøgere om international beskyttelse som led i de enkelte medlemsstaters nationale programmer (artikel 17, stk. 5, i forordning (EU) 2018/471). Eftersom omfordeling i nærværende forslag dækker langt bredere, bør der også tages hensyn til overførsels- og omfordelingsomkostningerne. Hvis ikke alle bevillingerne (1 113 500 000 EUR i 2022-2027) anvendes til at dække de forventede behov i forbindelse med gennemførelsen af det nye system, vil de resterende beløb blive omfordelt til andre foranstaltninger under AMF. Hvis behovet i forbindelse med gennemførelsen af det nye system er større end forventet (dvs. behov for omfordeling og overførsel af flere asylansøgere), bør der søges om flere midler.

1.5. Varighed og finansielle virkninger

☐ **begrænset varighed**

☐ gældende fra [DD/MM]ÅÅÅÅ til [DD/MM]ÅÅÅÅ

☐ Finansielle virkninger fra ÅÅÅÅ til ÅÅÅÅ for forpligtelsesbevillinger og fra ÅÅÅÅ til ÅÅÅÅ for betalingsbevillinger.

✓ **ubegrænset varighed**

Iværksættelse med en indkøringsperiode fra 2022 til 2027,

derefter gennemførelse i fuldt omfang.

1.6. Påtænkt(e) forvaltningsmetode(r)[62]

✓ **Direkte forvaltning** ved Kommissionen

☐ i dens tjenestegrene, herunder ved dens personale i EU's delegationer

☐ i gennemførelsesorganer

✓ **Delt forvaltning** i samarbejde med medlemsstaterne

✓ **Indirekte forvaltning** ved at overlade budgetgennemførelsesopgaver til:

☐ tredjelande eller organer, som tredjelande har udpeget

✓ internationale organisationer og deres organer (angives nærmere)

☐ Den Europæiske Investeringsbank og Den Europæiske Investeringsfond

☐ de organer, der er omhandlet i finansforordningens artikel 70 og 71

☐ offentligretlige organer

✓ privatretlige organer, der har fået overdraget samfundsopgaver, forudsat at de stiller tilstrækkelige finansielle garantier

✓ privatretlige organer, undergivet lovgivningen i en medlemsstat, som har fået overdraget gennemførelsen af et offentlig-privat partnerskab, og som stiller tilstrækkelige finansielle garantier

☐ personer, der har fået overdraget gennemførelsen af specifikke aktioner i den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik i henhold til afsnit V i traktaten om Den Europæiske Union, og som er udpeget i den relevante basisretsakt

Hvis der angives flere forvaltningsmetoder, gives der en nærmere forklaring i afsnittet "Bemærkninger".

Bemærkninger

Omfordelingerne og overførslerne vil blive gennemført under AMF's tematiske facilitet, primært ved hjælp af **direkte forvaltning** (eller **indirekte forvaltning**, hvis gennemførelsesorganet søjlevurderes). Afhængigt af situationen kan det dog være mere hensigtsmæssigt at yde EU-bidraget gennem delt forvaltning ved at supplere de nationale programmer.

[62] Forklaringer vedrørende forvaltningsmetoder og henvisninger til finansforordningen findes på webstedet BudgWeb: https://myintracomm.ec.europa.eu/budgweb/EN/man/budgmanag/Pages/budgmanag.aspx

2. FORVALTNINGSFORANSTALTNINGER

2.1. Bestemmelser om kontrol og rapportering

Angiv hyppighed og betingelser.

Den finansiering, der gennemføres under **direkte og indirekte forvaltning**, gennemføres under AMF's tematiske facilitet, som også er omfattet af AMF's overvågnings- og evalueringsordninger. Der vil blive indført mere moderne modeller og regler med henblik på at indsamle oplysninger om dem, der er omfattet af tilskuds- og bidragsaftaler, i samme tempo som ved delt forvaltning for at sikre offentliggørelsen af sammenlignelige data.

Hvis EU-bidraget ydes ved **delt forvaltning**, gælder følgende regler:

Finansiering, der gennemføres af medlemsstaterne under delt forvaltning, vil være omfattet af reglerne i forordningen om fælles bestemmelser (COM(2018) 375), finansforordningen (forordning (EU) 2018/2016) og forordningen om Asyl- og Migrationsfonden (COM(2018) 471).

I overensstemmelse med forslaget til forordning om fælles bestemmelser vil hver medlemsstat indføre et forvaltnings- og kontrolsystem vedrørende programmet og sikre kvaliteten og pålideligheden af overvågningssystemet. Hvad angår delt forvaltning er der således etableret en sammenhængende og effektiv ramme for rapportering, overvågning og evaluering. Medlemsstaterne skal nedsætte et overvågningsudvalg, som Kommissionen kan deltage i som rådgiver. Medlemsstaterne kan beslutte at nedsætte et enkelt overvågningsudvalg til at dække mere end ét program. Overvågningsudvalgene vil undersøge alle elementer, som forhindrer programmet i at opfylde målene.

For alle midler under indre anliggender vil medlemsstaterne forelægge en årlig performancerapport om programgennemførelsen og fremskridt med opfyldelsen af delmål og slutmål for Kommissionen. Rapporten bør også vedrøre eventuelle elementer, som påvirker programmets resultater og redegøre for, hvilke foranstaltninger der er truffet får at imødegå dem.

2.2. Forvaltnings- og kontrolsystem(er)

2.2.1. Begrundelse for den/de påtænkte forvaltningsmetode(r), finansieringsmekanisme(r), betalingsvilkår og kontrolstrategi

Ifølge AMF-forslaget vil 60 % af fondens finansieringsramme være øremærket til medlemsstaternes programmer. De resterende 40 % vil blive forvaltet gennem en tematisk facilitet. Formålet med at indføre en tematisk facilitet er at skabe balance mellem forudsigeligheden af den flerårige tildeling af midler til medlemsstaternes programmer og fleksibilitet til periodisk at finansiere foranstaltninger med en stor merværdi for Unionen på grundlag af en toårig programmeringscyklus. Den tematiske facilitet vil blive anvendt til genbosætning og overførsler.

Kontrolstrategien vil være baseret på finansforordningen og forslaget til forordning om fælles bestemmelser.

Hvad angår den del, der gennemføres ved **direkte og indirekte forvaltning** under den tematiske facilitet, vil forvaltnings- og kontrolsystemet tage udgangspunkt i erfaringerne fra perioden 2014-2020 med EU-foranstaltninger og krisebistand. Der

vil blive indført en forenklet ordning, der giver mulighed for hurtigt at behandle ansøgninger om finansiering og samtidig mindsker risikoen for fejl: kun medlemsstaterne og internationale organisationer kan komme i betragtning til finansiering, finansieringen vil være baseret på forenklede omkostningsordninger, der vil blive udarbejdet standardmodeller for finansieringsansøgninger, tilskuds-/bidragsaftaler og rapportering, og et stående evalueringsudvalg vil behandle ansøgningerne, så snart de modtages.

Hvis EU-bidraget ydes ved **delt forvaltning**, gælder følgende regler:

Medlemsstaterne vil modtage et ekstra bidrag for hver person, der falder ind under kategorierne i nærværende forordning.

De pågældende beløb vil blive tildelt medlemsstaterne gennem ændringer af deres program. Programmerne er under delt forvaltning i overensstemmelse med finansforordningens artikel 63, forslaget til forordning om fælles bestemmelser og AMF-forslaget.

Betalingsordningerne i forbindelse med delt forvaltning er beskrevet i forslaget til forordning om fælles bestemmelser. Dette forslag indeholder bestemmelser om årlig forfinansiering efterfulgt af højst fire mellemliggende betalinger per program og år baseret på de betalingsanmodninger, der indsendes af medlemsstaterne i løbet af regnskabsåret. Ifølge forslaget til forordning om fælles bestemmelser modregnes forfinansieringen inden for programmernes sidste regnskabsår.

Hvad angår den del, der forvaltes ved delt forvaltning, bygger forslaget til forordning om fælles bestemmelser på forvaltnings- og kontrolstrategien for programmeringsperioden 2014-2020, men der indføres foranstaltninger med henblik på at forenkle gennemførelsen og lette kontrolbyrden for både støttemodtageren og medlemsstaten. De nye elementer omfatter:

- fjernelse af udpegelsesproceduren for programmyndighederne

- forvaltningskontrollen (administrativ og på stedet) skal foretages af forvaltningsmyndigheden på grundlag af en risikoanalyse (i modsætning til 100 % administrative kontroller i programperioden 2014-2020)

- forvaltningsmyndighederne kan på visse betingelser anvende forholdsmæssige kontrolordninger i overensstemmelse med de nationale procedurer

- betingelser for at undgå flere revisioner af de samme operationer/udgifter.

Programmyndighederne vil forelægge Kommissionen anmodninger om mellemliggende betalinger på grundlag af de udgifter, der er afholdt af støttemodtagere. For at mindske risikoen for, at ikkestøtteberettigede udgifter refunderes, sættes der i forslaget til forordning om fælles bestemmelser et loft over Kommissionens mellemliggende betalinger på 90 %, da kun en del af den nationale kontrol er blevet gennemført på dette tidspunkt. Kommissionen vil betale saldoen efter den årlige regnskabsafslutning ved modtagelsen af sikkerhedspakken fra programmyndighederne. Sikkerhedspakken skal indeholde årsregnskabet, en forvaltningserklæring og revisionsmyndighedernes udtalelse om regnskabet, forvaltnings- og kontrolsystemet og lovligheden og den formelle rigtighed af udgifterne i årsregnskabet. Kommissionen vil anvende denne sikkerhedspakke til at fastsætte det beløb, der har udgiftsvirkning for fonden for regnskabsåret.

Uregelmæssigheder, der konstateres af Kommissionen eller Revisionsretten efter fremsendelsen af den årlige sikkerhedspakke, kan medføre en nettokorrektion.

2.2.2. Oplysninger om de udpegede risici og det/de interne kontrolsystem(er), der etableres for at afbøde dem

RISICI

GD HOME har i de foregående år ikke oplevet større risici for fejl med dets udgiftsprogrammer.

Hvad angår den omfordeling og de overførsler, der støttes gennem **direkte/indirekte forvaltning**, forventes risikoen for fejl at være lavere end ved EU's nuværende foranstaltninger og krisebistand (pt. en restfejlfrekvens på omkring 3 %). Mange af de nuværende risikofaktorer vil ikke være til stede i forbindelse med finansieringen af omfordeling og overførsler: kun medlemsstaterne og internationale organisationer kan komme i betragtning til finansiering, finansieringen vil være baseret på forenklede omkostningsmodeller, og der vil blive udarbejdet standardmodeller med henblik på at lette både ansøgnings- og rapporteringsprocessen. Derudover vil der takket være de eksisterende kontrolmekanismer være større sikkerhed for, at omfordelingen og overførslerne rent faktisk finder sted.

Hvad angår den støtte, der ydes ved **delt forvaltning**:

Opfylder overvågnings- og kontrolsystemerne de generelle krav i forslaget til forordning om fælles bestemmelser samt kravene i finansforordningen.

Hvad angår de finansielle bidrag til omfordeling og overførsler kan medlemsstaterne medtage dem i betalingsanmodningerne til Kommissionen, forudsat at den person, som bidraget annodes for, rent faktisk er blevet overført. Medlemsstaterne har pligt til at foretage kontrol og revision med henblik på at sikre sig, at betingelserne for at anmode Kommissionen om bidrag er opfyldt. Derudover skal medlemsstaterne opbevare relevante støttedokumenter i den periode, der er fastlagt i forslaget til forordning om fælles bestemmelser.

Den flerårige programmering vil sammen med den årlige regnskabsafslutning på grundlag af den ansvarlige myndigheds betalinger medføre, at støtteberettigelsesperioderne svarer til Kommissionens årsregnskab.

INTERNE KONTROLSYSTEMER — FOREBYGGENDE KONTROLLER

GD HOME vedtog sin første strategi for bekæmpelse af svig i 2013. Den nuværende strategi blev ajourført i februar 2018 og gælder frem til den nuværende flerårige finansielle rammes udløb. GD HOME er dog i lyset af den nye flerårige finansielle ramme for 2021-2027 og Kommissionens nye strategi for bekæmpelse af svig, som blev vedtaget i 2019, i færd med at ajourføre sin egen strategi. Formålet med GD HOME's ajourføring vil være at tilpasse strategien til en situation under løbende udvikling og yderligere at styrke sine forholdsregler til bekæmpelse af svig. GD HOME's nye strategi for bekæmpelse af svig vil blive vedtaget senest i 2021.

I 2016 vedtog GD HOME desuden en kontrolstrategi for krisebistand, som vil danne grundlag for etableringen af kontrolstrategien for midlerne under direkte/indirekte forvaltning.

Derudover vedtog GD HOME i november 2015 for så vidt angår **delt forvaltning** en revisionsstrategi for den del af midlerne under Asyl- Migrations- og Integrationsfonden (AMIF) og Fonden for Intern Sikkerhed (ISF), der er under delt

forvaltning. GD HOME er ved at tilrettelægge en kontrolstrategi for den del af Asyl-, Migrations- og Integrationsfonden og Fonden for Intern Sikkerhed, der er omfattet af delt forvaltning. Denne strategi vil omfatte alle de kontroller, der er nødvendige i forbindelse med forvaltningen af nationale programmer under AMIF og ISF.

2.2.3. Vurdering af og begrundelse for kontrolforanstaltningernes omkostningseffektivitet (forholdet mellem kontrolforanstaltningerne og værdien af de forvaltede midler) samt vurdering af den forventede risiko for fejl (ved betaling og ved afslutning)

Ubetydelige kontrolomkostninger og meget lav fejlrisiko.

Udgifterne til kontrol forventes at være de samme som i den nuværende programmeringsperiode.

For **direkte/indirekte forvaltning** forventes udgifterne til kontrol at være lavere end for EU-foranstaltninger, da der anvendes standardprocedurer for ansøgning, evaluering og rapportering, og der er en klar begrænsning af, hvem der kan komme i betragtning.

For **delt forvaltning** vil medlemsstaternes udgifter til kontrol muligvis blive mindre som følge af den risikobaserede tilgang til forvaltning og kontrol, der indføres med forslaget til forordning om fælles bestemmelser. Hvad angår den nuværende programmeringscyklus (2014-2020) anslås medlemsstaternes udgifter til kontrol fra og med 2017 samlet set at udgøre omkring 5 % af det samlede udgiftsbeløb, som medlemsstaterne har anmodet om for 2017.

2.3. Foranstaltninger til forebyggelse af svig og uregelmæssigheder

Angiv eksisterende eller påtænkte forebyggelses- og beskyttelsesforanstaltninger., f.eks. fra strategien til bekæmpelse af svig.

DG HOME's strategi for bekæmpelse af svig, der er nævnt i punkt 2.2.2 finder anvendelse.

3. FORSLAGETS/INITIATIVETS ANSLÅEDE FINANSIELLE VIRKNINGER

3.1. Udgiftsområde(r) i den flerårige finansielle ramme og foreslået(ede) ny(e) udgiftspost(er) på budgettet

Udgifts-område i den flerårige finansielle ramme	Budgetpost	Udgiftens art	Bidrag			
	Udgiftsområde 4: Migration og grænseforvaltning Titel 10: Migration	OB/IOB[63].	fra EFTA-lande[64]	fra kandidat-lande[65]	fra tredje-lande	iht. finansforord-ningens artikel [21, stk. 2, litra b)]
4	10 02 01 — Asyl- og Migrationsfonden	OB	NEJ	NEJ	JA[66]	NEJ
4	10 01 01 — Støtteudgifter til "Asyl- og Migrationsfonden"	IOB	NEJ	NEJ	JA	NEJ
4	XX 01 01 01 (i hovedsædet og i Kommissionens repræsentationskontorer)	IOB	NEJ	NEJ	NEJ	NEJ
4	XX 01 01 02 (i hovedsædet og i Kommissionens repræsentationskontorer)	IOB	NEJ	NEJ	NEJ	NEJ
4	XX 01 01 02 (i hovedsædet og i Kommissionens repræsentationskontorer)	IOB	NEJ	NEJ	NEJ	NEJ

63 OB = opdelte bevillinger/IOB = ikke-opdelte bevillinger.
64 EFTA: Den Europæiske Frihandelssammenslutning.
65 Kandidatlande og, efter omstændighederne, potentielle kandidatlande på Vestbalkan.
66 eventuelle frivillige bidrag fra de associerede Schengenlande, hvis de deltager i det nye Dublinsystem

3.2. Anslåede virkninger for udgifterne

3.2.1. Sammenfatning af de anslåede virkninger for udgifterne

i mio. EUR (tre decimaler)

Udgiftsområde i den flerårige finansielle ramme	**4**	Migration og grænseforvaltning

			2021	**2022**	**2023**	**2024**	**2025**	**2026**	**2027**	***Efter 2027***	**I ALT**
Aktionsbevillinger (opdelt efter de under afsnit 3.1 anførte budgetposter)	Forpligtelser	(1)		87,800	120,100	225,500	226,300	226,300	227,500		1 113,500
	Betalinger	(2)		70,240	113,640	204,420	226,140	226,300	227,260	45,500	1 113,500
Administrationsbevillinger finansieret over bevillingsrammen for programmer[67]	Forpligtelser = Betalinger	(3)									
Bevillinger finansieret over bevillingsrammen for programmet I ALT	Forpligtelser	=1+3		87,800	120,100	225,500	226,300	226,300	227,500		1 113,500
	Betalinger	=2+3		70,240	113,640	204,420	226,140	226,300	227,260	45,500	1 113,500

[67] Teknisk og/eller administrativ bistand og udgifter til støtte for gennemførelsen af EU's programmer og/eller aktioner (tidligere BA-poster), indirekte forskning, direkte forskning.

Udgiftsområde i den flerårige finansielle ramme	7	Europæisk offentlig forvaltning

Dette afsnit skal udfyldes ved hjælp af arket vedrørende de administrative budgetoplysninger, der først skal indføres i bilaget til finansieringsoversigten, som uploades til DECIDE med henblik på høring af andre tjenestegrene.

i mio. EUR (tre decimaler)

		2021	**2022**	**2023**	**2024**	**2025**	**2026**	**2027**	***Efter 2027***	**I ALT**
Menneskelige ressourcer			1,815	1,815	1,815	1,815	1,815	1,815		10,890
Andre administrationsudgifter			0,120	0,120	0,120	0,120	0,120	0,120		0,720
Bevillinger I ALT under UDGIFTSOMRÅDE 7 i den flerårige finansielle ramme	(Forpligtelser i alt = betalinger i alt)		1,935	1,935	1,935	1,935	1,935	1,935	-	11,610

i mio. EUR (tre decimaler)

		2021	**2022**	**2023**	**2024**	**2025**	**2026**	**2027**	***Efter 2027***	**I ALT**
Bevillinger I ALT under samtlige UDGIFTSOMRÅDER i den flerårige finansielle ramme	Forpligtelser		89,735	122,035	227,435	228,235	228,235	229,435		1 125,110
	Betalinger		72,175	115,575	206,355	228,075	228,235	229,195	45,500	1 125,110

3.2.2. Sammenfatning af de anslåede virkninger for administrationsbevillingerne

☐ Forslaget/initiativet medfører ikke anvendelse af administrationsbevillinger

☑ Forslaget/initiativet medfører anvendelse af administrationsbevillinger som anført herunder:

i mio. EUR (tre decimaler)

År	**2021**	**2022**	**2023**	**2024**	**2025**	**2026**	**2027**	**I ALT**
UDGIFTSOMRÅDE 7 i den flerårige finansielle ramme								
Menneskelige ressourcer		1,815	1,815	1,815	1,815	1,815	1,815	10,890
Andre administrationsudgifter		0,120	0,120	0,120	0,120	0,120	0,120	0,720
Subtotal UDGIFTSOMRÅDE 7 i den flerårige finansielle ramme		1,935	1,935	1,935	1,935	1,935	1,935	11,610
uden for UDGIFTSOMRÅDE 7[68] of the multiannual financial framework								
Menneskelige ressourcer								
Andre udgifter af administrativ art								
Subtotal uden for UDGIFTSOMRÅDE 7 i den flerårige finansielle ramme								
I ALT		1,935	1,935	1,935	1,935	1,935	1,935	11,610

Bevillingerne til menneskelige ressourcer og andre administrationsudgifter vil blive dækket ved hjælp af de bevillinger, der i forvejen er afsat til generaldirektoratets forvaltning af aktionen, og/eller ved intern omfordeling i generaldirektoratet, eventuelt suppleret med yderligere bevillinger, som tildeles det ansvarlige generaldirektorat i forbindelse med den årlige tildelingsprocedure under hensyntagen til de budgetmæssige begrænsninger.

[68] Teknisk og/eller administrativ bistand og udgifter til støtte for gennemførelsen af EU's programmer og/eller aktioner (tidligere BA-poster), indirekte forskning, direkte forskning.

3.2.2.1. Anslået behov for menneskelige ressourcer

☐ Forslaget/initiativet medfører ikke anvendelse af menneskelige ressourcer

☑ Forslaget/initiativet medfører anvendelse af menneskelige ressourcer som anført herunder:

Overslag angives i årsværk

År		**2021**	**2022**	**2023**	**2024**	**2025**	**2026**	**2027**
• Stillinger i stillingsfortegnelsen (tjenestemænd og midlertidigt ansatte)								
Hovedsædet og Kommissionens repræsentationskontorer		11	11	11	11	11	11	11
Delegationer								
Forskning								
• Eksternt personale (i årsværk FTE) — KA, LA, UNE, V og JMD [69] Udgiftsområde 7								
Finansieret over UDGIFTSOMRÅDE 7 i den flerårige finansielle ramme	- i hovedsædet	2	2	2	2	2	2	2
	- i delegationer							
Finansieret over bevillingsrammen for programmet [70]	- i hovedsædet							
	- i delegationer							
Forskning								
Andet (skal angives)								
I ALT		**13**	**13**	**13**	**13**	**13**	**13**	**13**

Personalebehovet vil blive dækket ved hjælp af det personale, som generaldirektoratet allerede har afsat til aktionen, og/eller interne rokader i generaldirektoratet, eventuelt suppleret med yderligere bevillinger, som tildeles det ansvarlige generaldirektorat i forbindelse med den årlige tildelingsprocedure under hensyntagen til de budgetmæssige begrænsninger.

.

Opgavebeskrivelse:

Tjenestemænd og midlertidigt ansatte	Støtte, behandle og overvåge aktiviteterne i forbindelse med gennemførelsen af dette forslag, primært vedrørende solidaritetsmekanismen og det regelværk, der skal til for at gennemføre den. 9 FTE (7 AD, 1 KA og 1 UNE) afsættes til det relevante kontor for politik og 4 FTE (2 AD og 2AST) til det relevante kontor for forvaltning af midler.
Eksternt personale	Støtte, behandle og overvåge aktiviteterne i forbindelse med gennemførelsen af dette forslag, primært vedrørende forslagets anvendelse for så vidt angår afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af ansøgninger om international beskyttelse.

[69] KA: kontraktansatte, LA: lokalt ansatte, UNE: udstationerede nationale eksperter, V: vikarer, JED: junioreksperter ved delegationerne.

[70] Delloft for eksternt personale under aktionsbevillingerne (tidligere BA-poster).

3.2.3. Tredjemands bidrag til finansieringen[71]

Forslaget/initiativet:

✓ indeholder ikke bestemmelser om samfinansiering med tredjemand

☐ indeholder bestemmelser om samfinansiering, jf. følgende overslag:

Bevillinger i mio. EUR (tre decimaler)

År	**2021**	**2022**	**2023**	**2024**	**2025**	**2026**	**2027**	**I ALT**
Angiv organ, som deltager i samfinansieringen		p.m.	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.	
Samfinansierede bevillinger I ALT		p.m.	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.	

3.3. Anslåede virkninger for indtægterne

✓ Forslaget/initiativet har ingen finansielle virkninger for indtægterne

☐ Forslaget/initiativet har følgende finansielle virkninger:

☐ for egne indtægter

☐ for andre indtægter

Angiv, om indtægterne er formålsbestemte ☐

i mio. EUR (tre decimaler)

Indtægtspost på budgettet	Forslagets/initiativets virkninger[72]						
	2021	**2022**	**2023**	**2024**	**2025**	**2026**	**2027**
Artikel [...]							

For indtægter, der er formålsbestemte, angives det, hvilke af budgettets udgiftsposter der påvirkes.

Andre bemærkninger (f.eks. om hvilken metode, der er benyttet til at beregne virkningerne for indtægterne).

[71] Eventuelle bidrag fra de associerede Schengenlande, hvis de deltager i det nye Dublinsystem

[72] Med hensyn til EU's traditionelle egne indtægter (told og sukkerafgifter) opgives beløbene netto, dvs. bruttobeløb, hvorfra der er trukket opkrævningsomkostninger på 20 %.